ANNABEL DUPONT

Prizoniera dragostei

Traducerea si adaptarea în limba română de: ANCAMORÂRESCU

ALCRIS M-94

Capitolul 1

Cazinoul din Pointe St. Auguste se înălţa înspăimântător deasupra stâncilor care îşi câştigaseră reputaţia periculoasă. Dar acum, nu mai erau şanse atât de mari ca în acel loc să se întâmple o tragedie. Locul era bine asigurat. De aceea, cazinoul era frecventat de turiştii cazaţi în hotelurile din apropiere. Avea o terasă care se înălţa deasupra înfricoşătoarei prăpăstii şi cu siguranţă un sinucigaş ar fi găsit acel loc propice pentru a muri.

La local veneau mulţi turişti care îşi încercau şansa la jocurile de noroc, însă doar câştigătorii erau în centrul atenţiei.

Rachel stătea singură la o masă din restaurant. Era una retrasă şi de acolo avea o vedere de ansamblu asupra meselor de joc. De fapt, chiar o privea cu cinism pe femeia plină de

bijuterii scumpe, care acum îşi etala câştigul în faţa însoţitorilor săi. Era evident că tocmai câştigase premiul cel mare, dar bucuria de care dădea dovadă era depăşită, ţinând cont de faptul că nu părea deloc să aibă nevoie de bani.

Rachel îşi luă privirea de la grupul zgomotos şi fixă lichidul de culoarea ambrei din paharul ei. Oare va reuşi să ducă la bun sfârşit treaba pentru care venise? Îşi deschise poşeta plic şi scoase o cutie cu ţigări. Luă una şi o duse la buze, dorind mai apoi s-o aprindă. In timp ce căuta bricheta, un chelner zâmbitor se apropie de ea şi-i oferi un foc. Femeia îl acceptă şi-i întoarse un zâmbet slab. Ştia că o femeie care stătea singură într-un asemenea local nu era privită cu ochi buni. Oftă. În ultimile zile, fusese în locuri şi mai rele decât acesta. Şi asta doar ca să-şi atingă scopul.

Privi în jur. Peste tot domnea mirosul banilor şi era deprimant să se gândească la oamenii aceştia care îi cheltuiau cu atâta uşurinţă.

Trase puternic din ţigară. Trebuia să revină aici diseară, îşi spuse, hotărâtă. Nu mai avea mulţi bani şi n-avea de gând să se întoarcă la Londra înainte de a-l vedea. Ce i-ar putea spune tatălui său dacă va fi forţată să facă asta? Ce va crede oare? Că n-a avut curajul s-o facă? Că el s-ar fi descurcat mai bine în locul ei? Îşi sprijini bărbia într-una din palmele fine. Oare el s-ar fi descurcat atât de rău?

Dar nu putea fi nici uşor. Cum să creadă că venind într-un loc ca Bahamas, avea să-l găsească pe acest om în câteva ore, chiar dacă era unul influent şi recunoscut. Arhipelagul cuprindea cam şapte sute de insule. Putea fi pe oricare dintre ele. Putea chiar să fie la Londra. Orice era posibil. Până la urmă, nu acolo îl cunoscuse?

Îşi imaginase că ar fi o prostie din partea lui să mai aibă casa de pe insula Conchera şi făcuse bine că verificase asta printr-un telefon, fără să se obosească să facă drumul până acolo.

Nu mai era asociat nici la hotelul din vestul plajei Nassau, unde obişnuiau să meargă de atâtea ori şi vânduse şi restaurantul din Bay Street.

Parcă ştersese toate urmele, iar oamenii pe care-i întrebase de el, păreau să ascundă adevărul. Bineînţeles că folosind numele de fată, Jardin, nu stârnise interesul nimănui. De aceea, toată lumea credea că e o străină curioasă. Nu dorise să-şi folosească numele de după căsătorie pentru că nu avea nicio intenţie să-l avertizeze de prezenţa ei. Poate era un lucru prostesc, dar aşa simţea că era cel mai bine.

Când ajunsese la hotel, studiase pliantele cu celelalte localuri şi se oprise la acest cazinou. Îşi amintise că era foarte încântat de acest loc şi că îşi dorea să intre în posesia lui şi să-l transforme într-un club de noapte.

Stinse ţigara în jumătatea de scoică de pe masă, care servea drept scrumieră. Stătea la o masă prea retrasă, îşi zise. Dacă voia să atragă atenţia unuia dintre directori, trebuia să ocupe un loc mai bun. Mai bine s-ar duce la biroul cazinoului si ar întreba pur si simplu de el. Si asta trebuia să o facă acum, ori niciodată. S-ar putea să nu mai aibă o asemenea ocazie. Până la urmă, dacă stătea acolo, trebuia să cheltuie bani pentru a face consumaţie. Chelnerul care o servise deja începuse s-o privească suspicios. Poate credea că e o hoaţă. Si dacă era asa, avea destui oameni pe care-i putea vâna. Toate femeile din încăpere purtau bijuterii care valorau probabil milioane de dolari. Ea, în schimb, avea doar o brăţară din aur, simplă, singura bijuterie de valoare pe care o mai păstrase. Nici rochia pe care o purta nu se putea compara cu creaţiile celorlalte doamne prezente acolo. Dar trupul voluptuos si părul bogat, de culoarea castanei, îi dădeau o înfăţişare tinerească si vioaie, de care nu era pe deplin constientă.

Observă un bărbat care o privea insistent si care, după ce chemă chelnerul, se îndreptă spre ea.

- Asteptaţi pe cineva, doamnă? întrebă el.

Femeia ridică privirea, iar bărbatul, care se arătă foarte surprins, trase imediat scaunul de lângă ea si se aseză.

- Rachel! exclamă el. Ce cauţi aici?

Rachel nu stia cum să reacţioneze. Îi părea bine că

vedea în sfârsit o faţă cunoscută, dar acum stia că André va afla cu sau fără voia ei de venirea ei.

- Bună, Ramon, zise ea, reusind să zâmbească. Ce mai faci?

- Bine, mulţumesc, răspunse bărbatul, nerăbdător. Te-am întrebat ce faci aici. André ştie că eşti aici? Bineînţeles că nu ştie, răspunse tot el la întrebare. Dacă ar fi aflat, aş fi ştiut mai devreme de venirea ta.

- Fratele tău nu ştie nimic, îl linişti tânăra.

- Da, sigur. Abia ieri s-a întors de la New York. Cât stai aici?

- Vrei să ştii de când am venit? Sau cât mai stau? întrebă ea, calm.

- Ambele.

Rachel zâmbi.

- Eşti neschimbat, Ramon. Spune-mi, eşti aici din întâmplare sau lucrezi aici?

- Mă ocup de acest cazinou. Trebuie să fiu sincer cu tine şi să-ţi spun că unul dintre chelneri te-a remarcat şi nu te-a scăpat din ochi de când ai venit.

Rachel râse scurt.

- Sunt o persoană suspicioasă, nu-i aşa? râse fata.

- Cam aşa ceva, admise Ramon. Dar ştii cum se zice, niciodată nu poţi fi destul de precaut.

- Aşa e, fu ea de acord.

- Vino, nu putem vorbi aici, zise bărbatul, ridicându-se. Vom merge în biroul meu.

- Despre ce să vorbim? îl privi Rachel leneş.

- Despre André.

- Pe André vreau eu să-l văd, zise ea.

- {tiu asta.

- De unde ai putea şti aşa ceva? Oare nu pot ajunge aici, pe insulă şi din alt motiv? Trebuie să vin doar ca să-ţi văd fratele?

- Da, răspunse bărbatul. În aceste momente, doar ăsta ar fi singurul motiv.

- În aceste momente? Ce vrei să spui cu asta?

- Nu te mai preface, Rachel. Vino să vorbim. Însist. Nu putem vorbi aici.

- Si dacă refuz?

- Atunci, nu-l vei vedea pe André.

Rachel strânse din buze. Stia că nu se putea pune cu încăpăţânarea bărbatului. Si mai ştia că asta era unica ei şansă de a realiza ce-şi propusese.

- Bine, voi veni cu tine, spuse ea, pe un ton resemnat.

- Stiam că o s-o faci, zise bărbatul.

Coborâră în cazinou şi Rachel găsi atmosfera de acolo de nesuportat: zgomotul era infernal şi peste tot dăinuia un miros puternic de tutun şi de alcool. Ramon o conduse spre o uşă pe care scria "PRIVAT" şi care era păzită de doi

gardieni. Bărbatul scoase din buzunar un lanţ de chei şi potrivi una cu care descuie.

Intrară, şi Rachel observă mobila scumpă şi barul plin cu băuturi. Ramon o servi cu una, dar fata o refuză, acceptând, în schimb, o ţigară.

Bărbatul se aşeză în spatele biroului şi o întrebă:

- Nu te asezi? Si după ce fata îi urmă indicaţia, adăugă: arăţi foarte bine, Rachel. Dar n-ai nevoie de mine să-ţi spun asta.

- Unde e André? întrebă ea.

- Cu ce te-ai ocupat în toţi anii ăstia? îi ocoli bărbatul întrebarea.

- Unde e André? repetă ea.

Ramon bău jumătate din băutură, apoi zise:

- N-o să te vadă, stii asta.

- N-ar trebui să decidă el asta?

Bărbatul termină băutura si începu să se plimbe prin cameră. Rachel îl urmări cu privirea. Era un tip atât de calm, de indiferent, atât de diferit de omul exuberant pe care si-l amintea ea. Nu semăna aproape deloc cu André. Era mai scund, usor rotofei si, bineînţeles, mai tânăr. Cu câţiva ani în urmă era un om vesel si vioi, dar odată cu trecerea timpului căpătase acea siguranţă de sine si acea importanţă tipice familiei Sanchez.

- Spune-mi, Ramon, începu ea, ce te-a făcut să spui că

am venit aici ca să-l văd pe André?

Ramon se întoarse si reveni la locul lui.

- Ai primit scrisoarea lui?

- Scrisoarea? întrebă ea.

- Scrisoarea de la avocaţi.

- Nu, n-am primit nicio scrisoare. Ce scria în ea?

- Nu stii? întrebă Ramon, sceptic.

- Dacă aş şti, crezi că te-aş mai întreba?

- S-ar putea. S-ar putea să-ţi fi venit vreo idee cu care să-i dai peste cap planurile.

- Planuri? Ce planuri? Rachel se ridică în picioare. Ramon, crede-mă. Nu ştiu despre ce vorbeşti. Dacă aş fi ştiut, crezi că nu l-aş fi găsit imediat?

- Mă îndoiesc de asta. În scrisoare nu ţi se comunica adresa
lui.

- Te mai întreb o dată, Ramon. Despre ce e vorba?

- Aşază-te, Rachel, zise bărbatul.

- Prefer să rămân în picioare.

- Oh, pentru Dumnezeu, aşază-te odată! Bine, bine. Deci n-ai primit scrisoarea. Atunci, de ce te afli aici?

- Asta-i treaba mea!

- Si n-ai de gând să-mi spui?

- Nu. E o chestiune personală, pe care o voi discuta doar cu André.

- Mă îndoiesc că va dori să te vadă, sau să te creadă că nu i-ai primit scrisoarea. Abia a reuşit să te scoată din viaţa lui. Mă îndoiesc că va dori să mai audă de tine.

- Ce vrea să însemne asta?

- Nu te mai juca aşa cu mine, Rachel. Stii bine că acum cinci ani, fratele meu a vrut să te omoare.

- Dar n-a făcut-o!

- Nu, dar aproape că s-a omorât singur. Doamne, de ce-oi fi stând aici, de vorbă cu tine? Mai bine te-as fi dat imediat afară din club.

- Tot vreau să-l văd pe André.

- Bine, o să-i spun că esti aici. Unde stai?

- N-as putea să-l văd în seara asta? E... urgent.

- Nu, în niciun caz!

- N-ai putea să faci o excepţie? Uite ce e, doar eu si André stim ce s-a întâmplat cu cinci ani în urmă. Tu n-ai de unde să stii asta. Doar bănuiesti. Până la urmă, si eu am sentimente, să stii.

- Sentimente? pufni bărbatul. Tu nu stii ce înseamnă asta.

- Ba stiu! izbucni femeia, dar regretă imediat gestul. Continuă, mai calm: uite ce e, anunţă-ţi fratele că sunt aici. Spune-i să angajeze mai mulţi gardieni, să facă ce vrea ca să-si asigure protecţia, orice, atâta timp cât o să-l văd.

- Nu-ţi pot promite nimic. Orice ai încerca să faci, nu ţi-

ai ales bine momentul.

- E vorba despre acea scrisoare, nu? Ce era în ea? Nu cumva...actele de divorţ?

- Ce isteaţă esti! Acum sper că-ţi dai seama că nu mai există nicio speranţă.

Întoarse privirea. Era o lovitură grea. Cu cinci ani în urmă credea că se poate întâmpla asa ceva, dar acum, după atâta timp, acceptase această căsătorie ca pe una ciudată, dar care, în ciuda a tot ce se întâmplase, dura. Banii veneau întodeauna, la începutul lunii, cu o precizie de ceasornic, şi chiar dacă legătura se făcea prin intermediul avocaţilor, acceptase şi asta. Avea multe vise în legătură cu ceea ce se va întâmpla, dar nu-şi pusese niciodată problema că nu se vor putea realiza atâta timp cât mai exista o legătură între ei. Nu-şi imaginase că se va întâmpla una ca asta, dar acum, pusă în faţa faptului împlinit, se simţea singură şi fără apărare.

Acum, sarcina ei devenea mai dificilă şi mai umilitoare.

Ramon veni lângă ea, îngrijorat.

- Chiar nu ştiai, nu? Eşti bine? O ajută să se aşeze pe scaun, după care merse şi-i pregăti o băutură. Bea-o! porunci el.

După ce goli conţinutul paharului, Ramon i-l luă din mână şi-l puse pe masă.

- Oh, Rachel, ce să fac eu cu tine?

Tânăra femeie îl privi. Acesta era bărbatul cu care petrecuse atâtea clipe frumoase, care reuşea s-o scoată din casa aceea, unde se simţea atât de singură...

- Ce ţi-ar plăcea să faci cu mine? îl tachină ea. Să mă arunci peste balcon, ca să mă pierd printre stâncile acelea ascuţite?

Ramon îi luă mână într-a lui şi o sărută, dând din cap a dezaprobare. Dar imediat cum uşa se deschise, deveni rigid, lăsându-i mâna să cadă. Înăuntru, intrară un bărbat şi o femeie.

Rachel se îmbujoră. Deci, până la urmă, cu sau fără voia lui Ramon, ajunsese să-l întâlnească pe André.

Urmară câteva secunde de linişte, care pentru Rachel părură o eternitate. Tânăra îl privea pe bărbatul pe care nu-l mai văzuse de cinci ani si care-i fusese atât de drag cândva. Arăta la fel cum îl stia: înalt, puternic, cu trăsături hotărâte, foarte atrăgător. Parcă era mai slab decât si-l amitea si, la cei patruzeci de ani pe care-i avea, câteva suviţe albe îi confereau un farmec aparte. Dar la fizic, arăta mai tânăr. Purta un costum de seară, si era de departe un bărbat frumos. Pe Rachel o trecu un fior. Oare cum îsi permisese să sfideze un asemenea om? Părea atât de sigur pe el...

Ramon fu cel care vorbi primul, iar Rachel îsi plimbă privirea la femeia care-i însoţea soţul. Era înaltă, mai înaltă

decât ea, cu o coafură impecabilă si cu trăsături aristocrate. Si nu-si putea da seama care sentiment era mai puternic evidenţiat în atitudinea ei: gestul posesiv cu care-l ţinea pe bărbat de braţ, sau intimitatea cu care-l privea?

- Nu mă asteptam să vii aici în seara asta, André! îl auzi Rachel pe Ramon zicând.

André se apropie de ea.

- Cu siguranţă că nu, zise el, privind-o cu răceală.

Dacă avusese vreun soc în momentul în care o văzuse, atunci ascunsese bine ceea ce simţea, fiindcă nimeni n-ar fi putut citi ceva pe masca de indiferenţă pe care o afisa.

Ramon se adresă femeii din spatele fratelui său:

- Bună seara, Leonie. Îmi pare rău pentru toate astea.

Femeia se apropie, privind încruntată:

- Dar ce se întâmplă, Ramon? Nu înţeleg. André, o cunoşti pe femeia aceasta? De asta o priviţi ca două statui?

André vârî mâinile în buzunar şi zise, oarecum stânjenit:

- îmi pare rău, Leonie, n-aveam de gând să creez o astfel de situaţie. Dar, cum fratele meu a considerat că e un gest înţelept să se mai vadă o dată cu soţia mea, atunci mă văd nevoit să ţi-o prezint.

- Soţia ta? repetă femeia. Doar nu vorbeşti serios!

- Nu e ceea ce crezi, André, zise Ramon, dar privirea de gheaţă a fratelui său părea să nu lase loc la comentarii.

- Leonie, zise el, aceasta e soţia mea, Rachel.

Rachel se întrebă dacă trebuia să dea mâna cu femeia, dar din fericire, Leonie nu făcu niciun gest în acest sens, privindu-l în schimb pe André.

- Dar de ce e aici? Mi-ai spus că ai luat deja legătura cu avocaţii.

-Aşa am făcut, zise André, privind-o pe Rachel. Se pare însă că n-au fost destul de expliciţi.

Rachel se săturase deja de această situaţie. Îi trecuse şocul de a-şi revedea soţul şi acum simţea doar furie. Toată lumea se purta de parcă ea nu era prezentă şi până chiar şi André vorbea de parcă văzuse un diavol. Nici măcar n-o prezentase cum trebuie viitoarei sale soţii. Ce drept avea să se poarte astfel cu ea? încă nu erau divorţaţi.

Problema era că, privindu-l, nu-şi amintea decât clipele frumoase petrecute alături de el si nicidecum pe cele dureroase.

Scoase o exclamaţie si trecu printre ei, până la usă. Era constientă că dădea cu piciorul unicei sanse de a-si ajuta tatăl, dar acum nu dorea decât să scape; să scape de răceala din ochii lui André, de compasiunea pe care o simţea Ramon pentru ea si de mila pe care o inspira Leoniei.

Dar când trecu pe lângă soţul ei, acesta o prinse repede de braţ si o întoarse cu faţa la el.

- Stai o clipă, Rachel, murmură el. Să nu-ţi închipui că data viitoare, când mă vei mai face să par un prost, vei scăpa asa usor.

- Nu mă atinge, scrâsni ea printre dinţi. Lasă-mă să plec!

- Nu cred. Vreau să stiu de ce ai venit si ce minciuni i-ai spus fratelui meu.

Bărbatul nu putu să oprească palma care îi răni obrazul. Iar Rachel nu se abţinu s-o dea. Nu-i putea vedea expresia lui Ramon, dar Leonie, care se afla în faţa ei, o privi dezgustată si i se adresă lui André:

- André, dragă...zise ea, atingându-i umărul, dar acesta era concentrat la Rachel.

- Oh, vechea Rachel, spuse el. Ţi-a făcut plăcere treaba asta? Stii cât de aproape esti să-ţi dau replica?

- Dă-mi drumul! Doamne, cât de proastă am fost să vin până aici!

- Sunt de acord cu tine. Spune-mi, Ramon, de ce a venit? Rachel privi în direcţia bărbatului, iar când acesta încercă să
spună ceva, André îl întrerupse.

- Ah, înţeleg, l-ai vrăjit din nou pe fratele meu. Spune-mi, ce i-ai promis ca să te lase aici?

- Eşti o brută! exclamă Rachel.

- Pentru că trag concluzii evidente?

- Sunt evidente doar din punctul tău de vedere.

- Ba nu cred că e chiar aşa, zise bărbatul eliberând-o. Ramon, unde stă?

Ramon dădu din umeri.

- Nu ştiu, sincer.

- Si bineînţeles că nici n-o să ne spui, nu-i aşa? o întrebă André.

- De ce nu? Stiu că dacă nu vei afla acum, vei da telefoane la toate hotelurile ca să afli unde stau. Stau la Hotel Empress. E situat pe una din străduţele din spatele Bay Street.

André se întunecă la faţă.

- Stiu unde e. Dar e puţin mai mare ca o pensiune şi n-are o reputaţie prea bună. De ce naiba te-ai cazat acolo? De ce nu ai găsit un hotel decent, pe plajă? Ca soţie a mea, ar trebui...

- Dar nu sunt aici ca soţie a ta. Numele meu e Jardin - Rachel Jardin!

- Nu contează, eşti încă soţia mea, Rachel, şi până când actele se vor încheia...

- Nu mă ameninţa, i-o tăie ea. Ce fac, mă priveste doar pe mine. Sau vrei să pară altfel cu...prietena ta de faţa?

André părea să facă eforturi supraomenesti pentru a se controla. I se adresă lui Ramon:

- Noi trebuie să plecăm, Ramon. Părinţii Leoniei ne

asteaptă. Trecusem să vorbim despre proiect, dar se pare că mai poate astepta până mâine.

- Asa e, André.

- Atunci, asta e tot, zise el si, luând-o pe însoţitoarea sa de braţ, adăugă: ah, Ramon, ai grijă, te rog, ca soţia mea să ajungă teafără la hotel.

- Sigur, răspunse fratele său.

- Bine, zise el, după care iesi.

Ramon îi conduse până afară si abia când se întoarse, tânăra femeie se prăbusi pe scaun si îsi acoperi faţa cu palmele.

Ramon veni lângă ea si se aseză în genunchi, încercând să-i îndepărteze degetele ude de lacrimi.

- Hei, ce înseamnă asta?

- Nimic, zise ea, simţindu-se mizerabil.

- Doar nu te asteptai ca André să se poarte frumos cu tine! Bineînţeles că a fost crud. Si tu te-ai purtat asa cu el.

- Stiu, stiu. Oh, Ramon, toată călătoria mea aici...a fost în zadar. Acum, nu-i mai pot cere nimic.

- Si ce ai venit să-i ceri?

- Mai bine nu vorbesc despre asta.

- Ce-o să faci acum? o întrebă el, respectându-i dorinţa.

- Mă întorc în Anglia, zise ea, ridicându-se.

Ramon îi studie ochii verzi, încă plini de lacrimi, şi o întrebă:

- Era vorba despre bani?

Rachel se îmbujoră.

- Mai bine plec acum, spuse ea. Merg să iau un taxi.

Ramon dădu din cap.

- Aici nu sunt taxiuri. Vino, maşina mea e afară. O să te duc înapoi la hotel. Până la urmă, e sarcina pe care mi-a dat-o André.

Rachel nu mai avea forţă să se împotrivească.

Bărbatul vorbi ceva cu băiatul de la bar, după care îl luă pe unul dintre băieţii care-i păzeau biroul şi ieşiră toţi trei în parcare.

- Niciodată nu poţi fi destul de precaut. Mai ales seara, se confesă el. Henry nu intervine niciodată. Dar când sunt cu el, nici alţii n-au curaj s-o facă.

- Dar, de ce? întrebă ea, nedumerită.

Ramon o ajută pe Rachel să intre în maşină şi el ocupă locul din spatele volanului în timp ce Henry intră, aproape fără să fie simţit, pe bancheta din spate.

- Ca proprietar al cazinoului, am mulţi duşmani, spuse el, pornind maşina. Toţi clienţii mei pot fi câştigători.

- Oh, Ramon, e ridicol! Am crezut că tu ai scăpat de cuşca asta care înconjoară familia Sanchez. Dar nu e aşa. Nu e deloc aşa.

- Nu crezi că toţi avem o cuşcă ce ne ţine captivi într-un fel sau altul? Tu te simţi mai liberă trăind viaţa pe care ţi-ai

ales-o?

Tânăra femeie nu răspunse imediat. Privi în tăcere noaptea. Era un loc atât de frumos, aproape magic. N-o încânta deloc ideea de a pleca atât de repede la Londra. Cu toate astea însă, acolo se putea bucura de libertate. Un lucru care nu putea fi cumpărat niciodată cu bani.

- Nimeni nu e liber cu adevărat, zise ea. Dar libertatea înseamnă multe lucruri, iar unii oameni o îngrădesc cu gratii chiar şi atunci când nu e nevoie.

- Bănuiesc că vorbeşti de André.

- Cred că da.

- A vrut ce e mai bun pentru tine.

- Crezi? M-a luat, m-a modelat şi a început să mă controleze. Tot ce voia el era o marionetă.

- Atât de nefericită te-a făcut?

- Da!

- Dar l-ai iubit. Cel puţin aşa spuneai.

- Aşa e! Bineînţeles că l-am iubit. Apoi am descoperit că bărbatul pe care-l iubeam nu era cel cu care mă căsătorisem.

- Nu vorbeşti pe înţelesul meu. Ce vrei să spui cu asta?

- Imediat cum ne-am căsătorit şi cum am ajuns la Conchera, André se aştepta să fiu de acord cu tot ce dorea el.

Nici măcar nu mi se dădea voie să ies singură din casă.

- Desigur, doar erai soţia lui André Sanchez si erai vulnerabilă, spuse Ramon si lui Rachel i se păru că preţ de o clipă semăna cu fratele lui.

- Cum să fiu vulnerabilă? Nu mă cunostea nimeni. Nu mă deranja nimeni. De ce nu puteam să mă comport ca orice alt turist?

- Sunt în impas, spuse bărbatul. Tu nu poţi înţelege felul nostru de a fi si nici eu nu-l înţeleg pe al tău.

- Dar cândva puteai.

- Pe atunci, eram mai tânăr. Cred că m-am maturizat acum, Rachel.

- Si crezi că eu am rămas la fel?

- Poate că nu, spuse bărbatul.

Rachel întoarse privirea de la el si nu mai scoase niciun cuvânt restul drumului. Când ajunseră la hotel, Ramon rupse tăcerea:

- Stii, Rachel, as face orice ca să te mai văd o dată zâmbind. Sentimentele mele pentru tine nu s-au schimbat deloc.

- Esti foarte drăguţ, Ramon, spuse ea, încercând să evite situaţia stânjenitoare. Dacă asta e vreo consolare pentru tine, atunci să stii că m-ai făcut să mă simt mai bine.

- Esti o femeie foarte frumoasă, Rachel, spuse el, mângâindu-i părul. Spune-mi, după ce vei divorţa de André,

vrei să te recăsătoresti?

- E un lucru greu de spus acum, zise ea.

- Da, aşa e, fu el de acord. Îmi pare rău, Rachel. Noapte bună.

- Noapte bună, Ramon.

Rachel ieşi din maşină şi intră în hotel. Oare asta era tot? Oare atât de uşor se lăsase doborâtă? Afară, oraşul Nassau era încă plin de viaţă, dar în cămăruţa ei nu pătrundea zgomotul străzii.

Se aşeză pe pat şi începu să se gândească dacă nu cumva ajunsese la un moment din viaţa ei când toate lucrurile păreau s-o ia pe căi greşite.

Ce făcea oare tatăl ei? Se descurca singur, la Londra? Mânca? Dar ce era cel mai important, oare descoperise sticla cu băutură pe care o ascunsese atât de bine de el? Stia că aştepta cu nerăbdare veşti de la ea. Stia că îşi pune în ea toate speranţele de a se salva.

Dar nu va mai plânge! Nu o ajuta cu nimic treaba asta.

Undeva, pe insulă, André poate că dormea. Oare şi ea era în gândurile lui la fel cum era el în ale ei? Se îndoia de asta. Ea era singură. Dar şansele ca şi el să fie la fel erau extrem de mici. Stia că nu era un bărbat pe care să-l poţi păcăli. Se întreba de ce după tot ceea ce-i făcuse, după tot ce se întâmplase între ei, nu-şi mai amintea decât căldura buzelor şi mângâierile lui fine...

Capitolul 2

Rachel adormi în cele din urmă, iar spre dimineaţă se trezi la un ciocănit brutal în uşă. La început, i-a fost greu să-si dea seama unde se află, dar îsi aminti repede evenimentele care se petrecuseră cu o zi în urmă. Se uită la ceasul de pe noptieră si văzu că era abia ora nouă. Cine oare o putea trezi la ora asta? Strigă:

- O clipă! si se dădu jos din pat, îmbrăcă halatul de mătase crem de pe scaun si-l înfăsură pe talia subţire.

Apoi, deschise usa si privi uimită tânărul din faţa ei. Incruntându-se, îsi dădu seama că-l cunoaste. Era fratele mai mic al lui André, Vittorio.

- Ce doresti? întrebă ea, fără nicio altă introducere. Vittorio îi zâmbi. Când îl văzuse ultima oară, era un băiat de saisprezece ani. Acum era un adevărat bărbat, atrăgător ca toţi bărbaţii din familia Sanchez.

- Ce mai primire! se plânse el. Nu te bucuri să mă vezi?

Rachel oftă. N-avea chef să fie politicoasă.

- Nu chiar, răspunse ea. De ce-ai venit?

Vittorio trecu pe lângă ea si intră în cameră.

- Ce dărăpănătură! exclamă el, oripilat.

- Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut părerea, spuse ea, înfuriată. Acum, te rog spune de ce ai venit, sau pleacă.

Vittorio îi scoase valiza de sub pat si i-o deschise.

- Împachetează-ţi lucrurile. Plecăm!

- Cine te crezi de vii aici să-mi dai ordine? întrebă ea, enervată. Sigur că o să-mi fac bagajul, dar când vreau eu si atunci voi pleca spre aeroport.

- Nu cred, Rachel, zise Vittorio.

- Ce vrei să spui cu asta? Sunt liberă, majoră si am dreptul să fac orice doresc.

- Nu, nu poţi, cel puţin nu aici. André vrea să te vadă si m-a rugat să te scot din hotelul ăsta. Te-ar fi scos de aici noaptea trecută, dacă n-ar fi provocat un scandal.

Rachel simţi cum începe să tremure.

- Am vorbit cu fratele tău aseară si din câte mi-a spus, nu mi-a dat de înţeles că ar dori să mă revadă. Nu cred că te-a trimis André. Cred că Ramon te-a pus să vii până aici.

Vittorio dădu din umeri.

- Uite ce e, n-am de gând să te contrazic, dar crede-mă că
André m-a trimis.

- De ce? De ce doreşte să mă vadă aşa, dintr-o dată? Seara trecută mi-a lăsat impresia că nu i-ar păsa dacă nu m-ar mai vedea niciodată.

- Poate că şi acum e de aceeaşi părere, zise bărbatul. Dar dacă vrea să te vadă, atunci vino.

- Oh, să mă arunc în faţa lupului! N-am nicio intenţie să mă umilesc în faţa fratelui tău. Dar imediat cum se auzi ce spuse, vru să-şi retragă cuvintele. Până la urmă, nu venise

până aici pentru ea, ci pentru a-şi ajuta tatăl. Nu trebuia să adopte atitudinea asta de mândrie şi încăpăţânare. Dacă trebuia să se umilească în faţa lui André pentru a-şi atinge scopul, atunci aşa va face.

- André m-a pus să-ţi transmit că dacă vei refuza să vii să-l vezi de bunăvoie, atunci va trimite pe cineva după tine şi te va aduce forţat. Rachel, ştii bine că e un om puternic. Să nu te îndoieşti de influenţa lui.

Muşcându-şi buza, ca să încerce să nu mai tremure, ea zise:

- Trebuie să pleci puţin. Vreau să fac un duş şi apoi o să-mi fac bagajele.

- Bine, revin într-o jumătate de oră. Să fii gata!

Bărbatul merse spre uşă şi ieşi, închizând-o uşor în urma
lui. Rachel îşi ţinu respiraţia până când paşii lui se pierdură pe hol. Oare ce mai dorea André de la ea acum? De ce făcea atâta caz din întâlnirea asta? Cu siguranţă, credea că venirea ei aici era pentru a-l împiedica să-i ceară divorţul. Atunci, de ce o lua din hotel? Ce intenţona să facă cu ea? Orice ar fi fost, era clar că pentru ea nu era un lucru bun.

Făcu un dus rapid si, după ce îşi uscă părul bogat, îmbrăcă o rochiţă din mătase crem care-i scotea foarte bine în evidenţă silueta graţioasă. Apoi, împachetă cele câteva lucruri pe care le luase cu ea şi abia apucă să aplice

un machiaj uşor, că se şi auziră bătăi în uşă.

Vittorio adusese cu el şi garda de corp, care luă bagajul fetei şi-i însoţi pe cei doi afară din cameră.

Când coborâră, Vittorio, zise:

- Nota de plată e achitată.

Rachel vru să protesteze, dar se abţinu. Acum era sub protecţia clanului Sanchez. Ieşiră toţi trei afară din hotel şi se îndreptară spre o maşină luxoasă. În lumina dimineţii, Nassau era colorat şi plin de viaţă. Si, în ciuda orei timpurii şi a căldurii care se anunţa să împânzească totul, pe străzi circulau grupuri de oameni.

Maşina demară şi în scurt timp, se îndepărtă de drumul principal care ducea spre centrul localităţii. Rachel uită pentru câteva momente adevăratul motiv al venirii ei pe insulă şi începu să se întrebe unde avea s-o ducă Vittorio.

Exact când voia să-l chestioneze în legătură cu asta, maşina ajunse în port şi Vittorio opri aproape de debarcader.

Ieşi şi o ajută şi pe tânără femeie să coboare.

- Ei bine? Ce zici? E frumos, nu? întrebă el cu privirea spre iahtul ancorat aproape de ei.

- Da, este într-adevăr, se văzu Rachel nevoită să recunoască. Apoi, privindu-şi cumnatul cu atenţie, întrebă: unde mă duci? Parcă ai spus că André vrea să mă vadă.

- Aşa e, aşa e, o linişti el, apoi către cei doi bărbaţi de

pe punte: e gata totul?

- Hei, am dreptul să ştiu unde mă duceţi, zise ea enervată. De unde să ştiu că André te-a trimis?

- N-ai cum să ştii asta, dar te asigur că el ne-a trimis. Acum, hai să ne îmbarcăm. Mergem spre Palmerina.

- Palmerina? se încruntă Rachel. Ce e Palmerina?

Vittorio părea că-şi pierde răbdarea.

- E insula lui André, zise el. Mergem?

Rachel oftă, dar nu se mai împotrivi. In fond, îi spusese unde o ducea. Ce mai voia să ştie?

Ajunsă pe punte, tânăra femeie observă aparatura de înaltă generaţie şi luxul de pe vas. Avea dotări performante şi Rachel chiar se gândi că este unul din iahturile pe care oamenii obişnuiţi au şansa să-l vadă doar în reclame.

Refuză să meargă într-una din cabine şi luă loc în schimb pe un şezlong de pe punte.

Porniră şi Rachel rămase fascinată de frumuseţea peisajului. Deasupra, cerul albastru părea infinit şi undeva, în zare, parcă se contopea cu apa mării de culoarea safirului. Pescăruşi albi zburau nestingheriţi deasupra lor si soarele părea o minge de foc aruncată într-un decor de cristal. O briză usoară îi mângâia obrajii si Rachel îsi puse ochelarii de soare ca să-si protejeze ochii de lumina puternică.

Privi apa limpede si caldă si se întrebă cum era oare să-

i simtă din nou mângâierea pe piele.

André o învăţase să se scufunde si să meargă cu ski-jetul, si de câte ori făceau asta împreună, bărbatul era mulţumit de progresele ei.

Dar când plecase si o lăsase singură la Conchera, tot ce-si dorise fusese să evadeze. Se simţise ca o prizonieră. Nu asta era ideea ei de căsnicie. Isi dorise să împartă viaţa cu el, nu să fie doar o mică parte din ceea ce făcea el, o parte care trebuia ferită de restul lumii. Dar André fusese atât de hotărât, iar ea atât de încăpăţânată...

Vittorio veni si se aseză lângă ea.

- La ce te gândesti? o întrebă el. Esti atât de serioasă!

- E departe? Mă refer la Palmerina, spuse ea, oftând.

- Nu, nu prea departe. O să ne ia cam o oră. Esti nerăbdătoare?

- Ai putea spune si asa. Stii de ce vrea să mă vadă?

- Nu. Doar am primit instrucţiunile astea, ca toţi ceilalţi.

- Deci, André încă mai e dictatorul.

- Da, asa trebuie să fie. Până la urmă, el e capul familiei.

- Stiu. Ai o ţigară?

Când începură să fumeze amândoi, tânăra femeie întrebă:

- Si mama voastră? Ce mai face?

- E foarte bine, mulţumesc.

- Locuieşte si ea în Palmerina?

- Nu, ea stă cu mine şi cu Irena, pe Veros, o insulă din apropierea Palmerinei.

Rachel se încruntă şi încercă să-şi amintească de membrii familiei. Stia că André mai avea trei fraţi şi două surori.

- Dar Lilaine şi Marcus? Ei ce mai fac? întrebă ea.

- Marcus e căsătorit şi locuieşte în Rio de Janeiro, iar Lilaine e moartă.

- Moartă? întrebă Rachel cu oroare în glas. Dar cum?

- A fost răpită în timpul unei călătorii în State.

- Răpită? Oh, nu...dar...

Vittorio o fixă cu ochi reci.

- Te întrebi dacă a fost fixată o taxă şi dacă am plătit-o? Răspunsul e da la ambele întrebări. Dar s-a amestecat poliţia şi ea a fost ucisă.

- Dar era atât de tânără! Ce oribil! L-au...prins pe asasin?

- Oh, da, André s-a ocupat de toate astea.

Rachel nu se îndoia de asta dar i se părea oarecum trist să afle acum de vulnerabilitatea lui.

Vittorio dispăru puţin în cabină şi când se întoarse, aduse chifle calde, unt, gem de caise şi un ibric de cafea.

- Oh, minunat! Tu ai făcut toate astea?

- Nu, dar am ajutat, zâmbi el. Acum, spune-mi, ce-ai mai făcut în tot timpul ăsta?

- Oh, mi-am continuat viaţa, cred...L-am ajutat pe tata la magazin, am avut grijă de casă...

- N-ai regretat niciodată că ai plecat? Că...ai lăsat în urmă toate astea?

- Poate. Atunci când eram încă tînără şi naivă.

- Hei, dar încă eşti tânără!

- Mda...Dar, tu? Ti-ai terminat şcoala? schimbă ea subiectul.

- Bineînţeles, spuse el, cu mândrie în glas. Am aproape douăzeci şi doi de ani. Am făcut colegiul în State, dar acum m-am întors acasă şi aici voi rămâne.

- Să faci ce?

- Cine ştie? Sunt angajatul lui André până când decide că sunt destul de capabil să acţionez de unul singur, aşa cum face Ramon.

Rachel dădu din cap. Nu înţelesese niciodată cum mergeau treburile în această familie. André era capul casei şi lua toate deciziile. Nu existau niciodată dispute. Dar trebuia să recunoască că lucrurile mergeau admirabil de bine astfel.

Mai târziu, Vittorio i-a oferit o ţigară şi au fumat împreună, discutând pe teme diverse. Rachel se bucură că băiatul înţelesese că n-are chef să discute motivul venirii ei în Bahamas şi nici ea nu-l întrebă despre planurile personale.

Când în cele din urmă tînăra voia să-l întrebe cât mai au de mers, bărbatul se ridică în picioare si spuse:

- Vezi acolo? E Palmerina!

Din apele albastre ale oceanului se ridica o insulă cu palmieri verzi si cu plaje cu nisip auriu.

Din depărtare, insula părea pustie, pe dealurile împădurite nezărindu-se nici urmă de civilizaţie. Spre deosebire de Conchera, Palmerina era un loc sălbatic, dar mult mai frumos.

- Ei bine? întrebă Vittorio. Cum ţi se pare? Zâmbi. Nu-i asa că nu e cum te asteptai?

- Sincer, nu. Unde e casa lui André?

- In interiorul insulei. E lângă o lagună. Vei vedea.

Iahtul fu ancorat si Vittorio o ajută pe Rachel să coboare pe
plajă. O masină cu sofer îi astepta deja si cei doi merseră spre ea si se urcară. Automobilul urmă un drum prin pădurea tropicală, apoi, coborî o pantă usoară, până când Rachel zări laguna despre care i se vorbise. De acum vedea grupuleţe de case care mărgineau apa si înţelese că pe insulă exista o mică colectivitate. Casa lui André era cea mai impunătoare dintre toate, poate si fiindcă avea pereţi albi si acoperis rosu. Laguna era legată de ocean printr-un canal si Rachel vorbi puţin cu Vittorio despre acest lucru.

- Se poate să dai ocol insulei cu o ambarcaţiune si prin

canal să ajungi direct la acest sătuc, explică el. Dar drumul pe care l-am urmat noi e cel mai rapid si cum am primit instrucţiuni exacte...

Bărbatul nu mai continuă ideea. Dintr-o dată, pe Rachel o trecură fiori, amintindu-şi motivul pentru care ajunsese pe această insulă.

Simţi că trebuie să spună ceva ca să mai amâne emoţiile distrugătoare şi adăugă:

- E foarte frumoasă. Mai frumoasă decât Conchera.

- Si mult mai accesibilă, remarcă el. André şi-a angajat un gardian care locuieşte alături de câinii săi, într-o căsuţă din pădure. Nimeni nu ajunge pe această insulă fără ca André să afle primul de asta.

- Si dacă vine cu avionul?

- E imposibil, în zona asta. Poate doar cu elicopterul. Dar şi André are unul şi din moment ce pista e foarte mică şi-i aparţine tot lui, e foarte puţin probabil ca cineva să-l ia prin surprindere.

- O adevărată ascunzătoare, zise Rachel, ca pentru ea.

- Da, ai putea spune şi aşa. Apoi continuă: Rachel, nu mai duce lupta asta împotriva lui! André, acum e mult mai dur decât îl cunoşteai tu. Tu l-ai făcut să fie aşa!

- Eu?

- Da, spuse bărbatul ţintuind-o cu privirea. André te-a iubit foarte mult şi tu i-ai frânt inima!

Rachel se îmbujoră.

- Se pare că toţi îl cunosc pe soţul meu mai bine decât mine! izbucni ea. André nu voia decât o altă posesiune. De data asta una omenească!

- Nu crezi asta, asa că nu te astepta să mă convingi.

- Ei bine, oricum, asta s-a întâmplat de mult. Acum e al Leoniei. Apropo, cum e ea?

- Leonie? Vittorio deveni gânditor. Tatăl ei deţine o companie mare de petrol în Trinidad. Se numeste Leonie Gardner si părinţii ei sunt de origine canadiană si franceză. Au o casă foarte frumoasă lângă Nassau.

- înţeleg, spuse fata. Mă întreb de ce André a asteptat până acum să ceară divorţul. Dacă tot voia să se însoare, mă miră faptul că n-a acţionat mai repede. Până la urmă, el aranjează totul până la cel mai mic detaliu, nu-i asa?

- Nu s-a gândit la căsătorie până acum, zise Vittorio, care părea enervat. Până la urmă, n-avea nevoie să se căsătorească pentru a... Ei, la naiba, stii bine cum stau lucrurile.

- Da, înţeleg. Si...a avut multe aventuri de atunci?

- E ciudat că cineva care pretinde că-mi urăste fratele se arată atât de interesat de viaţa lui, zise el pe un ton amuzat, iar Rachel, îmbujorată, strânse si mai bine geanta în braţe.

Acum, masina mergea paralel cu lacul, iar Rachel zări

un iaht alb care sigur îi aparţinea lui André. Ştia cât de mult îi plăcea lui André să navigheze si îsi amintea cu drag de călătoriile minunate pe care le-au făcut împreună. Simţi un for pe sira spinării si-si dădu seama că indiferent de motivele pe care le avea, n-ar fi trebuit niciodată să accepte să vină aici.

Pe măsură ce se apropiau de casă, Rachel văzu că avea două nivele şi că ferestrele roşii dădeau un plus de prospeţime aspectului locuinţei. Era înconjurată de grădini de flori foarte frumoase şi era ferită de lumina soarelui de doi palmieri impunători.

Cei doi coborâră din maşină şi se apropiară de terasă. Imediat, uşile de la intrare se deschiseră şi o femeie de vârstă mijlocie, slăbuţă, apăru pe scări. Purta o uniformă crem şi un şorţ imaculat.

- Dar, nu e...Pandora? întrebă Rachel neîncrezătoare, privindu-l pe Vittorio?

- Oh, doamna Rachel! Doamna Rachel! strigă servitoarea, entuziasmată. V-aţi întors!

Cele două se îmbrăţişară şi Rachel zise:

- Oh, Pandora, îmi pare atât de bine să te revăd! Totul s-a schimbat. Totul în afară de tine!

- Oh, domnul André nu s-a schimbat deloc! Vai, va fi atât de fericit să vadă că v-aţi întors!

- Nu...am venit să rămân, Pandora. Am venit doar în

vizită, zise Rachel.

- Nu rămâneţi? întrebă femeia, care se întristă. Atunci, de ce aţi venit?

- E o poveste lungă, Pandora, zise ea. Ti-o spun altă dată.

Vittorio veni la ele şi, privind-o îngândurat pe Rachel, o întrebă pe servitoare:

- Unde e fratele meu?

- în spate, la bărci. îl anunţ?

- Nu, zise. Mergem noi la el. Vino, Rachel, o să traversăm casa. E mai rapid asa.

Rachel îl urmă printr-un hol mare, din care se zăreau camere spaţioase cu mobilă si decoraţiuni de bună calitate. Iesiră apoi în curtea interioară, care dădea spre lac. Rachel zăbovi acolo o clipă. Totul era atât de frumos! Parcă desprins dintr-un vis. Poteci pavate cu dale albe duceau spre pădurea din apropiere sau spre plaja îngustă care mărginea lacul. Mai jos puţin, ocupat cu o barcă, îl găsiră pe André, care alături de un alt bărbat, încercau să repare un motor.

Bărbatul îi zări si le făcu cu mâna. Era îmbrăcat lejer, în pantaloni scurţi si tricou si, imediat cum se apropiară, zise direct:

- Deci, ai venit!

- Nu prea am avut de ales.

- Asa e, nu? Bine, Vittorio. De aici, mă descurc. Vreau să te întorci la Nassau si să-l vezi pe Kingston.

- Bine. Dar cum rămâne cu Ramon?

- O să mă întâlnesc cu el mai târziu. îl privi gânditor preţ de o clipă. Stii ce să faci?

- Desigur.

- Bine, spuse bărbatul, după care se îndepărtă de cei doi si dispăru în casă.

Rămasă singură cu André, Rachel nu spuse nimic, iar când soţul ei îi sugeră s-o urmeze înăuntru, făcu întocmai, fără să scoată un cuvânt.

O conduse într-o sufragerie spaţioasă şi apoi se scuză puţin. Rachel se aşeză pe unul dintre fotolii şi-şi aprinse o ţigară. Işi zise că trebuia să se calmeze. Oricum, n-avea altceva de făcut până când André nu se hotăra să-i comunice motivul pentru care o chemase.

Când se întoarse, era spălat pe mâini şi, imediat cum se aşează pe fotoliul opus ei, sună dintr-un clopoţel. Un servitor apăru aproape instantaneu şi primi comandă pentru două cafele.

După ce bărbatul plecă, André scoase o ţigară din tabachera de pe masă. Făcând aceasta, Rachel îşi dădu seama că în seara precedentă nu avusese timp să-l studieze în detaliu, aşa că acum realiză că-i făcea mare plăcere doar să stea şi să-l privească.

La un moment dat însă, se ridică şi începu să se plimbe nervoasă prin cameră. Ridică privirea şi zări o statuetă care înfăţişa un chip de indian, foarte frumos lucrat în porţelan.

- Asta e drăguţă, remarcă ea. De unde ai luat-o?

Bărbatul se ridică şi se apropie de ea. O întoarse cu faţa spre el şi o privi cu ochi cercetători.

- N-ai venit aici ca să vorbim despre statuete.

- Nu ştiu exact de ce am venit, spuse ea.

- Chiar nu stii?

- Sigur că nu. Stii bine că după aseară... Făcu o pauză. Mă mir chiar că mai vorbesti cu mine.

- Seara trecută eram prea furios si atunci... m-ai prins pe picior gresit.

- Si acum?

- Acum? Acum am avut timp să mă gândesc, să pun lucrurile în ordine. îmi dau seama că a fost si vina mea.

- înţeleg. Vrei să spui că robotul a luat din nou locul omului.

- Văd că încă mai esti nervoasă, Rachel. Si nu înţeleg ce te face să mai simţi furie. Ce ţi-am făcut, în afară de faptul că exist?

- Dramatizezi. E un lucru îngrozitor.

- De ce? Faptele tale de acum cinci ani au fost menite să-mi facă rău, nu?

- Cum si-ar putea răni o marionetă stăpânul?

André se îndepărtă puţin de ea, privind-o cu furie. Vru să spună ceva, dar chiar în acel moment, servitorul îsi făcu aparţia cu tava.

Rachel se aseză din nou.

Bărbatul aseză tava pe măsuţă si plecă, iar Rachel se văzu nevoită să se descurce cu ea.

- Lapte si zahăr? întrebă ea, automat.

- O beau neagră, zise el, cu răceală.

Rachel îşi turnă şi ea o ceaşcă, adăugă puţin zahăr şi lapte şi o bău repede, de parcă ar fi simţit că primeşte mai multă tărie pentru a rezista acestui interviu.

André se aşeză în faţa ei şi o privi gânditor, în timp ce-şi aprindea o nouă ţigară. O servi şi pe ea cu una şi când o luă, aproape vărsă conţinutul ceştii.

- Spune-mi, de ce eşti atât de nervoasă? o întrebă el, în timp ce i-o aprindea.

- Din moment ce faci tot posibilul să mă simt aşa, nu văd sensul acestei întrebări.

- Eu te fac nervoasă?

- Sigur. Oh, nu te mai purta aşa cu mine, André! Spune-mi odată de ce m-ai adus aici şi să terminăm cu asta!

- Ai venit în Nassau ca să mă cauţi pe mine. Si să nu negi treaba asta, fiindcă Ramon mi-a spus-o. Mi-a mai spus şi că nu ştiai de cererea mea de divorţ şi că ai venit aici din motive personale.

- N-avea niciun drept să-ţi spună asta!

- De ce? Ce aveai de gînd să faci? Să zbori înapoi fără să-mi spui de ce ai venit?

- Da, dacă vrei să ştii.

- Ai rămas la fel de arogantă. Atât de mândră, atât de încăpăţânată când vine vorba să ceri ceva!

- Am venit să te văd, începu Rachel. Si aveam de gând să te rog ceva. Eram pe cale de a mă umili în faţa marelui André
Sanchez. Dar stii, până si eu am sentimente!

- Si eu nu? Rachel, esti cea mai nesuferită si mai imposibilă femeie pe care am cunoscut-o vreodată! Uite, ai sansa de a vorbi rezonabil cu mine, de a-mi spune motivul venirii tale si tu ce faci? îţi spun eu! Te lasi pradă mândriei.

Rachel se ridică imediat în picioare.

- Nu văd de ce am mai continua discuţia asta! zise ea.

- Vrei să te întorci la Londra?

Rachel îi evită privirea. Oh, dacă lucrurile ar fi fost mai usoare! Acum avea sansa de a-i spune adevărul. Până la urmă, cine era ea să fure viitorul si fericirea tatălui său? Doar îi promisese că va face orice îi stă în putinţă. Până la urmă, André avea dreptate. Se gândea doar la ea. Doar la supărarea si la socul pe care le simţise în momentul în care aflase că André nu va mai fi al ei...

- Poate ai dreptate si am fost cam impulsivă cu tine.

- Bine, Rachel, o privi el gânditor. Asază-te si spune-mi de ce ai venit.

Ea făcu întocmai si, găsind că îi este greu să facă o introducere coerentă, zise doar:

- E vorba despre tata.

André nu păru deloc surprins.

- Ca de obicei, veni comentariul lui acid.

- Mda, cred că ai dreptate. Probabil că de asta nici nu stiu cum să-ţi spun. E vorba despre magazinul nostru de antichităţi. Nici mie nu mi-a venit să cred când am auzit prima oară.

- Continuă. Tatăl tău are iar datorii? Stii că o astfel de afacere nu este întotdeauna una profitabilă.

- Stiu, ştiu. Oh, dacă era vorba doar de magazin, atunci l-am fi vândut.

- Fără să mă informaţi? întrebă el, cu răceală.

- I-ai dat magazinul tatei.

- Stiu asta. Dar fără el, din ce aţi fi trăit amândoi?

- Când ai cumpărat magazinul, mama murise de puţin timp şi tata se transforma într-un om care-şi plângea singur de milă şi care bea mult. Tu i-ai readus respectul de sine, i-ai dat magazinul şi l-ai ajutat să se pună pe picioare.

- Atunci, care e problema? A început din nou să bea?

- Afacerea nu mergea atât de bine acum un an şi jumătate şi tata a fost convins de nişte oameni pe care eu

nu-i cunosc să accepte un fel de afacere. Dacă era de acord să vândă câteva din lucrurile lor, primea un comision generos.

- Oh, Doamne! spuse André dezgustat şi se ridică în picioare. Tu ştiai ceva despre asta?

- Bineînţeles că nu! Crezi că l-aş fi lăsat să fie de acord cu aşa ceva? N-am ştiut nimic până acum trei săptămâni. Poliţia venise la magazin când eu nu eram acolo şi chiar dacă nu l-au acuzat de nimic, l-au speriat grozav. Si ca să scurtez povestea, de atunci a refuzat să mai vândă ceva de la acei oameni şi acum
este santajat de către ei.

Bărbatul o privi fără să spună nimic. Se ridică, merse la bar, unde îsi turnă un pahar de whisky, apoi, revenind la fotoliul de pe care se ridicase, o privi.

- Si ai venit la mine.

- Da. îmi pare rău, dar n-am stiut la cine să apelez.

- De ce n-ai venit la mine acum un an si jumătate, când afacerea începuse să treneze?

- Nu stiu. Cred că am presupus că lucrurile nu erau serioase. Că se vor îmbunătăţi, iar când s-a întâmplat asta, nu m-am întrebat de unde veneau banii.

- Si banii pe care ţi i-am trimis?

- I-am cheltuit si pe aceia. Tata avea nevoie de o masină si a trebuit să călătorească pentru a se relaxa.

- Tatăl tău a cheltuit toţi banii? Tonul lui André era violent.

- O parte din ei.

- Ba cred că majoritatea. Si bănuiesc că din nou a apelat la băutură.

- Uneori, se văzu ea nevoită să recunoască. Dar se străduieste. Serios! Doar că se pare că nimic nu mai merge bine pentru el.

- Se străduieste! Auzi, pufni el. Tatăl tău s-a născut un ratat!

- Dar nu e vina lui!

- Dar nu e nici a mea! Când te-am cunoscut, încercai să-ţi salvezi tatăl după o pierdere. Acum, încerci să-l scoţi din alta!

Vina e doar a lui, să ştii. Trebuia să-şi dea seama cu cine are de-a face, exact ca atunci când mama ta a murit şi el a recurs la băutură. Stia că nu-i face bine, ba din contră, că-l va distruge.

- Dar când a murit mama, şi-a pierdut şi slujba, asta pentru că domnul Lorrimer n-a înţeles cât de mult l-a afectat treaba asta pe tata.

- înţeleg că şeful lui n-a fost de aceeaşi părere cu el. Dar nici eu nu-l înţeleg, poate aşa cum nici tu nu mă înţelegi pe mine!

- Deci, n-ai de gând să mă ajuţi?

- Stai! Nu trage concluzii pripite! N-am spus asta!

- Nu, dar ai sugerat-o.

- Am sugerat-o? Cum adică? Vii aici şi-mi spui că socrul meu are datorii şi după cinci ani îmi cere ajutorul? Ba mai mult, că a şi cheltuit banii trimişi de mine!

- Banii pe care i-ai trimis erau ai mei!

- Da, dar el i-a cheltuit! Si tu n-ai avut parte de niciun bănuţ. Doar ai stat la Hotel Empress! spuse el, cu dezgust.

- Stii ceva? Cred că-mi pierd timpul cu tine. Mai bine mă întorc la Londra. Oricum, nu-mi permit să mai stau mult aici.

- Nu-ţi "permiţi"? Nu folosi cuvântul ăsta în prezenţa mea. Iar în ceea ce priveşte plecarea, ia-ţi gândul de la ea. Vei sta aici câteva zile.

- Si unde ar trebui să stau? Fratele tău mi-a anulat rezervarea la hotel!

- Poţi sta cu mama, pe o insulă nu departe de Palmerina.

- N-aş putea sta cu mama ta!

- De ce nu? Ştie că ai venit.

- Ştii bine că ar fi un lucru imposibil. După tot ce s-a întâmplat între noi, nu mă aştept ca mama ta să mă dorească acolo.

- Oricum ar fi, acolo vei sta, spuse el.

- Nu-mi mai poţi da ordine, André!

- Serios? Ba în cazul ăsta, cred că pot. Doar dacă, bineînţeles, nu doreşti să stai aici, zise el, mângâindu-i uşor mâna. Ar fi chiar amuzant. Să-mi folosesc soţia pe post de amantă!

- Nu ai una deja? izbucni tânăra femeie, cu obrajii în flăcări.

- Dar niciodată n-am avut o leoaică aşa ca tine, zise el, iar ea îi întoarse spatele, simţindu-se umilită de afirmaţia lui.

- Voi...sta cu mama ta, zise ea, cu voce joasă.

-Aşa am crezut şi eu...adăugă bărbatul, zâmbind, după care ieşi din cameră, triumfător.

Capitolul 3

Elicopterul pilotat de André ateriza în apropierea casei mamei lui, iar Rachel coborî emoţionată şi nervoasă. Habar n-avea cum va fi primită şi era sigură că mama lui André n-o putea vedea cu ochi buni după toate câte se întâmplaseră.

îi mulţumi lui Gilroy, garda de corp a lui André, care-i însoţise pe parcursul zborului şi care acum o ajuta să coboare. îşi privi apoi soţul care ieşea din cabina pilotului. în costumul de culoarea untului pe care-l purta acum, arăta ca omul de afaceri care era de fapt, omul puternic şi încăpăţânat pe care-l ştia atât de bine.

- Arăţi cam speriată, remarcă el. Nu înţeleg de ce. Mama ţi-a plăcut dintotdeauna.

- Bineînţeles că o plac pe mama ta, dar, până la urmă, eşti fiul ei! oftă ea.

Bărbatul se apropie de ea si o luă de braţ, după care o conduse spre casă.

- Dar tu ai rămas tot nora ei, să stii!
- Nu pentru mult timp, îi aminti ea.
- S-ar putea să ai dreptate.
- André...în legătură cu Lilaine...
- Ce e cu ea?

- Vittorio mi-a povestit totul. Vreau să stii că îmi pare rău. Oare e bine să vorbesc despre asta cu mama ta sau...

Bărbatul oftă.

- Mama a trecut peste partea mai grea. La urma urmei s-au scurs trei ani. Dar poate ar fi mai bine să aducă ea vorba despre asta.

- Dar de ce s-a întâmplat? Mi s-a părut o nebunie.

- Tu n-ai accepta niciodată că imposibilul se poate întâmpla, nu-i asa, Rachel? întrebă el cu voce aspră.

Ea îi evită privirea. Ştia la ce se referea. Dar tot nu putea concepe că ceva rău se poate întâmpla celor din jurul ei.

însă nu avu mult timp să se gândească la asta, fiindcă în cale li se ivi o fetiţă de trei sau patru ani, cu păr negru si obraji trandafirii.

- Si ea cine e? întrebă Rachel, încântată. Oh, e adorabilă! André o ignoră si o luă pe fetiţă în braţe, sărutându-i obrajii
grăsuţi.

- Ea e Maria, i-o prezentă el, în cele din urmă. E fiica fratelui meu, Marcus, şi a soţiei sale, Olivia.

- Oh! Si ei sunt aici?

- Nu. Sunt plecaţi în vacanţă, prin Europa. Ea stă cu bunica între timp. Apoi, bărbatul zâmbi spre copil, cu o privire pe care Rachel n-o mai văzuse de mult. Ia spune-mi, domnişoară, ai fost cuminte azi?

încercând să nu intervină în relaţia dintre ei, Rachel se

apropie de fetiţă şi zise:

- Bună, Maria. Mă bucur să te cunosc.

Maria o studie din cap până-n picioare, după care se întoarse spre unchiul ei şi întrebă clar:

- Si ea cine e?

- Ea e mătuşa ta, Rachel, zise el.

- Mătuşa mea? exclamă fetiţa, surprinsă. Dar mătuşa Leonie unde este?

Rachel simţi cum ia foc de stânjeneală. Dar nu-i va permite lui André s-o vadă în starea asta. Se aplecă spre fetiţă şi spuse:

- Pe mătuşa Leonie o vei vedea mai târziu. Acum, vrei să-mi arăţi unde este bunica ta? Aş vrea s-o văd şi pe ea.

Maria îşi privi repede unchiul, după care încuviinţă din cap şi o luă de mână.

- Ai de gând să stai mult aici?

- O să stau doar puţin, răspunse Rachel. Ţie îţi place să stai aici?

- Oh, da, răspunse Maria. Dar, ai şi tu vreun băieţel sau vreo fetiţă cu care să mă joc? Aici e doar Tottie si ea nu aleargă prea repede.

- Nu, mă tem că n-am deloc copii, spuse ea, cu tristeţe în glas. Oare André si-a dat seama că dacă o va aduce aici o va vedea pe Maria? Dacă o făcuse intenţionat, era un lucru foarte urât din partea lui.

André o luă înaintea lor si deschise porţile curţii mamei sale. Casa era oarecum asemănătoare cu cea a lui André, dar era mai mică si părea ascunsă în întregime de palmieri. Când mergeau spre intrare, o tânără iesi si-i privi curioasă.

Rachel o recunoscu de îndată pe cumnata ei, Irena, o fată cu câţiva ani mai în vârstă decât ea. Părea totusi mai în vârstă faţă de anii pe care-i avea si cu toate că avea trăsăturile specifice clanului Sanchez, nu se bucurase niciodată de farmecul pe care rudele ei îl aveau din plin. Nu o plăcuse niciodată pe Rachel si când aceasta îl părăsise în cele din urmă după acea ultimă ceartă teribilă, ea făcuse toate aranjamentele plecării sale.

Acum, Rachel se întreba cum avea s-o primească oare această fată, desi sederea ei acolo era una temporară.

André îsi salută sora, iar Irena dădu din cap în direcţia lui Rachel, lucru care bineînţeles n-avea nicio însemnătate pentru niciuna dintre ele.

- Mama te asteaptă pentru prânz, îi zise ea lui André. Ai întârziat!

- Am avut câte ceva de făcut, zise bărbatul, care apoi i se adresă Mariei: fugi şi caut-o pe Tottie. Probabil că se poate juca acum cu tine.

-Dar vreau să mănânc cu tine, unchiule, se plânse fetiţa.

- Nu astăzi, draga mea. Haide, fii fată bună şi ascultă-

mă.

Maria oftă, după care intră în casă.

în urma ei intrară şi cei trei şi Rachel observă că interiorul semăna foarte mult cu cel al casei soţului său, singura diferenţă vizibilă constituind-o florile, care erau răspândite peste tot în interior, în vaze ornamentale. Pe mama lor o găsiră în sufragerie, stând într-un fotoliu şi citind ziarele.

Doamna Sanchez se ridică imediat cum îi observă intrând. Era aproape neschimbată, gândi Rachel. Cu optsprezece ani în urmă, rămăsese văduvă şi de atunci a trebuit să se descurce singură cu şase copii şi un imperiu de condus. Se descurcase admirabil. Bineînţeles, când André ajunsese major, preluase toate sarcinile companiei pe care tatăl lui o construise cu atâta înţelepciune.

Rachel ştia că în momentul în care se despărţise de fiul ei, femeia suferise foarte mult, dar ea era prea debusolată în acel moment ca să-i caute sfaturile şi încrederea.

Acum, doamna Sanchez veni s-o salute, afişând un zâmbet slab:

- Ei, Rachel, te-ai întors. Oricum, îmi face plăcere să te văd.

- Bună ziua, doamnă, murmură ea, încă încordată.

- Ce înseamnă asta, "doamnă"? înainte îmi spuneai mamă. Oare ţi-e imposibil să-mi mai spui asa?

Rachel se îmbujoră.

- Bineînţeles că nu, doar că...

André merse spre barul din colţ.

- Cred că Rachel are nevoie de o băutură care să-i calmeze nervii.

- Da, poate ai dreptate, André. Până la urmă, Rachel e supărată pe noi toţi, nu-i asa?

Rachel îl privi cu ură pe bărbat.

- Sunt sigură că ar fi fost mai bine să rămân la un hotel din Nassau, începu ea, indignată.

- Si eu sunt sigură că n-ar fi fost bine asa, zise doamna Sanchez, care îi puse o mână pe umăr. Nu ne purta pică, micuţo. Până la urmă, tu ai plecat, nu te-a gonit nimeni. Asa că nu ne poţi refuza plăcerea de a face câteva glume pe seama ta.

- De-asta am si zis că ar fi fost mai bine să stau în altă parte. întotdeauna aţi fost o familie. Iar eu o intrusă. Nu m-am acomodat niciodată si probabil am fost singura care n-a putut înţelege cum stau lucrurile.

André veni spre ea.

- N-ai înţeles, sunt de acord cu asta. Dar, te rog, mamă, pentru Dumnezeu, nu o lua de la capăt din primul minut când intră pe usă.

Doamna Sanchez ridică nevinovată din umeri.

- Am vrut doar s-o fac să înţeleagă că e încă o Sanchez.

Că orice s-ar întâmpla, rămâne o Sanchez şi că se va bucura de protecţia noastră.

André studie conţinutul paharului său.

- Divorţul va fi dus până la capăt, mamă.

- Aţi fost căsătoriţi la biserică, în faţa lui Dumnezeu. Nimeni nu poate schimba asta!

- Oh, te rog, voi pleca imediat ce-mi vei da drumul, zise Rachel.

- Aşa e, vei pleca doar când voi spune eu.

- Oh, nu mai exagera atât! spuse doamna Sanchez. Vino, Rachel, stai lângă mine, şi spune-mi ce te-a adus din nou la André.

Dar Rachel n-avea de gând să povestească despre tatăl său în prezenţa Irenei.

- O să-ţi spun mai târziu, mamă, zise André, în locul ei.

- De ce? interveni sora lui. E vreun secret?

- Nu, dar e o problemă personală, zise el, iar mama lui încuviinţă din cap.

Rachel se lăsă condusă de doamna Sanchez spre o canapea şi vorbiră despre Maria şi despre călătoria părinţilor ei în Europa, apoi femeia chiar o felicită pe tânără pentru înfăţişarea ei.

André dispăruse în birou, iar Irena îşi continua o cusătură, aproape de fereastră. Era o scenă perfectă, gândi cu cinism

Rachel. Nimeni n-ar fi bănuit ce relaţii există de fapt între acesti oameni! Observase că André nu prea vorbise cu sora lui. Oare aflase că ea fusese cea care facilitase plecarea soţiei sale? Doamna Sanchez în schimb, făcea tot ce-i stătea în putinţă pentru a o face să se relaxeze. Fusese întotdeauna bună cu ea, cu toate că nu înţelesese niciodată de ce nora ei îsi dorise să plece. Rachel se îndoia că femeia spera ca mariajul lor să dureze mult, dar dacă se întâmpla să nu piardă copilul pe care André si-l dorea atât de mult, probabil că ruptura aceea nu s-ar fi produs niciodată.

Dar acum vedea lucrurile cu alţi ochi. Era poate mai matură. Oricum, întrebările Mariei îi deschiseseră o rană care se va închide cu greu. Abia trecuse peste ce se întâmplase. Poate era mai bine dacă el înţelegea că nu din dorinţa de a-l pedepsi plecase în acea excursie cu Ramon, ci pentru a-si dovedi independenţa, iar evenimentele dezastruoase care urmaseră o distruseseră, la fel de mult cum îi distrusese lui iubirea. încercă să alunge aceste amintiri undeva într-un colţ al minţii sale, dar era imposibil să nu se mai gândească la trauma prin care trecuse. Nu aici, unde era înconjurată de oamenii care-i aminteau de suferinţă. Pentru că încă mai suferea din cauza asta, trebuia să fie sinceră cu ea...

Camera pe care i-o dăduse doamna Sanchez era una luminoasă, cu draperii în culori pastelate, care se asortau

cu aşternuturile de pe pat. îi amintea oarecum de luxul pe care-l cunoscuse alături de André.

La puţin timp după ce-l întâlnise, acesta o dusese în apartamentul lui din Londra, o locuinţă imensă, mobilată cu piese cumpărate de la cele mai scumpe licitaţii, decorată cu un lux la care Rachel nu visase vreodată că va fi părtaşă. îşi amintea că îl admirase încântată, că-şi trecuse degetele peste mobila frumos sculptată.

Apoi André primise un telefon şi fusese nevoit să iasă, nu înainte de a o ruga să rămână în apartament până la întoarcerea lui. Fusese de acord, însă după un timp se plictisise. Se hotărâse să facă o baie în cada albă şi combinase câteva esenţe de parfum pe care le diluase în apă. Stătuse acolo preţ de o jumătate de oră, după care se înfăşurase cu un prosop şi ieşise în sufragerie ca să ia o ţigară din cutiuţa de pe bar şi dăduse de André, care apăruse pe neaşteptate.

Se simţise foarte stânjenită, dar acest sentiment dispăruse când bărbatul o atinsese pe braţ. Era o atingere la care ea răspunsese cu dragoste.

Acela fusese începutul relaţiei lor. El avea treizeci şi trei de ani şi ea doar optsprezece.

Stiuse de la bun început că relaţia cu un bărbat ca André e una periculoasă, dar nu putuse să-i reziste. în câteva săptămâni se îndrăgostise iremediabil de el, însă nu

se astepta la nimic din partea lui. De aceea, când i-a mărturisit că nu poate trăi fără ea si că vrea s-o ia de soţie, fusese foarte bucuroasă.

Dar nici atunci n-a fost pe deplin convinsă de dragostea lui. El a fost bun si răbdător cu ea si i-a dovedit sentimentele si odată cu asta, i-a dat de înţeles si că se asteaptă ca ea să accepte toate planurile lui si să-i fie pe deplin la dispoziţie. Devenise o Sanchez! Cât de mult urâse chestia asta!

Merse spre balcon si iesi să respire aerul răcoros al nopţii. Balconul ei avea vedere spre plajă. Ziua era deja pe sfârsite, si ea tot n-avea habar ce căuta acolo. Stia doar că André dorea să-i ajute tatăl. Prânzul a fost servit în liniste, după care André si mama sa s-au retras în birou, probabil pentru a discuta problema ei.

Rachel nu fusese invitată, asa că plecase spre plajă, dorind să evite prezenţa Irenei care sigur avea s-o interogheze în legătură cu venirea ei acolo. Pe plajă o găsi pe Maria si pe doica ei negresă, Tottie. Făcură împreună prăjituri de nisip si se bălăciră în apă. Mai târziu, se întoarse acasă, refuză ceaiul adus de unul dintre servitori si merse să facă o baie.

Acum era proaspăt spălată si se întreba dacă cinele la Veros erau la fel de formale cum si le amintea ea. Nu stia dacă André va fi si el prezent. Auzise cum elicopterul lui

plecase în jurul orei cinci, dar era posibil ca el să nu fi fost în el.

Acest loc era atât de îndepărtat de micul ei magazin de

antichităţi! îşi aminti ce greu îi venise după plecarea de la Conchera să se obişnuiască din nou cu anonimatul! Plecase dintr-o lume unde fusese obişnuită să fie la dispoziţia tuturor şi mereu în centrul atenţiei. Stia că dintotdeauna îi plăcuse să fie persoana din umbră, dar existau avantaje şi dezavantaje în ceea ce priveşte viaţa unui om cunoscut.

Bineînţeles, la început i-a fost foarte greu să-şi revină după şocul despărţirii şi să-şi dea seama că mariajul ei s-a sfârşit. Dar tatăl ei i-a fost un adevărat sprijin în acel moment, ajutând-o să-şi revină şi folosind în schimb câţiva din banii ei pentru a plăti din datoriile pe care le avea. Tot ce îşi dorise la vremea aceea era să se ascundă de lume şi să-şi pună gândurile în ordine, pentru a-şi putea reveni. Nu-şi dăduse seama dacă magazinul era curat sau nu, dacă marfa era de calitate sau nu, sau dacă tatăl ei era mai mult prezent la cursele de maşini decât la muncă. Dar când îşi revenise, preluase toate aceste îndatoriri şi chiar învăţase câte ceva despre afacerea cu antichităţi. Cu toate astea, obiectele vechi nu fuseseră pasiunea ei. Lucrase de când se ştia într-o librărie, dar printre vechituri îl cunoscuse pe André.

Si asta se întâmplase curând după moartea mamei sale, când tatăl ei lucra într-o galerie de artă. Mama ei obişnuia să aibă controlul în casă şi când a survenit moartea ei, din

cauza unui infarct, tatăl ei a fost distrus. Rachel nu ştia cum să-l ajute să-şi revină. Era conştientă că toată suferinţa lui îl va duce într-o zi la autodistrugere, dar nu-l putea ajuta prea mult. Bineînţeles, şi munca a avut de suferit şi şeful său, domnul Lorrimer, care nu fusese niciodată un om înţelegător, l-a concediat după douăzeci de ani de muncă.

Rachel îşi aminti că aceasta era ultima lovitură puternică pe care o primise tatăl ei. A doua zi se dusese la galerie, hotărât să-i aplice o corecţie şefului neînduplecat şi poate chiar ar fi reuşit, dacă n-ar fi fost acela un bărbat, care să-l reţină. Si acela era André Sanchez.

Sanchez fusese de părere că era mai bine să cheme acestuia familia şi să meargă acasă. Rachel venise în fugă la magazin, de cum primise telefonul, şi André se oferise să-i conducă acasă, lucru pe care ea îl acceptase cu multă recunoştinţă.

între cei doi se înfiripase ceva încă de atunci. Rachel îl găsea extrem de atrăgător, iar el începu din acea clipă să-şi impună punctul de vedere şi interesele în faţa ei.

Oftă. Ce îndepărtate erau acele vremuri! Se întrebă cum ar fi stat acum lucrurile dacă André ar fi venit la ea şi nu invers. Dar acum, era parcă un alt bărbat. Mai sigur pe el şi parcă mai indiferent. Nu şi-l putea închipui ca fiind cel care tremura la gândul că o va pierde, cel care nu suporta

să treacă o clipă fără să ştie unde era.

La ora şapte, se îmbrăcă şi coborî la masă. Jos, totul era luminat, dar doamna Sanchez nu coborâse. Era doar Irena şi Rachel se văzu nevoită să poarte o conversaţie cu ea.

- E o seară foarte frumoasă, se auzi ea spunând.
- Da, e minunată, zise tânăra, întorcându-se. Bănuiesc că e diferită de o seară la Londra, în această perioadă a anului.
- Oh, da, de obicei, la vremea asta purtăm haine groase si ne încălzim pe lângă foc...
- De asta te-ai întors?
- Bineînţeles că nu.
- Nu? Si atunci, de ce ai venit? André vrea să divorţeze. Cred că nu te gândesti că doar venind aici l-ai putea face să se răzgândească.
- Nici nu mi-am imaginat asa ceva.
- Dar esti aici si asta e evident. I-ai cunoscut viitoarea soţie?
- Dacă te referi la Leonie Gardner, da, am cunoscut-o.
- Bneînţeles că la ea mă refer, zise fata cu un zâmbet triumfător. André e foarte atasat de ea. Am fost colege la scoală. O cunosc de mulţi ani.
- Serios? întrebă Rachel, pe un ton care voia să pară indiferent.
- Da. Părinţii ei au o casă minunată pe lacul

Cunningham, aproape de Nassau. Sunt foarte bogaţi si este exact genul de femeie care-l merită pe André, nu o...Se opri.

- Haide, nu te opri, începu Rachel să se înfurie. Termină ce ai de spus!

- Bine, o să-ţi spun: nu o fată care n-are niciun ban si care are un tată beţiv!

- Nu e deloc aşa!

- Oh, nu-mi veni mie cu asta! Sigur că André e atrăgător, dar ai văzut la el mai mult decât atracţie. Si încă sunt uimită că a suferit după tine! Pufni. Oricum, măcar a avut inspiraţia de a scăpa odată de tine!

- E de-ajuns! se auzi vocea doamnei Sanchez care intra în cameră. Sper că nu uiţi că Rachel este oaspete în casa noastră şi că nu trebuie să-ţi exprimi părerile în faţa ei.

- Dar, mamă...

- Am spus că e destul. Nu vezi că toţi suntem conştienţi de dificultatea acestei situaţii, dar că suntem destul de civilizaţi ca să ne abţinem de la comentarii?

- De ce n-a lăsat-o André la un hotel din Nassau? De ce a trebuit s-o aducă aici? Nu avem nicio legătură cu ea şi nici ea cu noi!

- Asta nu e adevărat. Cum am mai spus, Rachel a devenit un membru al familiei noastre în momentul în care s-a căsătorit cu André şi în ceea ce mă priveşte, aşa va

rămâne mereu.

- Mulţumesc, zise Rachel spre doamna Sanchez.

- Vrei să spui că este un membru care se va bucura în continuare de banii noştri.

Femeia o privi cu subînţeles.

- Oh, mamă, nu te obosi, ştiu că trebuie să plec. îmi dau seama când nu sunt dorită.

După plecarea fetei, doamna Sanchez îsi privi nora cu blândeţe.

- îmi pare rău, draga mea, dar Irena nu s-a înţeles niciodată bine cu tine, nu-i asa? De asta n-am înţeles niciodată de ce i-ai cerut ei ajutorul când ai vrut să-l părăsesti pe André.

- Bănuiesc că fiindcă dintre voi toţi, ea era cea mai dornică să mă ajute. Oh, dar te rog, nu mă face să vorbesc despre asta acum. Spune-mi despre Marcus. Unde se află?

Seara trecu usor. Doamna Sanchez cină alături de Rachel, iar Irena preferă să mănânce în camera ei. După aceea, se retrase în dormitor. André nu fusese prezent. Bineînţeles că plecase. De ce să mai rămână în preajma ei? Poate că acum era cu acea Leonie. Imagini de cosmar începură s-o chinuie. Oare si pe ea o săruta asa cum obisnuise s-o sărute pe ea? Bău mai multe pahare de vin înainte să adoarmă. Avea nevoie de un calmant si doar vinul o putea face să uite pentru câteva ore chipul lui

frumos si mângâierile după care încă mai tânjea...

Capitolul 4

Au trecut cinci zile până când Rachel l-a văzut din nou pe André.

De fapt, chiar începuse să se îngrijoreze pentru tatăl său, lucru pe care nici joaca alături de Maria şi nici baia în ocean alături de Vittorio n-o compensau. Dar de câte ori încerca să întrebe pe doamna Sanchez sau pe Vittorio despre asta, primea mereu acelaşi răspuns: să se relaxeze şi să nu-şi mai facă griji.

Stia că André se va ocupa de tot, dar asta nu însemna că Rachel nu-şi făcea griji în privinţa a aceea ce se întîmpla. Si se mai temea şi pentru André. Nu voia ca acesta, încercând să rezolve problemele tatălui său, să şi le asume.

între timp, Vittorio îi fusese încredinţat în totalitate. Tânărul n-o scăpa din ochi o secundă şi nici nu-i permitea să fie supărată sau îngrijorată.

în a treia zi de când se afla la Palmerina, Rachel avu un vizitator. Era Ramon, care venise pe insulă în elicopterul fratelui său si care acum venea pe plajă, acolo unde erau Rachel si Vittorio.

Irena fusese nevoită să-i împrumute unul dintre costumele ei lui Rachel si acum căpătase un bronz arămiu, care se potrivea de minune cu părul de culoarea castanei. Mâncarea bună si somnul făceau minuni asupra ei si Rachel

stia că niciodată nu arătase mai bine.

- Hei, bună! zise Vittorio care-l zări pe Ramon apropiindu-se. Pari încălzit. Cred că munceşti prea mult, nu-i asa?

- Nu pot spune acelasi lucru si despre tine, nu-i asa? zise el, cu seriozitate. Bună, Rachel. Te bucuri de concediu?

Rachel se ridică si-l privi.

- Da, mulţumesc. Mă simt bine. Dar ce e cu tine? Esti foarte serios. Ai cumva vesti pentru mine?

- Da, trebuie să vorbim. Dar nu aici. Putem merge în altă parte?

- Plimbaţi-vă pe mal, sugeră Vittorio. Nu vă opresc eu!

Rachel se ridică si merse alături de Ramon spre mal.

Merseră un timp în tăcere. Era o dimineaţă minunată. Briza adia usor, apa era curată si transparentă, în depărtare se zăreau celelalte insule. Se opriră la un bustean pe care Ramon se aşeză şi o privi cu compasiune.

- Te rog, spune ce ai de spus, zise Rachel, nerăbdătoare. îşi dădea seama că nu erau veşti bune cele pe care le va auzi.

Dar era evident că Ramon încerca să-şi aleagă cu grijă cuvintele.

- E vorba despre tata, nu-i aşa? Ce s-a întâmplat? E

bolnav? L-a atacat cineva?

- Nu l-a rănit nimeni pe tatăl tău, dar veştile pe care ţi le voi da au legătură cu el. îmi pare rău că eu sunt cel care îţi spune asta, dar...tatăl tău e mort!

- Mort? ţipă Rachel. Nu se poate!

- Mi-e teamă că da. Oh, Rachel, nici nu ştii cât de greu îmi e să-ţi spun eu asta, dar André nu e aici ca s-o facă el.

- Dar, de ce a murit? reuşi să întrebe printre hohote de plâns. Ce i s-a întâmplat? Când am plecat, era bine.

- Ba nu era.

- Cum să nu fie? Era bine, altfel n-aş mai fi plecat!

Ramon se aşeză lingă ea pe buştean şi-i cuprinse umerii cu
braţul.

- Tatăl tău era bolnav de un an de zile. Nu mă contrazice, doctorii ne-au spus lucrurile astea. Avea o boală incurabilă de ficat şi i se interzisese cu totul să bea. Dar, după cum bine ştii, el nu făcuse asta.

- Dar nu bea atât de mult! Am avut eu grijă de asta.

- Aveai grijă de asta când erai acolo. Dar de câte ori s-a întâmplat ca tatăl tău să iasă si să-si procure alcool fără stirea ta?

- Mergea la curse de masini.

- Exact, zise Ramon, stergându-i cu mâna o lacrimă de pe obraz. Oh, Rachel, nu vezi? Te-a trimis aici pentru că

stia că va muri. Ştia asta de la doctorul lui.

- Mergea la doctor?

- Da, da, asta încerc să-ţi spun.

- Dar de ce nu mi-a spus nimic? De ce nu m-a lăsat să-i împărtăsesc durerea?

- Probabil fiindcă se gândea că este o povară pentru tine. Asa că se trata cu barbiturice si continua să bea. Poliţia crede că asa a survenit decesul. Nu, n-a fost o sinucidere. De obicei cei care consumă alcool si iau medicamente îsi otrăvesc singuri sângele si efectul nu întârzie să apară.

- Oh, e teribil! Cât de mult trebuie să fi suferit să moară asa, fără nimeni aproape care să aibă grijă de el...

- După părerea mea, cred că i-a fost mai bine să moară în casa lui decât să treacă printr-o agonie lungă într-un spital unde nu cunostea pe nimeni.

Rachel plânse încet câteva minute, acceptând batista lui Ramon, cu care îsi sterse lacrimile. Apoi, după ce-si mai reveni puţin, zise:

- Sunt...lucruri de aranjat. înmormântarea si... Când a murit?

- De fapt, Rachel, a murit acum cinci zile.

Rachel îl privi cu oroare.

- Asta înseamnă că a murit a doua zi după plecarea mea.

- Aşa e.

- Dar de ce nu m-a informat nimeni? Am lăsat o adresă la care puteam fi găsită.

- Tatăl tău era singur în apartamentul de deasupra magazinului, nu-i aşa? Si acum patru zile era duminică. Deci nimeni n-a încercat să intre în magazin, aşa că nimeni nu i-a observat lipsa. Probabil că a murit sâmbătă după-amiază, după ce a ajuns acasă.

- A ieşit?

- A fost văzut în barul din capătul străzii până aproape de ora închiderii.

- Oh nu!

- Abia luni au încercat să dea de tine, dar atunci ajunsese şi André la Londra.

- André e la Londra?

- Da. A plecat să-ţi ajute tatăl, îţi aminteşti?

- Nu mi-am imaginat că va merge personal.

- Nu? Ei bine, aşa a făcut. Aşa că a fost acolo să se ocupe de tot. Aseară m-a sunat şi m-a însărcinat cu treaba asta, dar m-a sfătuit să-ţi spun abia azi.

Ea îşi trecu o mână prin păr.

- Trebuie să fac aranjamente. Trebuie să plec la Londra.

- Nu, zise Ramon scurt.

- Cum adică nu? întrebă Rachel, care se ridică în picioare.

- Rachel, asază-te! Nu ţi-am spus totul.

- Prefer să stau în picioare. în plus, ce ar mai fi de spus?

- Tatăl tău a fost îngropat ieri.

- Nu! spuse ea, oripilată. Nu! Nu te cred!

- E adevărat!

- Ba nu e! îmi spui asta ca să mă faci să mai rămân aici, fiindcă André ţi-a cerut-o asa. Nu-l puteau îngropa fără ca eu să fiu de faţă. Nu...ar fi drept!

- Rachel, ascultă-mă, te rog, zise bărbatul care se ridică în picioare. Tatăl tău era mort de patru zile. I s-a făcut o autopsie si a rezultat o otrăvire cu barbiturice. Nu vreau să fiu crud, dar ai văzut vreodată un om mort din cauza otrăvirii cu barbiturice?

Rachel simţi cum i se face rău. Se smuci din mâinile lui si se sprijini de un copac. Era incredibil ce se întâmpla. Acum o jumătate de oră făcea baie în ocean cu Vittorio, stiind că André va rezolva problema tatălui său, iar acum, aflase această veste îngrozitoare. De ce nu-i spusese de boală? Stiuse că moartea mamei sale îl distrusese, dar Rachel sperase că ea umpluse golul pierderii ei. Dar se pare că nu suficient încât această tragedie să se producă fără stirea ei.

Dar ceea ce nu putea ierta era comportamentul lui André, care procedase la fel cum era obisnuit, care păstrase totul departe de ea şi nu-i permisese să se implice

în asta. Nu contează care i-au fost motivele, acum ştia doar că n-avea să-l ierte niciodată pentru asta!

- Cum a putut André să facă aşa ceva? Era tatăl meu! Aveam tot dreptul să fiu acolo! zise ea, privindu-l pe Ramon.

- Rachel, ştiu că acum ţi-e imposibil să înţelegi că tot ce a făcut a fost spre binele tău, dar, crede-mă, aşa a fost cel mai bine. Tatăl tău a avut o înmormântare decentă, iar André a fost acolo, să te reprezinte! Ce-ai fi putut face tu? Tatăl tău era deja mort când ajunsese André. Si cu siguranţă nu ţi-ai fi dorit să-l vezi în halul în care era. Fii rezonabilă, Rachel, nu crezi că e mai bine să ţi-l aminteşti aşa cum îl ştiai?

- Trebuia să-mi dau seama că n-ai cum să înţelegi asta! Eşti unul dintre ei! Unul dintre atoateştiutorii Sanchez.

- Aminteşte-ţi, Rachel, şi tu eşti o Sanchez, fie că vrei sau
nu.

- Niciodată, niciodată! ţipă ea, şi fugi spre casă.

Rachel stătea în curtea din faţa casei soacrei sale, cu o revistă nedeschisă pe picioare, privind insistent marea. Simţea o durere care o sfâşia, si cu toate astea, parcă nu voia să scape de ea. Trecuseră două zile de când Ramon îi dăduse oribila veste si de atunci parcă se închisese într-o carapace de unde auzea parcă prin vis condoleanţele

prezentate de familia Sanchez. îsi dăduse seama că dacă s-ar duce acum la Londra, n-ar rezolva nimic. Tatăl ei murise si nu mai putea face nimic ca să schimbe acest lucru. Asta însemna că era prizonieră pe Veros până la întoarcerea lui André.

De câteva ori, doamna Sanchez încercase să discute cu ea, dar Rachel refuza să abordeze acest subiect si soacra ei n-avea altceva de făcut decât să-i respecte decizia.

Acum era după-amiază si Rachel se gândea dacă să meargă să facă dus sau nu înainte de cină. Doamna Sanchez stătuse alături de ea de dimineaţă si după prânz, cosând si încercând să poarte o conversaţie cu ea. Dar venirea Mariei o făcuse să uite de toate si plecase de ceva vreme să se joace cu ea. Rachel era bucuroasă că rămăsese singură, dar trebuia să recunoască faptul că doamna Sanchez se purtase întotdeauna frumos cu ea si încercase s-o înţeleagă, desi nu-i fusese niciodată usor.

Tresări. în linistea amiezii se auzi un huruit puternic. Ridică ochii si văzu că elicopterul lui André se apropia de plajă. Inima începu să-i tresară si, pentru prima dată în ultimele zie, se preocupă de înfăţisarea pe care o avea. Merse în camera ei si se pieptănă, apoi îsi aranjă rochiţa de culoarea ciocolatei. Coborî scările si auzi în sufragerie vocea soacrei sale, pe cea a lui André si încă una a unei femei. Cu mare efort, coborî scările şi apăru în sufragerie.

Spre stupoarea ei, erau mai multe persoane decât credea. în afară de doamna Sanchez şi de André, mai erau Vittorio şi Leonie Gardner. Cum de o adusese în asemenea clipe pe femeia asta? gândi Rachel. Oare nu-şi dădea seama că voia să-i pună întrebări despre tatăl ei? Că voia să-i spună cum se petrecuse totul? Sau poate ăsta era şi scopul? Să amâne cât mai mult posibil acest moment?

Se aşternu tăcerea când ceilalţi devenir' conştienţi de prezenţa ei.

- Oh, vă rog, nu vă întrerupeţi discuţia din cauza mea! zise ea, iritată.

André fu primul care vorbi. Veni spre ea, şi încercă s-o mai tempereze:

- îmi pare foarte rău pentru ce s-a întîmplat, Rachel. Si îmi cer scuze că n-am fost aici ca să-ţi dau eu vestea. Dar nu puteam să fiu în două locuri în acelaşi timp.

- Si ar trebui să fiu recunoscătoare pentru asta?

- Rachel...interveni doamna Sanchez, împăciuitoare. Nu acum!

- îmi cer scuze, doamnă, spuse ea, ieşind din cameră.

Odată aflată pe hol, Rachel respiră profund, încercând să se
calmeze. Nu contează! îşi zise ea. Va avea timp să-l înfrunte pe André. Acum putea rămâne cu acea femeie.

Cineva o prinse de mînă şi când ridică privirea îşi dădu

seama că nu mai era singură.

- Vino! Trebuie să vorbim, porunci André.

O duse spre biroul lui, unde închise furios uşa.

- Spune-mi acum, ce naiba se întîmplă?

- M-ai rănit! strigă ea, frecându-şi mâna de care o trăsese.

- Crede-mă, ăsta e cel mai mic lucru pe care-l puteam face când te comporţi ca o şcolăriţă. Am înţeles. Ţi-a murit tatăl şi încă n-ai trecut de şocul pierderii lui. Dar nu pot accepta acest comportament copilăresc în casa mamei mele. Te rog să-ţi păstrezi ieşirile pentru momentele când eşti singură cu mine.

- îmi pare rău dacă te-am făcut de râs în faţa viitoarei tale soţii. Dar ar trebui să scapi de cea veche, înainte de a-ţi lua una nouă, nu?

- Te avertizez, Rachel, o ameninţă el furios, într-una din zilele astea o să mă faci să-mi pierd firea. Iar în ceea ce priveşte faptul că m-ai făcut să mă simt prost, ar trebui să mă cunoşti destul de bine ca să-ţi dai seama că nu poţi să faci aşa ceva.

- Bine, André, zise ea, încercând să rămână calmă. Eu nu mă leg de tine şi nici tu de mine. Si acum, cred că ţi-ai încheiat responsabilitatea faţă de mine.

- Ce vrei să spui cu asta?

- O să-ţi explic, dacă nu înţelegi. Mă acuzi că mă port

prosteşte. Dar nu te gândeşti că poate mă port aşa din cauză că mă tratezi ca pe un copil?

- Nu pricep la ce te referi. Probabil la faptul că m-am ocupat de înmormântarea tatălui tău, nu?

- Bineînţeles că la asta mă refer!

- Oh, Rachel, stii că îmi pare rău pentru moartea lui, dar ce-ai fi vrut să fac? N-a murit din cauza mea.

- Asa e, dar măcar acum nu va mai fi o povară financiară pentru tine, zise ea.

- Oh, nu aduce acum în discuţie tot ce am spus despre el! Poate am fost dur cu el când am zis asta, dar nu stiam că omul era pe moarte!

- Dar când a murit, te-ai asigurat că scapi de el cât mai repede, nu-i asa?

- E un lucru îngrozitor ceea ce spui!

- îl negi cumva?

Rachel si-ar fi dorit să-i vadă faţa. Dar acum era întors cu spatele la ea si nu putea bănui ce simţea decât din vocea lui dură.

Merse la bar si îsi turnă o băutură, pe care o înghiţi imediat. Apoi, se întoarse s-o privească.

- Deci, tu crezi că am aranjat înmormântarea tatălui tău în absenţa ta, pentru ca să am unele beneficii de pe urma asta?

Rachel nu mai zise nimic, iar André continuă:

- Bine, Rachel, îţi spun ceva. Ai văzut vreodată cadavrul unui om care a murit otrăvit? Ai văzut vreodată o masă de carne rece care a fost cândva un om pe care l-ai iubit si respectat?

Rachel îl privi oripilată, şi-şi duse mâinile la urechi:

- Nu mai continua! Te rog, ţipă ea.

- De ce nu? Nu ţi-ai dorit să fii părtaşă la aceste detalii? Ei bine, acum ţi le spun. Vrei să ştii rezultatul autopsiei? Vrei să ştii în ce stare mai avea ficatul? Vrei să ştii...?

- Nu! Opreşte-te! Eşti crud! începu să plângă, aşezându-se pe un fotoliu, şi îngropându-şi faţa în palme.

- Ba nu, Rachel, aş fi fost crud dacă te-aş fi anunţat, dacă te-aş fi lăsat să vii la Londra să-ţi vezi tatăl în starea în care era. Te-am scăpat de situaţia asta, luând toată responsabilitatea asupra mea. Dar tu nu înţelegi asta, nu? Tot ce vezi tu e încă o dovadă de aroganţă a clanului Sanchez, nu-i aşa?

Rachel îşi dădu seama dintr-o dată că André avea dreptate. Era conştientă că nu i-ar fi făcut bine să treacă printr-un asemenea chin.

Când se opri din plâns, se ridică în picioare şi-l văzu stând sprijinit de fereastră şi privind gânditor spre plajă.

- Presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare, zise ea, cu lacrimi în glas.

- Oh, nu, Rachel, asta ar fi prea mult pentru tine, zise el,

cu asprime.

- Ce...s-a întâmplat cu magazinul? întrebă ea, neluând în seamă comentariul lui. La urma urmei, ăsta e motivul pentru care am venit aici. Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat. Ai vorbit cu poliţia? Sau cu oamenii aceia?

- Rachel, zise el oftând, nu cred că era vorba despre asta. Cel puţin, poliţia nu stia nimic. N-au sunat niciodată la magazin. Un paznic m-a asigurat de treaba asta.

Rachel făcu ochii mari.

- Cum?

- Nu înţelegi? Nu era vorba despre nimeni. Nu era o problemă profesională, ci mai degrabă una personală. Uite ce e, Rachel, stia că dacă va muri, tu vei rămâne singură în Londra. Şi nu e un oras tocmai potrivit pentru o tânără care n-are de cine să se sprijine.

- Nu înţeleg...

- Rachel, te-a trimis aici, ca să mă găsesti, pentru că stia că lângă mine vei fi în siguranţă! Ştia că dacă se va întâmpla ceva cu el înainte să iei legătura cu mine, după moartea lui n-o vei mai face. Ştia că trebuie să aibă un motiv pentru care să te trimită la mine si doar faptul că ar putea fi în real pericol te-ar determina să faci asta.

- Nu pot să cred! Nu e posibil asa ceva! zise tânăra femeie. De ce ar face una ca asta? Sunt în stare să-mi port singură de grijă!

- Ei bine, se pare că el nu era de aceeasi părere. Ştia că nu mai are mult de trăit, asa că a pus la cale un plan, foarte inteligent după părerea mea, si te-a trimis aici.

- Dar de ce m-a trimis la tine? Ştia că mariajul nostru se încheiase.

- Aşa e. Si chiar ştia mai multe decât tine.

- Ce vrei să spui cu asta?

André scoase o scrisoare din buzunar.

- Asta e scrisoarea pe care avocaţii mei ţi-au trimis-o în urmă cu câteva săptămâni.

- Oh, nu!

- Ba da! Tatăl tău ştia că voiam să divorţez, aşa că nu mai avea nicio clipă de pierdut.

Rachel începu să se plimbe nervoasă prin cameră.

- Oh, cum a putut să facă una ca asta? Cum? se întreba ea, cu tristeţe.

André veni lângă ea şi-i puse o mână pe umăr.

- Nu crezi că ar trebui să te bucuri că s-a întâmplat aşa? Nu te puteai descurca singură cu toate astea. Aveai nevoie de un bărbat şi eu sunt singurul pe care ar trebui să te bazezi.

- Tu? De ce tu? Nu mă vrei! O vrei pe Leonie! Vrei să divorţezi de mine, nu-ţi aminteşti?

- Aşa e, vreau să divorţăm, zise el, încercând să pară calm, deşi ochii negri îi trădau furia. Dar asta nu înseamnă

că nu ne putem purta ca doi oameni civilizaţi! Eşti încă un membru al acestei familii. Si, aşa cum spune mama, eşti o Sanchez!

- Ba nu sunt! Sunt Rachel Jordin!

- Ba eşti Rachel Sanchez, şi n-am de gând să te las să uiţi asta!

- Ce-ai de gând să faci?

- Am planuri pentru tine si vei face ceea ce si-a dorit tatăl tău să faci!

- Magazinul...

- Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui. Oh, stai linistită, nu l-am vândut fără consimţământul tău, dar pentru o vreme nu trebuie să te preocupi din pricina lui.

- Si ce se întâmplă dacă refuz să fac ceea ce-mi ceri?

- Dacă refuzi, nu-ţi mai dau niciun ban. Si stii bine că n-ai niciun venit.

- Te-as putea da în judecată!

- Iar eu as putea găsi cam zece martori care să susţină că ai comis adulter, si divorţul se va încheia fără să beneficiezi de vreun ban.

Rachel se simţea biruită.

- Esti o brută! Te urăsc, André Sanchez!

- începi să spui cam des asta, zise el, pe un ton rece. Apoi trecu pe lângă ea si iesi din cameră, închizând cu putere usa în urma lui.

Capitolul 5

în seara aceea, Rachel se îmbrăcă pentru cină cu mare grijă. Menajera o informase că domnul André şi domnişoara Gardner aveau să rămână şi ei. Cu toate că ştia că e un lucru ridicol, Rachel nu dorea ca Leonie s-o privească de sus. Si poate hainele ei nu erau la fel de scumpe ca cele ale femeii, dar ştia că sunt la fel de frumoase şi că are gust în materie de modă.

Alese o rochie din cele două pe care le adusese cu ea şi o îmbrăcă. Croiala strânsă pe corpul ei mlădios şi materialul de culoarea piersicii îi scoteau în evidenţă trupul frumos şi pielea bronzată, care căpătase culoarea mierii.

Coborî puţin înainte de cină şi-i găsi în sufragerie pe Vittorio, Irena, André, Leonie şi doamna Sanchez, servind băuturi. Leonie purta o rochie albastră care se potrivea cu ochii ei de aceeaşi culoare. De cum o văzu pe Rachel, începu s-o studieze din cap până-n picioare şi după expresia feţei sale era clar că nu-i prea plăcea ce vede.

De data aceasta, Vittorio fu cel care o introduse pe Rachel în grup şi o întrebă dacă doreşte să bea ceva. Atenţia lui era ca un balsam pentru inima ei rănită, îl luă de braţ şi merseră împreună spre bar.

- Arăţi mult mai bine, spuse Vittorio, privind-o cu blândeţe. Te simţi mai bine?

- Cred că da, zise ea, pe un ton indiferent. Apoi,

mulţumind pentru băutură, adăugă: cel puţin, acum mă simt pregătită pentru orice îmi pregăteşte destinul.

Doamna Sanchez veni spre ei.

- Ce rochie drăguţă! exclamă femeia, cu blândeţe în voce şi cu un zâmbet cald pe buze. Vittorio îţi spunea cât de bine arăţi, nu-i aşa?

- Nu chiar, spuse bărbatul care apoi privi în direcţia lui André.

- Spune-mi, Rachel, zise femeia, schimbând subiectul, a reuşit André să te liniştească în privinţa problemelor tale?

- Cred că aş putea spune şi aşa. încep să văd mai bine lucrurile, acum.

- Oh, mă bucur tare mult, draga mea. Nu-mi place să te văd atât de abătută. Acum, vino s-o cunoşti pe Leonie. Sunt sigură că nu vi s-au făcut prezentările cum trebuie.

Rachel ezită o clipă, dar apoi o însoţi pe doamna Sanchez în locul unde Irena, André si Leonie purtau o conversaţie.

Irena păru enervată de întrerupere, însă nu zise nimic. Iar dacă si André simţise la fel, atunci se ascunsese foarte bine.

Leonie însă, o privi languros, după care strecură o mână în cea a lui André si o strânse.

- Rachel, draga mea, ea e Leonie, făcu doamna Sanchez prezentările. Leonie, nu trebuie să te supere prezenţa ei

aici. Noi două suntem bune prietene si e firesc să vină la André când are probleme.

- Fireste, murmură ea, apoi îl privi pe André. Dragule, după ce se termină cina, nu rămânem, nu? Stii că mama si tata ne asteaptă să bem ceva cu ei. Am înţeles că ai avut de rezolvat câteva probleme aici si că ţi-a fost dor de mama ta, dar după cină, chiar trebuie să plecăm. Până la urmă, m-ai neglijat în tot timpul ăsta.

André părea însă neînduplecat.

- îmi pare rău, Leonie, dar după cină trebuie să vorbesc cu Rachel, ca să punem lucrurile la punct.

Rachel nu se putu abţine si se adresă doamnei Sanchez:

- îmi cer scuze pentru deranjul pe care vi l-am provocat. Ar trebui să mă pregătesc pentru întoarcerea la Londra. Mă voi descurca acolo. O să-mi iau o slujbă la o bibliotecă si totul va fi...

- Vei mereg în America de Sud! zise André, în spatele ei, iar
ea se întoarse să-l privească.

- America de Sud? repetă ea şi până şi Leonie părea surprinsă.

- Da, America de Sud, Brazilia mai exact, dacă tot vrei să-ţi rezolvi problemele în public, adăugă el, privind-o furios.

- Dar...nu înţeleg.

- Nici eu, zise Irena. Ce fel de aranjamente faci, André?

- Când am fost la Londra, m-am întâlnit cu Marcus şi cu Olivia. Marcus trebuie să se întoarcă la biroul din Rio mai devreme decât se aşteptase, aşa că el şi cu Olivia vor merge direct spre casă, fără să mai treacă pe aici ca s-o ia pe Maria. Rachel va merge cu Maria şi Tottie la Rio.

- Si te aştepţi să fiu de acord cu asta, aşa, pur şi simplu? întrebă eaa, încă nevenindu-i să creadă.

- în momentul ăsta nu prea ai de ales, o provocă el, pentru o nouă discuţie.

Rachel îşi termină băutura şi-l rugă pe Vittorio să-i mai pună una. După ce bău şi jumătate din al doilea pahar, bărbatul îi oferi o ţigară pe care o acceptă bucuroasă, inhalând profund şi încercând să se acomodeze cu ceea ce tocmai auzise.

Era clar că nu se putea opune deciziei lui André, mai ales că trebuia să-i fie recunoscătoare doamnei Sanchez pentru felul în care se purtase cu ea. Dar oare ce era în spatele acestei poveşti? Ce planuri avea de fapt cu ea? Care erau intenţiile lui? Oare spera că în Brazilia avea să întâlnească pe cineva care să-l scape de ea? Stia că aveau niste veri îndepărtaţi la Rio si că André obisnuia să lucreze cu ei, dar era oare posibil ca el să fie în stare să aranjeze pentru ea o căsnicie doar pentru a obţine mai repede

divorţul?

Servitoarea veni la momentul potrivit ca să anunţe că masa era gata. Rachel fu asezată între doamna Sanchez si Vittorio. Tânăra femeie mâncă puţin, fiind constientă de bărbatul care stătea în faţa ei si de femeia de lângă el, care părea să facă orice pentru a-i atrage atenţia.

Pe Rachel o deranja foarte mult să-l vadă pe André preocupat de Leonie. Era incredibil de dureros pentru ea să si-i imagineze si în momente mai intime. Oare ce-l făcuse pe tatăl ei s-o trimită aici? Nu era deloc timpul potrivit, din moment ce André n-o mai dorea.

Când cina se sfârsi si toţi merseră în sufragerie să bea cafeaua, Rachel îl observă pe André lângă ea.

- Vreau să vorbesc cu tine, zise el, cu voce scăzută.

Rachel era constientă de privirea Leoniei, asa că profită de
ocazie si spuse:

- Nu trebuie s-o neglijezi pe logodnica ta! Doar a spus că vrea să plecaţi imediat după cină.

- Rachel, pentru Dumnezeu, nu poţi veni cu mine fără să faci o scenă? întrebă el enervat.

- Nu fac o scenă, dar s-ar putea ca altcineva s-o facă.

- Leonie stie că trebuie să vorbesc cu tine. N-are niciun motiv să fie geloasă.

- Bine, André, zise ea, în cele din urmă.

- Mergem în bibliotecă, porunci el, indicându-i să-l urmeze.

- Dar e o noapte atât de frumoasă, André! Aş prefera o plimbare afară.

- Cred că e mai bine dacă mergem în bibliotecă, zise el.

- Ce s-a întâmplat? Crezi că Leonie ar fi geloasă dacă am ieşi la o plimbare?

- Deloc. Si dacă înseamnă atât de mult pentru tine...

Ea nu mai zise nimic. Se ridică şi o luă înainte. Afară, aerul răcoros al nopţii era îmbibat de parfumul florilor pe care doamna Sanchez le cultiva cu multă dragoste.

Rachel inspiră adânc şi se întoarse.

- E o noapte frumoasă, zise ea către însoţitorul ei.

- Mergem pe aici? întrebă el, arătând o alee.

Merseră împreună câţiva metri, după care André zise:

- Cred că aici e bine.

Rachel încuviinţă din cap fără să mai adauge ceva. André scoase din buzunar câteva hârtii.

- Tot ce-ţi trebuie ai aici, zise el cu răceală. Paşaport, acte, tot.

- Eu am paşaportul.

- Da, ştiu, dar ăsta e al Mariei. O să plecaţi poimâine după-amiază. Marcus şi Olivia vă aşteapă la Galeao. De acolo, vor merge ei cu voi. Haine, si tot ce-ţi mai trebuie îţi poţi cumpăra mâine din Nassau. Ramon va merge cu tine.

- Te-ai gândit la toate, nu-i asa? întrebă Rachel, cu răceală în voce. Cam cât timp ar trebui să stau în Brazilia?

André o privi încruntat.

- Cred că trei luni sunt suficiente. Olivia va fi încântată de compania ta. Marcus e un bărbat ocupat, care nu prea are mult timp liber. Plus de asta, te va ajuta să-ţi revii după cele întâmplate.

- Aroganţa ta nu încetează să mă uimească, zise ea. Cum rămâne cu divorţul? Lucrurile astea nu amână procedurile?

- Nu văd de ce. Acordul tău nu e necesar în circumstanţele date. M-ai părăsit, dacă îţi amintesti bine. Iar asta nu necesită cinci ani pentru ca un divorţ să se încheie rapid.

- Te-ai gândit la tot, nu-i asa? Si ce aranjament convenabil ai găsit ca să scapi de mine!

- Stii că nu era intenţia mea, zise el, cu o privire furioasă. Erai pregătită să te întorci la Londra, iar planurile mele încearcă să-ţi aline durerea.

- De ce tu ai mereu dreptate si eu nu? Se pare că întotdeauna îţi interpretez gresit cele mai generoase gesturi.

- Ceri violenţă în mod deliberat, zise el deodată.

- Din partea ta? întrebă eaa, cu ironie. Cum as putea face asta? Doar tu esti ocupat cu amanta, nu?

Acum, Rachel îsi dădu seama că mersese prea departe. în privirea lui citea ură şi furie. Stia că ar fi putut s-o omoare în acel moment. Cu paşi nesiguri începu să alerge spre plajă, printre grădini de trandafiri. Nu ştia dacă o urmăreşte. Stia doar că trebuia să scape de furia din ochii lui. Doar când se opri să respire îşi dădu seama că André era lângă ea.

Scoase o exclamaţie, după care începu să fugă de-a lungul plajei. Dar n-avea nicio şansă să scape de el. Era mai puternic, mai zvelt şi mai rapid. La un moment dat, o prinse de păr şi o forţă să se oprească. Ea căzu în genunchi.

- Porcule! ţipă ea, ştergându-şi lacrimile de pe faţă.

Când încercă să se ridice, André o împiedică şi se aşeză lângă ea, luând-o în braţe.

- Brută! Dă-mi drumul! strigă, zbătându-se să scape.

Dar când îi privi ochii în lumina lunii, se potoli.

- Oh, Doamne...îl auzi mormăind.

După care fu conştientă doar de sărutul lui fierbinte. Ea îi răspunse şi-l îmbrăţişă.

- Rachel! Oh, Rachel...Mă aduci în pragul nebuniei...

Oh, ce bine era în braţele lui...Puteau rămâne acolo, să facă dragoste pe nisipul fin, toată noaptea...

Dar vocile care se auziră pe plajă îl aduseră pe André cu picioarele pe pământ. Se ridică repede şi-şi scutură nisipul

de pe costum. Stătu în picioare, privind-o.

- Ce naiba faci? Ridică-te o dată! Se aplecă şi o o trase în picioare.

Ea îl privi nedumerită.

- Nu-ţi imagina că asta ar putea schimba ceva, Rachel! Rachel simţi cuvintele lui ca pe un dus rece, care o trezea la realitate.

- Nu te flata, domnule Sanchez! zise ea, cu mândrie, încercând să-si aranjeze rochia. Stia că părului răvăsit n-avea ce să-i facă, dar spera că cine îl va observa va da vina pe vânt.

Vittorio, Irena si Leonie îi asteptau în grădină. Rachel încercă să pară cât mai indiferentă faţă de tot ce se întâmplase.

- Ce se întâmplă? Credeaţi că ne-am rătăcit? începu André pe un ton glumeţ. Vă asigur că am mers doar puţin pe plajă. Rachel...voia să respire aer curat.

- Dragule, se face târziu. Chiar trebuie să plecăm.

- Bine, Leonie, chiar acum mergem. Mai întâi, s-o văd pe mama.

Bărbatul plecă în casă, iar Rachel rămase ţinta celor trei perechi de ochi. Bine că era întuneric afară si nimeni nu putea observa obrajii îmbujoraţi si părul răvăsit.

Oh, oare ce ar fi spus André dacă l-ar fi rugat să mai

rămână? Sentimente pe care le credea moarte, reînviaseră în sufletul ei. Dorinţa pe care o simţea pentru el era la fel de mare ca la început.

Fără să-i pese de ceea ce aveau să creadă ceilalţi, alergă si ea în casă si-l prinse pe André de braţ.

- André!

- Ce mai vrei acum, Rachel?

- André, vreau să vorbim.

- Nu încerca nimic acum, Rachel. Nu acum!

- André, începu ea, cu ochii în lacrimi. Afară...mă doreai.

- Da, te doresc şi acum. La naiba! Dar mi-am promis că n-o să te mai am! O îndepărtă de el.

- De ce? întrebă ea.

- Te-am iubit, Rachel. Te-am iubit până la moarte. Dar tu m-ai rănit şi când în sfârşit am reuşit să te uit, am găsit pe cineva care mă iubeşte la fel cum te iubeam eu pe tine. Si asta îmi convine mult mai mult. Recunosc că eşti o femeie atrăgătoare, aşa cum ai fost întotdeauna, dar dacă simt ceva pentru tine, atunci e pe plan fizic. Nu-ţi mai vreau sufletul, şi, până la urmă, asta nu înseamnă iubire, nu?

- Eşti crud, André. Niciodată n-ai fost aşa.

- Sunt aşa cum m-ai făcut, zise el. Din momentul în care viaţa mea n-a mai fost bună pentru tine, erai atât de plictisită şi de neliniştită, încât mi-ai omorât copilul!

- Nu e adevărat! Nu s-a întâmplat aşa! N-am vrut să pierd copilul. Mi-l doream foarte mult!

- Cred că ţi-ai spus asta de atâtea ori, încât ai ajuns şi tu s-o crezi!

- E adevărul!

- Si atunci de ce ai fugit imediat după asta? Puteai să mai ai şi alţi copii!

- Tu întrebi asta? După toate câte ai spus? După felul în care te-ai purtat?

- Deci, a fost vina mea, nu? Noapte bună, Rachel! Drum bun! zise el, şi ieşi.

Ea merse în sufragerie şi se aşeză pe canapea. O privi pe doamna Sanchez.

- Aţi auzit? întrebă ea, şoptit.

- Da, am auzit. Vino aici, lângă mine. Cred că e momentul să avem o discuţie.

Se aşeză în locul indicat şi primi băutura oferită de femeie. Se simţea foarte rău. îi treceau prin minte doar cuvintele dure ale lui André. Irena apăru de pe terasă şi, văzându-le pe cele două, întrebă ironic:

- Ce se întâmplă aici? Vă confesaţi?

- Dacă n-ai nimic bun de spus, Irena, păstrează-ţi pentru tine părerile.

- Ce s-a întâmplat? André i-a dat cumva lui Rachel replicile pe care le merita?

- întotdeauna te interesează problemele altora, nu-i aşa, Irena? întrebă Rachel. Mă întreb de ce. Oare pentru că asta e ocupaţia ta? Asta e viaţa pe care o ai? Un joc de teatru la care tu eşti doar un spectator? Pentru că doar asta eşti, să ştii. Un spectator! zise ea.

- Ei bine, înseamnă că ceva s-a întâmplat, zise Irena, zâmbind. Niciodată nu te-am mai văzut plângând. E chiar o noutate, cu toate că stiam că scorpiile nu pot plânge.

- Irena! ţipă doamna Sanchez. Iesi imediat din cameră! Vorbele tale mă dezgustă!

- De ce o tot aperi? André e fiul tău si fratele meu, iar ea i-a distrus viaţa! Slavă Domnului că în sfârsit a găsit pe cineva care să-l merite!

- Irena! Chiar trebuie să repet? o ameninţă doamna Sanchez.

- Bine, bine, plec. Vă las să vă faceţi confidenţe. Dar n-o lăsa să te păcălească, mamă! E foarte obraznică atunci când încearcă să obţină ce vrea.

Fata iesi în cele din urmă. Rachel încerca să bea din paharul pe care i-l dăduse soacra ei, dar încă mai tremura.

- Ciudat, nu? Până la urmă, femeile sunt cele mai nefiresti creaturi...

- Rachel, nu trebuie să te prefaci în faţa mea! Parcă noi ne înţelegeam.

- Oh, cum de ne-am putut înţelege vreodată? Mereu am

fost în tabere diferite. De asta...

- De asta n-ai putut să vii să mă vezi înainte de a-l părăsi pe André?

- Da. Voiam să vorbesc cu cineva. Voiam să am încredere în cineva, dar nu puteam veni la tine. Esti mama lui.

- înţeleg asta si presupun că Irena era prea dornică să te ajute să pleci.

- Bineînţeles că era. La momentul acela i-am fost recunoscătoare, dar acum...O privi. Ţi-a explicat André ce a făcut tata?

- Da, mi-a spus. Cred că a fost un om foarte curajos, nu?

- Cred că da. Oh, îmi va fi tare dor de el. îl iubeam foarte mult. Dar nu înţeleg de ce a crezut că e nevoie să mă trimită aici, la André, când ştia că el căuta să divorţeze de mine.

- Chiar nu înţelegi? Credea că nu mai are nimic de pierdut şi orele îi erau numărate.

- Da, dar m-aş fi descurcat. Nu sunt o femeie neajutorată. Poate dac-aş fi fost, eu şi André am fi avut o căsnicie reuşită.

- Si tu crezi că mariajul vostru n-a fost unul de succes?

- Cum poţi să întrebi aşa ceva?

- E adevărat că s-a sfârşit, dar a fost un timp când credeai că sunteţi pe drumul cel bun.

- Desigur, la început...

- Da, la început, după ce André te-a adus în Bahamas, după luna de miere. Eraţi amândoi foarte fericiţi. Si din cauza asta, fiul meu a început să se teamă să nu piardă această fericire.

Făcu o pauză, după care zise:

- Rachel, ţie ţi-e greu să înţelegi îngrădirile pe care ţi le impunea el. Dar e un bărbat influent şi puternic care are mulţi duşmani. El ştie treaba asta, dar tu, provenind dintr-un mediu liniştit, nu vezi pericolele.

- Era atât de posesiv!

- Si a fost si mai rău? întrebă domna Sanchez, surprinsă.

- Da, spuse fata.

- Hai să-ţi explic un lucru. André te iubea foarte mult când s-a căsătorit cu tine. Dar doar după ce stai o perioadă cu cineva îţi dai seama că nu poţi trăi fără el. Asta era problema lui. Pe măsură ce timpul trecea, crestea si teama lui ca ceva să nu se întâmple cu tine.

- Dar de ce nu încerca niciodată să se explice? De ce era mereu convins că el are întotdeauna dreptate si că eu gresesc?

- Ai încercat vreodată să înţelegi ce e în neregulă cu el?

Rachel oftă. Nu putea spune asta. Stia cum stăteau lucrurile.

- Dar chiar si asa, continuă ea, nu trebuie să transformi viaţa celui iubit după a ta.

- Sunt de acord cu tine. Dar André e un om posesiv care cu tine a depăsit măsura. Vreau să stii, draga mea, pe voi nu ura v-a despărţit, ci o dragoste prea mare.

- André ţi-a spus ceva despre...copil?

- Mai bine mi-ai spune tu, zise femeia. Hai să ne aducem aminte de vremurile acelea.

Rachel oftă. încă îi era greu, după atâta timp, să vorbească despre asta. Dar îsi dădu seama că doamna Sanchez voia doar s-o ajute si stia că-i va face bine să discute cu o femeie. Până la urmă, nu mai era nimeni în care să aibă încredere. încercă să-si găsească cuvintele potrivite pentru a continua. Si când fu pregătită, zise:

- André crede că viaţa alături de el mă plictisea. Dar nu era deloc aşa. Niciodată nu mă puteam plictisi lângă un om ca el. Dar e adevărat că aşa lăsam să se vadă. Gândindu-mă acum la ce s-a întâmplat atunci, îmi dau seama că mă purtam prosteşte şi copilăreşte.

- André ţi-a spus despre Lilaine?

- Nu. Vittorio mi-a spus. Cred că a fost oribil pentru tine.

- Aşa e. Si pentru André a fost la fel. I s-a confirmat astfel nelinistea.

- Stiu, dar trebuia să vă gândiţi că nu e un lucru care se

poate întâmpla în mod obişnuit.

- Aşa e, dar Rachel, când iubeşti pe cineva, nu rişti pur şi simplu.

- Da, şi trebuia să aştept îngrijorată de fiecare dată când André pleca.

- André e bărbat. Probabil crede că este mai rezistent la lucrurile astea. Dar cu câte se întâmplă în zilele noastre, chiar stai să te întrebi dacă mai e cineva ferit de pericol. Zâmbi slab. Ei, dar haide, ne îndepărtăm de subiect. Povesteşte-mi de ce-ai plecat.

Rachel continuă cu greu:

- André mi-a spus că dacă aş avea un copil, poate aş avea timp mai puţin ca să-i fac necazuri. Oftă. Exact aşa a spus, în timpul unei certe. Nu-ţi poţi imagina cum m-am simţit. Până atunci, îmi doream un copil, dar André spunea mereu că mai vrea să ne bucurăm de intimitatea noastră.

- Era gelos, zise mama lui. Nu voia ca ceva să te îndepărteze de lângă el.

- Dar oare nu era si egoist? Până la urmă, motivele mele de a avea un copil erau si ele posesive. Dar voiam o parte din André în mine. Nimic nu m-ar fi făcut mai fericită decât copilul lui. îsi aprinse o ţigară si trase din ea. Oricum, continuă ea, atunci i-am spus că nu vreau să-i dau ceva care să-l ţină legat de mine. Bineînţeles, până la urmă, am rămas însărcinată. Evident că ne împăcaserăm după cearta

noastră. André stia că o să cedez dacă îsi pune în cap să facă asta. Dar când am aflat, l-am acuzat că a profitat de mine si atunci ne-am certat din nou. Oh, a fost oribil! spuse ea, izbucnind în plâns.

Doamna Sanchez se ridică si se duse să-si mai toarne o băutură. O lăsă să se mai linistească, după care reveni la ea.

- îmi pare rău, zise Rachel, stergându-si lacrimile. Dar nu mi-e deloc usor.

- Stiu, draga mea. Vrei să continui?

- Oh, da, acum că am început, vreau să-ţi spun tot. Ei bine, după această ceartă, am devenit doi străini. Nu mai dormeam împreună, nu mai vorbeam asa de mult, totusi, nu ne mai certam. André si-a mutat lucrurile în camera de oaspeţi. Pentru cei din afară, viaţa noastră era la fel, dar eu stiam că totul e gol. La început am fost foarte furioasă, dar se pare că nici după câteva săptămâni nu trecusem peste acest lucru, fiindcă furia mă făcea să nu mai fiu atât de cooperantă cum obişnuiam şi să tac în preajma lui. Ramon venea deseori să ne vadă. Cred că-i plăcea compania mea şi eu la fel pe a lui, într-un fel platonic, bineînţeles. Nu i-am spus despre copil. Cred că trebuia s-o fi făcut, dar nu-mi plăcea să vorbesc despre ceea ce provoace o ruptură între mine şi André. O privi pe doamna Sanchez. Poţi să înţelegi cum mă simţeam atunci? Poţi?

- încep să înţeleg. Continuă, Rachel.

- Ei bine, Ramon obişnuia să mă ia cu el să înotăm, să pescuim, să ne ocupăm timpul cu diverse lucruri. Apoi, într-o zi, am mers să facem scufundări. Oftă. Când am intrat în apă, am simţit că nu mai pot respira. I-am făcut semn lui Ramon că merg sus şi el m-a urmat. Cred că sporturile practicate în fiecare zi mă slăbiseră. Ramon m-a dus imediat acasă, dar răul era deja făcut. Fără gesturi dramatice, fără ţipete, doar o veste teribilă care m-a terminat psihic.

- I-ai spus toate astea lui André?

- Crezi că m-ar fi ascultat? Oh, nu, când a ajuns acasă şi a găsit doctorul, n-avea chef de conversaţie. în plus, eu nu eram în stare să fiu coerentă. Poate nu mă crezi, dar chiar îmi doream acel copil! Stiu că i-am spus lui André tot felul de prostii şi abia acum îmi dau seama că a fost o purtare copilărească din partea mea. După asta, mi-a spus că am făcut-o dinadins. Eu eram prea slăbită ca să-l contrazic. Mi-a
spus că nu mai vrea să mă vadă niciodată.

- Dar, copilă, n-ai înţeles că era teribil de rănit? Nu te-ai gândit că era supărat pe el la fel de mult ca pe tine? în toată nebunia asta, tu ai omis faptul că el încă te iubea. în ciuda a toate câte se întâmplaseră, el te iubea.

- Cum poţi spune una ca asta?

- Pentru că ştiu cum l-ai lăsat când ai plecat. De două ori a mers la Londra ca să te vadă şi de ambele dăţi s-a întors fără s-o facă.

- Cum?

- Aşa e. Doar nu credeai că putea lăsa lucrurile aşa. S-a întâlnit de fiecare dată cu tatăl tău şi bineînţeles că de fiecare dată era avertizat să nu-ţi spună.

Rachel tăcu preţ de câteva clipe.

- Se pare că tata ţinea multe lucruri departe de mine, zise ea. De ce André nu voia ca eu să ştiu?

- Tatăl tău îi spunea mereu că eşti încă deprimată şi că apariţia lui îţi va face şi mai multe greutăţi ca să treci peste momentele critice. Ultima oară, André l-a pus pe tatăl tău să-i promită că dacă vei avea nevoie vreodată de ceva, să nu ezite să te trimită la el. Cred că de asta tatăl tău ţi-a spus să vii aici.

- înţeleg, zise Rachel. Dar acum, e prea târziu.

- Da. André se va căsători cu Leonie şi ea îi va fi o soţie credincioasă şi iubitoare, nu mă îndoiesc de asta. Dar ceea ce mă nelinişteşte pe mine, este dacă André va fi şi el un soţ la fel
de bun.

- La ce te referi?

- V-am auzit vorbind pe hol, îţi aminteşti? Deşi n-ar recunoaşte niciodată asta, încă nu te-a uitat. Oh, Rachel,

câte probleme ne facem de unii singuri!

Urmară câteva clipe de linişte, după care femeia zise.

- Ei, bine, vei pleca împreună cu Maria la Rio şi nu pot spune că nu mă bucură lucrul ăsta. Iţi va face foarte bine să pleci pentru o perioadă. Iar vremea acolo e minunată în momentul ăsta al anului. Marcus are casa aproape de plajă şi sunt sigură că te vei înţelege bine cu Olivia. Nu e dură ca Irena, şi nici înţepată ca Leonie. E o fată ca tine, tânără, frumoasă şi foarte îndrăgostită de soţul ei.

- Si după asta?

- Cine ştie ce se va mai întâmpla? Ceea ce-ţi trebuie e o odihnă şi sunt sigură că alături de Marcus şi de Olivia te vei simţi bine.

- Ei ştiu că voi sta atât de mult?

- Da, ştiu, dar nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta. Olivia n-a fost aici acum cinci ani, deci n-are cum să te judece, iar Marcus nu va îndrăzni să-ţi spună ceva.

Rachel încuviinţă din cap. Marcus era ca Ramon: inteligent, bun, blând...N-avea sens să se împotrivească unor lucruri pe care toată lumea le găsea potrivite pentru ea. In fond, ce ar fi trebuit să facă? Nu voia să se întoarcă la Londra atât de repede
după moartea tatălui său. Mai bine asculta de planul lui André, mergea la Rio, îi acorda divorţul şi apoi se întorcea la Londra după ce toate astea aveau să se termine.

Capitolul 6

Soarele cobora încet spre apus, în timp ce Rachel urca treptele terasei cu sandalele în mână. Maria păşea îmbujorată în urma ei, cu un buchet de flori în braţe. Când ajunse şi ea pe terasă, zise, triumfătoare:

- Vezi, ţi-am spus că nu trebuie să mă duci în braţe!

Rachel îi zâmbi. Ii făcea mare plăcere să se bucure de soare,
dar se obişnuise cu el în cele patru săptămâni de când era oaspete în casa părinţilor Mariei.

Când intrară în sufragerie, Maria se agăţă de mâna ei.

- O să mă speli tu diseară, Rachel? Oh, te rog!

Dar înainte ca mătuşa ei să poată răspunde, o tânără frumoasă intră în cameră.

- Hei, Maria, abia te-ai întors de afară. Las-o pe Rachel să se odihnească puţin. O s-o plictiseşti repede.

- Oh, n-o să facă asta, zise Rachel. Dar, Maria, acum o să stau puţin. Intre timp, tu du-te şi caut-o pe Tottie.

- Asta înseamnă că o să-mi faci tu baie?

- Evident, zise ea, iar micuţa plecă voioasă spre bucătărie.

Apoi, Rachel o însoţi pe Olivia în sufrageria spaţioasă a vilei.
O servitoare aduse ceai şi Rachel se aşeză pe una din

canapelele confortabile.

Olivia îi turnă o ceaşcă, apoi turnă una şi pentru ea.

- Serios, draga mea, începu Olivia, nu ştiu cum m-am descurcat până acum fără tine. Imi iei toată povara de pe umeri şi mă laşi să fac lucruri pentru care n-am crezut că voi avea vreodată timp.

Rachel zâmbi.

- Să ştii că îţi plac foarte mult fiica şi ne distrăm de minune împreună.

- Văd asta, zise ea. Dar nu te gândeşti să stai aici tot timpul, nu?

- Oh, nu ştiu...spuse Rachel, îmbujorată.

- Oh, nu trebuie să te decizi acum. Dar...ei bine, am descoperit că sunt însărcinată din nou.

- Serios? Oh, e minunat!

- Crezi? Nu eşti de părere că Maria e cam mică pentru a se obişnui cu un frate?

- Oh, nu! Va avea patru ani când se va naşte copilul. Cred că e suficient! Ii va face plăcere. Stii doar că vrea pe cineva cu
care să se joace.

- {tiu asta, doar că...ei bine n-am planificat copilul ăsta, cum am făcut cu Maria. Nici măcar nu ştiu dacă Marcus va fi sau nu încântat.

- Nu i-ai spus?

- Nu...eu...ei bine, am amânat momentul. Dar trebuie să afle cât mai curând. însă Maria va şti mai aproape de termen, altfel va deveni nerăbdătoare.

- Oh, sunt de acord cu tine, zise ea, aprinzându-şi o ţigară.

- Ai fi o mamă grozavă, Rachel.

- Oricine se poate înţelege cu copiii, zise ea.

- Nu, nu oricine, zise fata. Oftă. Pur şi simplu nu înţeleg. Dar n-am să fac ce mi-a spus mama să nu fac, adică să fiu curioasă...

- Oh, Olivia, nu e nimic rău în asta! Si eu aş fi curioasă în locul tău. Stiai că şi eu am pierdut o sarcină?

- Oh, da, ştiu toate lucrurile astea, doar că nu le pot asocia cu femeia pe care o cunosc.

- O să iau asta ca pe un compliment, zise Rachel. Cred că m-am maturizat destul din zilele alea.

Olivia îşi bău ceaiul şi în timpul ăsta, Rachel se întrebă oare ce gândea despre ea această tânără. Se înţeleseseră bine încă de la început.

Deşi familia Oliviei era una bogată, timpul petrecut în cele mai luxoase locuri nu o răsfăţaseră peste măsură, ba chiar o transformaseră într-o femeie de casă. Marcus si Maria erau tot ce conta pentru ea si nu

era interesată decât să fie o mamă bună si o soţie iubitoare.

Dar prietenia dintre cele două a evoluat mai degrabă la suprafaţă, fiindcă Rachel evitase să vorbească despre André, si Olivia îi îndeplinise dorinţele. Acum, afla că asta se întâmplase din cauza ordinelor doamnei Sanchez.

Cu toate astea, îsi dădea seama că pe zi ce trece curiozitatea gazdei crestea si că momentul în care va vorbi nu întârzia să apară.

- Când se întoarce Marcus? întrebă Rachel, schimbând subiectul.

- Poimâine, zise femeia. De obicei, îmi e tare dor de el când pleacă de acasă, dar de data asta nu mi-a fost atât de grea despărţirea.

Marcus era plecat de zece zile. Nu se stia unde anume era acum, dar la ultimul telefon pe care li-l dăduse, le spusese că era la New York. Fusese foarte bucuros de venirea lui Rachel, mai ales că stia că absenţa lui o deprimă pe Olivia.

- Ei, ce lucruri spui si tu! zise Rachel, zâmbind. Cred că abia astepţi să-l vezi. Nu trebuie să te prefaci pentru a mă face pe mine să mă simt bine!

- Oh, Rachel, dar nu e asa, zise tânără femeie,

serioasă. Chiar îmi place să te avem aici. Te mai gândesti la ce am vorbit, da?

- Bine, o să mă mai gândesc. Se ridică. Acum, mă duc să văd ce mai face Maria. Tu stai liniştită. Stii că nu trebuie să te epuizezi, da?

- Oh, sunt bine. Mai sunt şapte luni până atunci. Imaginează-ţi, în toate lunile de vară o să port rochii largi!

- Ei, o să supravieţuieşti. Stiu că de fapt eşti tare încântată! Când îi vei spune lui Marcus?

- Oh, cred că atunci când se întoarce. Tu ce zici?

- Cred că e perfect aşa. Sunt sigură că va fi extrem de încântat.

Mai târziu, în camera ei, Rachel îşi dădu seama că sarcina pe care o purta Olivia îi amintea de clipele prin care trecuse ea. Se simţea chiar invidioasă pe fericirea femeii. Oare de ce s-a purtat atât de prosteşte în toţi anii aceia? Dacă tatăl ei i-ar fi spus la timp că André a venit s-o caute, totul ar fi fost diferit. Probabil se gândise că acţionează cum e mai bine de cuviinţă pentru ea şi poate că la vremea aceea chiar era bine aşa. Dar tot ce simţise atunci fusese de faţadă. Dacă ar fi ştiut că André a căutat-o, că îi păsa de ea, că a iertat-o pentru ce a făcut, ar fi alergat cu braţele deschise la

el. Dar ea crezuse că din cauza ei povestea lor murise şi André n-ar fi în stare să se umilească atât de mult încât să vină după ea.

Ieşi pe terasă. Seara care se lăsa aducea cu ea briza mării, încărcată de parfumul florilor din grădină. Casa lui Marcus era situată pe plajă, la ieşirea din satul Juanastra, într-o regiune în care climatul era blând în toate lunile anului. Locul în sine aducea un sentiment de pace şi de confort.

Işi spuse că era o prostie din partea ei să se lase afectată de vestea că Olivia era însărcinată şi se hotărî să rămână acolo atâta timp cât dorea ea. In fond, unde să plece? Era cel mai bun mod de a evita responsabilităţile cu care acum nu s-ar fi descurcat.

In următoarele zile, Olivia se pregăti pentru venirea soţului ei. Merse împreună cu Rachel şi cu Maria la Rio şi, în timp ce ea avea programare la coafor, fetele merseră prin magazine. Maria a primit de la Rachel un bloc de desen şi acuarele şi tânăra femeie şi-a cumpărat pentru ea un set de farduri.

Mai târziu au mers la o cofetărie unde fetiţa a mâncat o îngheţată şi apoi au mers să se întâlnească cu Olivia. De cum s-au văzut, Maria începu să vorbească despre ce au făcut toată ziua ea şi cu Rachel şi în cele

din urmă, mama ei concluzionă:

- Doamne, şi eu o duc la îngheţată, dar nu are niciodată efectul ăsta asupra ei. Se pare că n-am tactul necesar.

Rachel şi-ar fi dorit ca Olivia să nu mai spună astfel de lucruri, cu toate că o făcea cu intenţii bune. Poate de aceea nu îndrăznea să-i spună că o răneşte. După-amiază târziu, s-au întors acasă şi Maria ţopăi de bucurie când văzu maşina albastră parcată în faţa casei.

- A venit tata! A venit tata! exclamă ea încântată.

- Da, am văzut, zise Olivia. Cum arăt? o întrebă ea pe Rachel.

- Minunat! Stilistul acela a ştiut ce face cu părul tău. Ar trebui să merg şi eu acolo într-o zi.

- Oh, nu, nu e nevoie. Tu arăţi întotdeauna bine. Părul tău drept şi des îţi încadrează frumos trăsăturile.

Rachel o luă de mână pe Maria şi zise:

- Las-o mai întâi pe mami să-l salute pe tati. Si ea e nerăbdătoare, să ştii.

Maria protestă puţin, dar Olivia intră repede în casă. Maria şi Rachel merseră mai încet, dar când se apropiară de casă, o lăsă pe micuţă să alerge la părinţii ei.

Rachel nu ştia ce să facă. Să meargă să-i salute, sau

să amâne momentul pentru seară? Tocmai când se întreba asta, apariţia unui bărbat o făcu să tresară.

- André! Ce...cauţi aici?

- Am avut ceva de făcut la Rio, aşa că am venit cu Marcus, zise el, cu răceală. Cum te simţi, Rachel? Arăţi bine.

- Sunt...bine, bâigui ea. Dar tu, cum eşti?

- Sunt bine şi eu, spuse el, cu indiferenţă.

- Asta-i bine, zise ea. Acum, te rog să mă scuzi, zise şi trecu pe lângă el spre scări, dar vocea Oliviei o împiedică să înainteze.

- Rachel! Rachel, nu pleca! Vino să vezi ce ne-a adus Marcus! Ce ne-a adus tuturor!

Ea evită privirea speculativă a lui André si merse în sufragerie, să se alăture celorlalţi.

- Soţia mea m-a pus să-ţi mulţumesc fiindcă datorită ţie n-a fost singură cât am fost plecat, zise el, zâmbind. Asa că vreau să primesti asta drept mulţumire din partea mea.

îi dădu un pachet si Rachel si-ar fi dorit să nu fi primit nimic. Desigur, îi făcea plăcere recunostinţa lui, dar acum nu-si dorea decât să plece în camera ei, unde să încerce să treacă peste socul de a-l fi revăzut pe André.

Bărbatul părea atât de rece si de indiferent. si Rachel era foarte supărată pe el fiindcă a îndrăznit să vină acolo, să-i distrugă echilibrul fragil pe care-l căpătase cu greu.

Desfăcu hârtia colorată si descoperi o cutiuţă de bijuterii. O deschise si văzu înăuntru o pereche de cercei cu diamante.

- Nu...stiu ce să spun...începu ea, emoţionată.

- Hei, e doar un cadou, zise el, pe un ton prietenos.

André veni spre Rachel.

- Ia să văd, zise el, luând cutiuţa din mâna ei. Da, sunt frumosi. Ai gusturi bune, Marcus. Sunt o investiţie bună.

- Nu e o investiţie, e un cadou, zise Rachel, care închise cutiuţa din mâna lui.

- Stii cum se spune: diamantele sunt cele mai bune prietene ale unei femei, adăugă Olivia, dorind să destindă atmosfera.

- Vă rog să mă scuzaţi acum, zise Rachel, nedorind să strice cheful tuturor.

- Hei, nu vrei să vezi ce am primit şi eu? o opri Maria.

- Desigur, Maria. Ce ţi-a adus tati?

Maria îi arătă o brăţară micuţă, cu câteva medalioane pe care erau desenate chipurile sfinţilor.

- Oh, e minunată! exclamă Rachel, entuziasmată. Ai mulţumit?

- Da, şi am mai primit şi asta. Maria îi arătă o cutie cu o păpuşă mare, îmbrăcată în costum tradiţional brazilian.

- E foarte frumoasă, zise Rachel uitându-se mai bine. Chiar nu aveai o astfel de păpuşă.

- Stiu. Unchiul André mi-a cumpărat-o.

- înţeleg. Foarte drăguţ din partea lui, zise ea, apoi merse spre uşă. Acum, chiar trebuie să plec să mă schimb.

- Dar n-ai văzut colierul pe care l-a primit mami!

- Rachel îl va vedea mai târziu, Maria. Acum, vă rog să mă scuzaţi şi pe mine. Mă duc să-ţi pregătesc camera, André.

Pe hol, Olivia îi spuse lui Rachel:

- îmi pare rău pentru toate astea.

- Nu-ţi face griji, Olivia. La urmă urmei, nu suntem nişte străini!

- Bine, dacă spui tu...

- Sincer, nu-ţi face griji. Tu doar concentrează-te să-i arăţi soţului tău cât de mult te bucuri că s-a întors.

Olivia era bineînţeles bucuroasă de lucrul ăsta. Merse în bucătărie să anunţe că mai aveau un oaspete

la masă, în timp ce Rachel urcă scările în camera ei.

Intră în cameră şi încuie uşa. Si asta nu din cauză că André ar putea veni peste ea, ci pentru că Maria ar fi fost posibil să dea buzna şi apoi să spună tuturor că plânge.

Se mai uită o dată la cerceii pe care-i primise în dar, după care merse în baie şi dădu drumul la duş. Sub apa fierbinte, avea să gândească mai clar.

Dar apa n-o învioră, ba din contră, o făcu să iasă mai tristă decât intrase. Se înfăşură într-un prosop şi se aşeză în pat.

- De ce venise André? se întreba ea din nou şi din nou. Trebuia să-şi dea seama de efectul pe care-l are asupra ei. Probabil că nu uitase nici el noaptea aceea de pe plajă. Se simţea ca o şcolăriţă, dar trebuia să încerce să se poarte ca o femeie adultă. Trebuia să se poarte cu el la fel cum se purtase cu Marcus, dacă era posibil. Si dacă nici această legătură nu era posibilă, atunci va trebui să se poarte cu el ca şi cum ar fi fost un străin.

Dar una era să planifice asta şi alta să pună în aplicare planul.

îşi aminti că n-o ajutase pe Tottie s-o pregătească pe Maria de culcare. Oh, la cât de zbuciumată fusese, uitase de ritualul la care participa de bunăvoie, în

fiecare seară.

Deschise sifonierul si alese la întâmplare una din rochiile pe care si le cumpărase din banii trimisi de André. La început îsi amintea că nu dorise să-i accepte, dar îsi dăduse seama că nu putea sta fără niciun ban al ei.

Era o rochie neagră, simplă, lungă, care-i scotea în evidenţă bronzul arămiu. îsi aranjă puţin si părul si-si puse cerceii de diamante. Arăta bine, chiar foarte bine. Până si ea trebuia să recunoască. Dar oricum, nimănui nu-i păsa de asta. Stinse lumina si merse în dormitorul Mariei.

Fetiţa avea trei camere: una de joacă, una în care dormea si o baie proprie. Tocmai atunci, Tottie încerca s-o facă să mănânce cina.

Fetiţa era îmbrăcată în pijama si pe faţa ei se citea disperarea. Când o văzu pe Rachel, o luă imediat la zor:

- N-ai venit să-mi faci baie. Mereu vii. De ce n-ai venit si în seara asta?

- Draga mea, îmi pare rău. Am uitat cât era ceasul. Mă ierţi?

- De ce ai uitat cât e ceasul? Doar ai unul la mână!

- {tiu, draga mea, dar venirea tatălui tău si darul pe care l-am primit de la el - vezi cerceii ăstia, îi arătă ea

pentru ca fata să se bucure de strălucirea lor - cred că ne-a făcut pe toţi să uităm de timp.

- Bine, atunci, zise Maria luând încă un fruct din bol. Dar

promiţi că o să-mi citeşti o poveste când mă culc?

Rachel ştia că va întârzia la cină, dar, dorind să amâne cât mai mult momentul, zise:

- Bine.

Fetiţa îşi termină mâncarea mai repede decât se aşteptase Tottie, şi Rachel începu să-i citească mai multe poveşti dintr-o carte mare şi colorată, care-i plăcea foarte mult Mariei.

Aproape de ora opt, Rachel se opri din citit şi zise:

- Draga mea, trebuie să plec acum. Tottie te va pregăti de culcare.

în acelaşi moment, Olivia intră în cameră:

- Aici erai! Nu ştii că în câteva minute o să luăm cina?

- Stiu, îmi pare rău că am întârziat atât, dar am uitat de baia Mariei şi în compensaţie, i-am promis că-i voi citi o poveste la culcare.

- înţeleg. Maria, cred că-ţi dai seama că e foarte târziu pentru tine.

- Dar şi tu mi-ai spus că vei veni să-mi spui noapte bună, zise ea, pe un ton defensiv.

- Stiu, dar o aşteptam pe Rachel să coboare ca să pot veni eu. Oricum, îţi spun acum noapte bună, Maria şi sper că te vei culca imediat, da?

- Da, mami, zise fetiţa, acceptându-le sărutările.

Când Olivia şi Rachel ieşiră din camera fetiţei, prima zise:

- Ce şireată e! Caută atenţia tuturor! Să ştii că nu trebuie
să-i faci baie în fiecare zi. Mai ales când avem oaspeţi, ca azi.

- Oaspeţi?

- Oh, am uitat să-ţi spun. După ce ai plecat tu, André mi-a spus că trebuia să cineze cu un om de afaceri de aici, Alister Hemming cu soţia lui. Dar Marcus l-a pus să-i invite aici.

- Ah, înţeleg.

- Cred că e mai bine asa, zise Olivia. Astfel, eviţi prezenţa lui André.

- Ai dreptate.

Jos, în sufragerie, era o atmosferă foarte relaxată. Bărbaţii vorbeau despre afaceri si fumau si singura femeie, nevasta lui Alister, stătea lângă soţul ei, ascultând plictisită.

De cum intrară, bărbaţii se ridicară si în timp ce Marcus merse să le pună băuturi, André făcu prezentările. Rachel se temuse de acest moment, dar bărbatul stia cum să iasă din orice situaţie, asa că o

prezentă cu numele de fată, ca să nu fie nevoit să dea explicaţii inutile.

Lucy Hemming era o femeie de vârsta a doua, potrivit de înaltă, cu trăsături blânde. Nu era ca celelalte soţii de afaceristi, ci mai degrabă aducea cu o femeie care dorea ca soţul ei să aibă o muncă mai puţin împovărătoare.

Părea dezinteresată de conversaţia bărbaţilor si o preocupa mai mult să vorbească cu Olivia despre năzbâtiile Mariei.
Rachel află că cei doi soţi aveau trei copii mari, care frecventau o scoală din Rio. Ea si Olivia aveau multe în comun,
iar Rachel se simţea în plus. Când veni vorba despre viaţa de familie, nu mai suportă şi merse la Marcus, care tocmai îi punea o băutură, la bar.

- Rachel, arăţi foarte bine în seara asta.

- îmi face bine să aud una ca asta. Cum a fost călătoria?

- Aşa şi aşa. Dar New Yorkul era cam friguros, aşa că m-am bucurat să mă întorc la Nassau.

- Acolo l-ai întâlnit pe André?

- Da, m-a întrebat dacă merg direct acasă şi apoi i-a venit ideea să mă însoţească pentru a-l vedea aici pe

Hemming.

- înţeleg. Deci, n-a fost nimic planificat.

- Nu chiar. Eu trebuia să vorbesc cu omul de afaceri, dar se pare că André a considerat că e mai bine s-o facă el. în plus, lui André îi place Rio. Cred că ştii asta.

- Da, îmi amintesc că am venit o dată împreună aici, dar trebuie să recunosc că am fost surprinsă de vizita lui, mai ales în această perioadă.

- Cât eşti tu aici? întrebă el. Da, şi eu am fost surprins, să ştii. Dar presupun că e de părere că cu cât vă obişnuiţi mai mult unul cu altul, cu atât e mai bine. Până la urmă, dacă vei rămâne în zonă, vei mai avea contact cu el.

- Oh, mă îndoiesc de asta. în primul rând fiindcă nu voi rămâne aici şi apoi, vom avea anturaje diferite.

- Nu văd de ce, Rachel. André îţi asigură o sumă frumoasă de bani, nu-i aşa? Mă îndoiesc că nu te va întreţine şi de acum
înainte.

- Dar eu nu vreau să fiu întreţinută de nimeni!

Marcus oftă.

- Oh, Rachel, nu reacţiona asa. N-am spus-o cu intenţia asta! Am vrut să sugerez doar că André n-ar face nimic ca să scadă nivelul traiului tău.

Dintr-o dată, Rachel deveni constientă că cineva apăruse în spatele ei. Se întoarse si-l văzu pe André, care era supărat.

- Vă rog să nu mai discutaţi lucruri personale în faţa străinilor!

Rachel se îmbujoră si plecă de lângă ei exact când Sasha servi mâncarea.

în timpul cinei, Rachel fu asezată între Marcus si Alister, care se dovedi fascinat de ea. Ba chiar el fu cel care o conduse în sufragerie când veni momentul să-si bea cafelele.

Lui Rachel îi făcea mare plăcere să vorbească cu el, fiindcă aveau multe lucruri în comun. Amândurora le plăceau cărţile si obiectele vechi si ambii frecventau expoziţii de artă. Erau atât de absorbiţi de conversaţia lor, încât, atunci când Lucy vorbi, se simţiră stingheriţi:

- Draga mea Olivia,s-ar putea să devin geloasă pe Rachel, dacă îl mai ţine pentru ea pe Alister!

Rachel ridică jenată privirea si văzu că Olivia si Lucy îi zâmbeau, Marcus părea amuzat, iar André era vizibil enervat.

- Si dacă noi nu ne continuăm discuţia, Hemming, zise
André, o să cred că întâlnirea noastră a fost mai

degrabă una socială decât de afaceri.

- Oh, îmi pare rău, zise Alister, vizibil stânjenit. Se ridică. Doar că am găsit cu Rachel că avem atâtea lucruri în comun! Vorbeam despre scriitorii care au devenit celebri doar după moarte.

Până şi lui Rachel i se păru o scuză jalnică.

- Ei bine, atunci sugerez să mergem în biroul lui Marcus. Cel puţin acolo nu vom mai fi distraşi de doamne.

O spusese pe un ton sarcastic şi Rachel şi-ar fi dorit să-i poată spune ceva care să-i şteargă ironia de pe faţă.

Când cei doi plecară, Rachel se întristă. André, cu toată răceala lui, reuşea s-o facă să se simtă vie şi era atât de bine când era în preajmă.

Olivia şi Lucy se aşezară pe canapea şi începură să discute despre copii. Marcus asculta muzică într-un colţ, fumând în linişte, aşa că Rachel găsi că prezenţa ei nu era tocmai indispensabilă.

- Olivia, te superi dacă mă retrag în camera mea? Mă cam doare capul, zise ea.

- Oh, te simţi bine? întrebă femeia. Să-ţi dau o pastilă?

- Am în cameră.

Mulţumesc.

E doar o migrenă, asta-i tot.

Ajunsă în dormitorul ei, Rachel se simţi un pic mai bine.

Poate că André reuşea să rezolve problemele în seara aceea şi a doua zi va pleca spre casă. Ce bine ar fi fost să se întâmple aşa! Nu-şi putea permite să se mai facă de râs încă o dată în faţa lui!

Capitolul 1

Oricare ar fi fost speranţele ei, a doua zi dimineaţă îsi dădu seama că fuseseră în zadar. Când coborî la micul dejun, îl găsi pe André la masă, citind ziarul. Era îmbrăcat în pantaloni scurţi si tricou si părul ud îi dădea de înţeles că fusese să înoate.

- Olivia si Marcus nu s-au trezit încă, asa că sper să nu te deranjeze dacă mănânc cu tine. Sasha mi-a spus că obisnuiesti să te trezesti la ora asta si să mănânci cu Olivia aici.

- Stii foarte bine că, din moment ce esti în casa fratelui tău, ai libertatea de a mânca oriunde doresti.

André o măsură din cap pînă-n picioare si observă fusta scurtă pe care o purta si maioul roz.

- Esti foarte bronzată, remarcă el. Cafea?

Rachel încuviinţă si luă ceasca din mâna lui. Luă o înghiţitură si încercă să se bucure de peisaj. Masa era asezată pe terasa care dădea spre plaja mereu curată, scăldată de apa cristalină.

André îşi mai turnă o ceaşcă de cafea şi zise:

- Eu n-am mâncat încă. Tu ce obişnuieşti să mănânci?

- Doar chifle şi unt, zise ea. Prefer un mic dejun uşor.

- Bine, ştiam că asta vei dori, aşa că acum cinci minute i-am spus Sashei să pregătească asta.

- Mulţumesc, zise ea. Trebuia să se fi gândit că putea fi în stare să-i anticipeze nevoile.

îi era foarte greu să reziste privirii lui, care o devora pur şi simplu. Până la urmă, zise:

- Chiar trebuie?

- Ce trebuie?

- Chiar trebuie să te holbezi aşa la mine? Ce ţi-a mai trecut acum prin minte? Să mă faci să mă simt prost? Sau pur şi simplu să mă enervezi?

André dădu nepăsător din umeri.

- îmi face plăcere să te privesc, zise el cu indiferenţă şi Rachel se îmbujoră.

Sasha veni cu o farfurie de chifle calde, unt, cafea şi lapte.

Rachel luă o chiflă, o unse cu unt şi începu să mănânce.

- Spune-mi, zise ea dintr-o dată, unde sunt Gilroy şi Sheridan, gărzile tale? Nu i-am văzut aseară.

- Stau în oraş.

- Oh? De ce?

- Stiam că nu-ţi place să-i ai în preajmă. Dar nu te îngrijora, sunt departe de noi.

- Sunt sigură de asta, zise Rachel, care se întreba totusi de ce André se deranjase atât ca să-i facă pe

plac. Dar poate că nici Oliviei nu-i plăceau. Da, poate că ăsta era motivul real.

André termină de mâncat si, după ce-si mai turnă puţină cafea, aprinse o ţigară si privi oceanul.

Rachel era extrem de curioasă să afle cât avea să mai rămână acolo, dar nu putea să-l întrebe asta, pur si simplu.

Oftă, dar după ce făcu asta îi păru rău, fiindcă îi atrase atenţia.

- îţi place aici? întrebă el, studiind-o.

- Foarte mult. Olivia e foarte drăguţă. îmi place de ea, si cred că si ei îi face bine prezenţa mea aici.

- Ti-am spus că asa va fi. Dar ce ai făcut de când ai venit? Ai văzut orasul?

- Puţin. Am stat mai mult pe plajă, zise ea.

- Cu Maria, stiu. Mi-a spus Olivia. Dar să stii că nu te-am adus aici ca să fii bona neplătită a Mariei.

- Dar nu sunt, zise Rachel, surprinsă.

- Nu? Atunci cum numesti ceea ce faci? Te trimit aici ca să te odihnesti si ce găsesc când vin? Am fost extrem de surprins când Olivia mi-a spus aseară că îi faci baie Mariei în fiecare seară si că tu esti cea care o pregăteste de culcare.

- Dar îmi place să fac asta! Sper că n-ai avut ceva

de
ripostat.

- Dacă te întrebi de ce le-am spus lui Marcus şi Oliviei ce cred, să ştii că am făcut-o aseară, după ce te-ai dus la culcare.

- Ce ai făcut?

- M-ai auzit! Plus de asta, am şi alte planuri pentru tine care n-au legătură cu nepoata mea.

- Serios, André, chiar mă uimeşti. Stiu că mi-ai plătit vacanţa aici, dar...

- Te rog, Rachel, nu vreau să ne mai certăm. Stii foarte bine că am dreptate. Respiră adânc. în ceea ce priveşte planurile mele...

- Nu mă interesează de ce ai venit aici, André, dar vreau să ştii că n-am de gând să-ţi permit să mă umileşti în faţa fratelui tău şi a cumnatei tale!

- Nu intenţionez să te umilesc, dar vreau să ştii că nu voi ezita să-mi folosesc autoritatea pentru a te împiedica să te porţi ca o servitoare!

Rachel tăcu şi-i evită privirea. Oare de ce-l deranja aşa de mult că se ocupa de nepoata lui?

- Nu trebuie să te îngrijorezi, zise el. N-am avut o conversaţie dificilă cu fratele meu şi cu soţia lui. Le-am spus doar că intenţionez să petrec câteva zile aici şi

vreau să-ţi arăt câte ceva din locurile astea.

- Vrei să te însoţesc să...

- Oare ideea mea e atât de îngrozitoare pentru tine? Nu mi-ai lăsat aceeaşi impresie când am vorbit ultima oară, în casa mamei.

Rachel se ridică în picioare.

- Cum îndrăzneşti să aduci vorba despre asta după câte ai spus?

André stătea rezemat de scaunul lui, fără să fie deranjat de reacţia ei.

- Părerea mea nu s-a schimbat, zise el. Dar din moment ce sunt aici şi intenţionez să rămân câteva zile, nu văd de ce nu ne-am bucura de compania celuilalt.

- Sper că nu vorbeşti serios!

- Oh, dar sunt serios! Si sper că n-ai de gând să mă provoci!

- Mă...ameninţi?

- Oh, pentru Dumnezeu! De ce nu poţi să iei un lucru aşa cum vine? Nu conoşti Brazilia, eu da. Intenţionez să-ţi arăt locurile. Ce e aşa de rău în asta?

- Si ce se întâmplă dacă nu vreau să merg?

- Conversaţia asta mă plictiseşte, zise el, indiferent. Acum e ora nouă, zise el, uitându-se la ceas. Ce zici de nouă şi jumătate? Eşti gata până atunci?

Rachel ezită, dar se gândi că n-avea sens să se împotrivească. Când vru să intre în casă, se întoarse să mai spună ceva.

- Cum de n-ai luat-o cu tine şi pe Leonie? Cu siguranţă, ar fi fost o companie mai plăcută decât mine.

- Leonie a plecat în State, cu părinţii ei. Iar în ceea ce priveşte compania ei, ei bine, da, ar fi fost mult mai agreabilă decât a ta.

- Când pisica nu-i acasă...zise Rachel cu ironie, dar plecă înainte ca bărbatul să-i dea o replică potrivită.

Cu toate că i-ar fi fost mai usor să petreacă timpul alături de Maria si de Olivia, Rachel găsi următoarele zile petrecute în compania lui André cu adevărat fermecătoare.

De la antagonismul pe care-l încercaseră în prima dimineaţă, relaţia lor a evoluat spre una amicală. Era aproape imposibil să menţină o relaţie tensionată într-un decor atât de idilic, iar Rachel chiar se văzu în postura în care astepta cu nerăbdare fiecare zi.

André era la fel de fermecător cum îl stia, dar pe măsură ce zilele treceau, Rachel nu putea să nu se întrebe ce va urma după ce toate astea se vor sfârsi. Se întreba dacă logodnica lui stia unde si cu cine era si îsi spuse că nu putea să stie asa ceva. Stia că Leonie nu ar

fi acceptat niciodată ca logodnicul ei si fosta lui soţie să se plimbe împreună.

Cu toate astea, era constientă că lui André îi făcea plăcere compania ei, si uneori chiar îl simţea pe deplin relaxat lângă ea. Dar de fiecare dată când se întâmpla asta, era spus un cuvânt sau făcut un gest care le amintea poziţia unuia faţă de celălalt si-i făcea să devină conştienţi de realitate.

La început, merseră cu maşina printre dealuri, căutând aerul proaspăt şi răcoros al munţilor şi bucurându-se de mâncarea delicioasă servită la hanurile amplasate de-a lungul drumului.

Făcură baie pe plaja Copacabana, dar Rachel prefera mai mult plajele mai liniştite şi mai puţin frecventate din sud. De multe ori îi simţea privirea iscodind-o şi doar atunci Rachel îşi dădea seama că reprezentau unul pentru celălalt o continuă provocare.

De două ori o dusese la jocurile de noroc şi o privise amuzat când pierduse banii pe care i-i dăduse el.

- In mod clar îl moşteneşti pe tatăl tău, zise el, când mergeau în parcare.

Era prima oară când îi menţiona tatăl de când venise. Dar ştia că n-o spunea cu răutate.

- Cred că ai dreptate, zise ea. Tu nu joci niciodată?

- Nu. Un ghinionist în familie e de-ajuns, zise el, ajutând-o să urce în maşină.

Tânără femeie nu mai zise nimic. De când făcea ea parte din nou din familia lor? Il privi. Arăta atât de bine în pantalonii de in alb şi tricoul vaporos! Era un bărbat puternic şi frumos. Nu mai sperase vreodată că va putea petrece atâtea clipe frumoase alături de el, fără ca o ceartă să le strice cheful.

Dar Rachel îşi spunea că nu trebuie să gândească aşa. In curând, bărbatul avea să se întoarcă la casa lui din Bahamas, la logodnica lui frumoasă şi bogată, iar ea va deveni doar o amintire pentru el.

- Mă mir că n-ai pariat niciodată, zise Rachel, privindu-l cum se aşază la volan.

- Cred că n-am avut niciodată timpul necesar să fac asta. Sunt foarte captivante jocurile astea, totuşi.

- Probabil. Tata era la curent cu asta, zise ea. Apoi, schimbă subiectul. Dar ţie îţi plac bărcile, nu?

- Da, asta e adevărat, zise el, pornind maşina. Iar pe tine te interesează caii?

- Nu în mod special, zise ea, aranjându-şi părul cu mâna. Purta cerceii pe care i-i dăruise Marcus.

- Ţi-am cumpărat şi eu o pereche asemănătoare, îţi aminteşti? întrebă el, cu ochii la urechile ei.

- Da, cred că i-ai găsit acasă.

- Aşa e. Am cutia ta cu bijuterii la mine.

Urmă o clipă de tăcere, după care Rachel întrebă:

- O să-i... oferi Leoniei?

- Bineînţeles că nu, zise bărbatul.

- Mi se pare o pierdere. Adică...ce-ai de gând să faci cu ei?

- Eu? Nu voi face nimic, Rachel. Imediat cum...se pronunţă
divorţul, o să ţi-i înapoiez.

- De ce să mi-i înapoiezi? Ca pe o ofertă de pace? întrebă
ea.

- N-am de ce să fac pace cu tine, Rachel. Dar dacă ideea asta te ofensează, atunci n-o să mai aduc vorba despre ea.

- Mulţumesc, dar nu va fi nevoie.

Stia că orice ar spune ea, el va face exact cum va crede de cuviinţă. Scoase din geantă o cutie cu ţigări şi se servi cu una.

- Spune-mi, Rachel, întrebă bărbatul, te-ai gândit să te întorci la Londra?

- Nu, zise ea scurt.

- Asta e bine.

- De ce spui asta? Cu siguranţă nu te interesează ce am de gând să fac.

- Ba din contră. Aşa cum ţi-a spus şi Marcus, n-aş vrea să ieşi din vizorul meu.

- Bineînţeles că în cele din urmă mă voi întoarce în Anglia, zise ea. Acolo e casa mea. în plus, mai e şi magazinul...

- Poate fi vândut. Nu-mi place să stai acolo singură.

- Va trebui să accepţi că după divorţ nu voi mai fi sub tutela
ta!

- Dar tu ştii că nu voi putea accepta una ca asta!

- Cred că mai bine am schimba subiectul, sugeră ea.

- Nu! i-o tăie André. Presupun că-ţi dai seama că sunt aici de mai bine de două săptămâni şi că trebuie să mă întorc la
Palmerina.

- Da, bănuiesc că Leonie te asteaptă.

- S-a întors acum trei zile acasă.

- înţeleg. Când...pleci?

- Mâine dimineaţă. Trebuie să recunosc că îmi pare rău că plec. Mi-a făcut mare plăcere să petrecem acest timp împreună.

- Si mie, recunoscu ea. Cel puţin, am avut sansa să

mă port ca o turistă. îsi muscă buza. Mi-as fi dorit să-mi fi spus mai devreme că pleci mâine. Asa, as fi pregătit cu Olivia o cină de rămas-bun.

- Ei, Rachel, nu ţi-am spus pentru că am dorit să te bucuri de ultima noastră zi petrecută împreună.

- Te rog să nu te îngrijorezi, André. N-am de gând să fac o scenă. Cred că o să-i dau voie Leoniei să facă asta când va afla unde ai fost si ce ai făcut.

- N-am obiceiul să dau socoteală pentru acţiunile mele. Cât despre Leonie, stie că sunt plecat cu afaceri si destinaţia e problema mea.

- Oh, înţeleg, zise ea zâmbind. Obisnuiesti să faci asta mereu?André o privi cu răceală, dar nu zise nimic. Restul drumului fu parcurs în tăcere.

în seara aceea, Rachel era conştientă de faptul că discuţia lor de pe drum îi atinsese lui André o coardă sensibilă. Era foarte tăcut şi nu doar cu ea, ci şi cu Olivia şi cu Marcus, care bănuiau desigur că ceva era în neregulă. Era o seară frumoasă de primăvară şi Rachel încerca să se gândească la altceva ca să evite privirile insistente ale lui André.

- Ai reuşit să finalizezi înţelegerea cu Hemming? rupse Marcus la un moment dat tăcerea.

- Da, la telefon, azi-dimineaţă, zise el. Oricum, dacă

apare ceva, mă anunţi, da?

- Sigur că da. Gilroy şi Sheridan merg cu tine?

- Bineînţeles. Decolăm la nouă şi jumătate.

- Pleci cu avionul tău?

- Da, zise el, părând plictisit. Se ridică şi merse spre terasă. Se întoarse şi spuse: mulţumesc, Olivia, pentru felul în care m-ai făcut să mă simt aici. Mi-a plăcut foarte mult.

- Mulţumesc, André. Ar trebui să vii mai des pe la noi.

- Aşa voi face.

Apoi îi privi pe toţi şi zise, mergând spre uşă:

- Vă rog să mă scuzaţi, dar eu o să mă retrag. Noapte bună.

Marcus şi Olivia i-au răspuns, dar Rachel l-a ignorat, şi când
a ridicat privirea, plecase deja. Se simţea prost că n-o făcuse, mai ales că era posibil să nu-l mai vadă înainte de plecare. Dar probabil că scopul lui era să vină la Juanastra şi să-i provoace ei suferinţă. Si cum lucrul ăsta se întâmplase, atunci nu mai avea nimic de făcut aici. Pentru prima dată, Rachel începu să se gîndească serios la întoarcerea la Londra. Până la urmă, nu va mai dura mult până când divorţul se va finaliza si e posibil

ca următoarea vizită la Rio să-l aducă pe André împreună cu Leonie, iar asta era prea mult pentru ea.

Va rămâne cele trei luni, asa cum hotărâse soţul ei, dar asta mai mult fiindcă Olivia o făcuse să se simtă atât de bine. Nu se mai punea acum problema să rămână până la nasterea celui de-al doilea copil, desi era adevărat că la un moment dat i se păruse o idee bună.

îsi aminti de sarcina Oliviei. Oare i-a spus deja lui Marcus? De când venise André, avusese foarte puţin timp să stea de vorbă cu gazda ei.

Marcus începu să vorbească despre redecorarea sufrageriei, iar Rachel, simţind că nu e treaba ei să-si dea părerea, se scuză si iesi pe terasă. Se sprijini de balustradă si se întrebă pentru a mia oară de ce André venise tocmai în Brazilia să-si petreacă aceste zile libere. înţelegea că-i făcuse plăcere compania ei, dar în rest, n-avea niciun înţeles. Doar dacă...

Inima începu să-i bată cu putere. Oare era posibil ca André să mai simtă ceva pentru ea? Oare se mai simţea atras de ea? Dar nicio clipă n-a făcut ceva care să-i arate asta. Era o situaţie stânjenitoare. André se controla perfect, dar ea, în schimb, îsi imagina niste lucruri cu adevărat imposibile. Poate plăcerea de a fi

crud îl făcuse să vină aici si să-i zdruncine linistea interioară.

Făcu o grimasă. Nu contează care-i erau motivele. Va pleca mâine dimineaţă şi era posibil să nu-l va mai vadă niciodată. Si dacă într-adevăr pleca spre Anglia peste o lună, aşa cum îşi propusese, atunci nu mai avea de ce să-l întâlnească.

Mai târziu, când se întoarse în sufragerie îl găsi pe Marcus singur.

- Olivia s-a dus la culcare, zise el. Nu prea s-a simţit bine azi. Speră să nu te superi.

- Oh, sigur că nu. Dar pot s-o ajut cu ceva?

- Oh, nu, nu cred. E doar obosită. Am mai trecut prin asta. Bănuiesc că ţi-a spus de copil, nu?

- Da. Cum ai primit vestea?

- Am fost încântat, desigur. Dar acum va trebui să angajăm o dădacă permanentă. Olivia nu se poate descurca. Bănuiesc că te-a rugat să mai rămâi. Mi-ar plăcea s-o faci, dar va trebui să accepţi să primeşti un salariu lunar...

- Imi pare rău, Marcus, dar nu pot.

- Dar de ce? Statutul tău aici nu se va schimba. Vei fi tot un membru al familiei, doar că vei primi un salariu...

- Nu e vorba despre asta, Marcus, sincer. Nu accept

pentru că aş fi mândră. Aş accepta un salariu, dar cred că n-aş avea nevoie de el dacă André îmi plăteşte o pensie atât de mare. Cred că în cele din urmă mă voi întoarce la Londra.

- Ei bine, tu ştii cel mai bine. Dar nu te hotărî acum. Gândeşte-te la asta. Mai sunt încă şapte luni până la naşterea copilului.

- Bine, o să mă gândesc. Mulţumesc, Marcus.

- Eu trebuie să-ţi mulţumesc. De când ai venit, ai ajutat-o foarte mult pe Olivia. S-a ataşat de tine.

- Si eu o plac, Marcus, serios. Dar vezi tu, sunt unele lucruri...

- André, zise el.

- Cred că da. Până la urmă, despre el e vorba.

- înţeleg. Ei bine, dacă te răzgândeşti...

- Cred că acum voi merge şi eu la culcare, zise ea. Noapte bună.

- Noapte bună, Rachel.

Urcă scările cu paşi uşori. Se gândea la Olivia şi la Maria, pe care o neglijase în tot acest timp. Oare va putea sta departe de ea când va fi la Londra?

Deschise uşor uşa camerei sale şi nu aprinse imediat lumina. Ieşi pe terasă şi stătu acolo câteva clipe, până când deveni conştientă de zgomotele din

cameră.

Panicată, reuşi să aprindă veioza de la capătul patului şi-l
văzu pe André, stând pe scaun, într-unul din colţurile camerei.

- Ce...doresti?

- Voiam să vorbesc cu tine. Si cum n-am putut face asta jos, m-am gândit să te astept aici.

- înţeleg. Rachel scoase cerceii din urechi si-si netezi părul cu miscări nervoase.

Despre ce vrei să vorbim?

- Ce intenţionezi să faci după ce se scurg cele trei luni petrecute aici? întrebă el, măsurând-o cu privirea.

- Nu...m-am decis încă.

Plus de asta, n-are nicio legătură cu tine. Si cred că n-ai dreptul să mă întrebi, zise ea cu mândrie.

- Dreptul? Ce e dreptul, de fapt? Stii asta? Mă îndoiesc.

- Acesta e dormitorul meu si cred că am dreptul să-ţi cer să pleci, adăugă ea.

Bărbatul se ridică si veni spre ea.

- Vorbeste mai încet. Sau vrei ca toată casa să stie ce avem noi de împărţit?

- Nu va fi nicio discuţie. Vrei să pleci, te rog?

- Rachel, încearcă să înţelegi punctul meu de vedere. De sapte ani sunt responsabil pentru tine.

Iar acum sunt constient că în afară de mine esti singură pe lume.

Trebuie să stiu ce ai de gând să faci pentru ca, dacă vei avea nevoie de ajutor, să te ajut. Stii că banii nu sunt o problemă.

Dacă vrei ceva anume, dacă-ţi trebuie ceva...

- Oh, André îl privi ea cu dorinţă. Cred că trebuie să pleci acum, zise ea, văzându-i privirea arzătoare. Nu e..nici timpul şi nici locul pentru o asemenea discuţie.

André făcu un pas spre ea.

- Tu habar n-ai ce vreau eu.

- Te rog, André!

Nu mai e nimic de spus!

- Rachel, nu mă provoca!

- Oh, îţi sugerez să-ţi rezolvi problemele prin avocaţi. Si acum pleacă, te rog! Nu pot să mai suport situaţia asta!

André se mişcă până ajunse aproape de ea. Atât de aproape, încât îi simţea căldura corpului.

- Crezi că sunt lipsit de sentimente? zise el, mângâindu-i obrajii. Crezi că dacă sunt singur aici cu tine, asta nu mă face să mă gândesc la tot ce am trăit

împreună? începu s-o sărute.

- La ce anume te-ai gândit, mai exact? abia reuşi ea să întrebe.

- La momentele noastre de dragoste. Cred că asta e problema mea, Rachel. Te doresc şi simt că înnebunesc dacă nu te am...

- André...

- Oh, te rog, lasă-mă să fac dragoste cu tine, te rog.

Rachel era incapabilă să reziste inevitabilului care se produse. îi răspunse la săruturi şi la mângâieri.

André o luă în braţe si o purtă spre pat, asezând-o cu grijă si întinzându-se si el lângă ea. O sărută pătimas. Nu se mai puteau gândi dacă fac sau nu bine procedând asa, voiau doar să se bucure unul de altul...

Capitolul 8

Rachel se trezi când cineva parcă sărea fără milă în pat şi nu-şi putea imagina cine ar fi în stare de asta. îşi dorea din răsputeri să rămână exact aşa cum era, dar deschise ochii cu greu. Când o văzu pe Maria care sărea încântată în pat, îşi aduse aminte de noaptea trecută şi privi cealaltă pernă. André nu mai era lângă ea. încercă un amestec de disperare şi de uşurare.

- Mami a zis că pot să te trezesc. E foarte târziu, zise Maria.

Rachel se ridică în capul oaselor şi încercă să se uite la
ceasul de pe noptieră. Nu-i veni să creadă că dormise atât de mult. Era zece şi jumătate. Si unde era André, acum? Oare plecase, aşa cum plănuise, sau o aştepta jos?

- Unchiul André a plecat? o întrebă pe Maria, încercând să se poarte normal.

- Oh, da, acum câteva ore. De ce? Voiai să-ţi iei rămas-bun?

- Oh, nu. Cred că am dormit mai mult decât trebuia. Acum pleacă, Maria, o să mă dau jos si o să mă îmbrac. Fugi si spune-i mamei că îmi cer scuze că am dormit atât de mult.

- Chiar o să te trezesti? întrebă fetiţa, cu ochii

strălucind de bucurie. Adică acum, că unchiul a plecat, n-o să mai fii ocupată, nu-i asa?

- Nu, n-o să mai fiu atât de ocupată. Acum, fugi de aici! Trebuie să mă îmbrac.

Rachel asteptă până când nu mai auzi pasii micuţi pe coridor si-si îngropă faţa în perna pe care dormise André...

Dar bineînţeles că trebuia să se dea jos din pat. Când o făcu, îşi văzu hainele împrăştiate pe jos. Merse la duş şi după ce se răcori puţin, se îmbrăcă să coboare. In tot timpul acesta, încerca disperată să nu se mai gândească la lucrurile care s-au petrecut cu o noapte în urmă. Dar acest lucru era mai mult decât imposibil. Cel puţin, îşi dovedise că încă îl mai atrage, dar asta era tot. In nicio clipă n-a lăsat-o să creadă că ar dori-o şi pentru altceva. Iar faptul că şi-a dus la bun sfârşit planul de a pleca în acea dimineaţă însemna că pentru el nu se întâmplase de fapt nimic spectaculos.

Fusese o laşă, ca întotdeauna. îl lăsase să facă dragoste cu ea, deşi ştia că pentru el nu înseamnă nimic.

Dar cum de permisese aşa ceva? Cum reuşise el să facă asta? Profitase de ea? în mod clar, nu! Fusese doar o victimă a farmecului său.

Cumva, trebuia să nu se mai gândească atât de mult la asta. Cel puţin, nu de faţă cu alţii. Jos, Olivia îşi bea cafeaua de dimineaţă şi zâmbi când o văzu pe Rachel.

- Ia uite cine vine! A trebuit s-o trimit pe Maria să te trezească. De la opt şi jumătate, abia aşteaptă să te vadă. Cred că ai fost foarte obosită de ai dormit atât.

- Da, zise ea. Ce...mai faci? Marcus mi-a spus că nu te simţeai prea bine aseară.

- Oh, ştii tu, greţurile obişnuite!

Rachel îşi turnă şi ea puţină cafea şi-şi aprinse o ţigară după ce refuză invitaţia la masă a Oliviei.

- Nu prea mi-e foame, zise ea. Si, plus de asta, e aproape ora prânzului.

- Spune-mi, ţi-ai luat la revedere de la André? o întrebă Olivia, când Rachel se aşeză lângă ea.

- Cred că da, zise ea. Parcă ne-am spus la revedere ieri.

- Oh, înţeleg. Dar mi s-a părut că aseară părea enervat de ceva. în dimineaţa asta a plecat fără să spună un cuvânt şi nici el n-a vrut să ia micul dejun. V-aţi certat cumva? Apoi, pe un ton plin de remuşcare: oh, îmi pare rău, nu e treaba mea! Iar fac ce mi-a spus Marcus să nu fac, adică să mă amestec în vieţile

voastre.

- Stai liniştită, Olivia. Nu ne-am certat, dar i-am spus câteva lucruri urâte.

- Mă întreb de ce a vrut să stea atât de mult. Nu era nevoit să iasă cu tine în oraş, nu? Eu cred că încă se mai simte responsabil pentru tine.

- Da, cred că e o parte din tradiţia familiei Sanchez. Strânse pumnii. Chiar dacă în curând se va căsători cu Leonie, încă nu poate să accepte că eu am nevoie de libertate. Probabil că se crede vreun superbărbat care se poate descurca să controleze vieţile a două femei.

- Dar Rachel, izbucni Olivia, nu crezi că eşti puţin cam iresponsabilă? Nu mai ai pe nimeni pe lume. De ce nu-l laşi pe André, să aibă grijă de tine?

- Toată lumea crede că sunt incapabilă să am grijă de mine. Poate tu n-ai fost învăţată cu viaţa grea, dar înainte de a-l cunoaşte pe André eu aveam grijă de mine şi de tata. Si în ultimii cinci ani, cred că m-am obişnuit să fiu singură.

- Bine, Rachel, nu te enerva. Vreau doar ce e mai bine pentru tine. M-am ataşat foarte mult de tine şi aş face orice ca să te răzgândeşti să te mai întorci la Londra şi să rămâi aici cu noi.

- Oh, îmi pare rău, Olivia, cred că sunt la limită. O

să-mi
revin într-o zi sau două.

- Maria s-a dus la plajă cu Tottie. Ce-ar fi să mergi şi tu la ele? Te mai destinzi puţin.

- Poate aşa am să fac. Mulţumesc, Olivia, pentru că nu m-ai întrebat nimic. Intr-o zi, îţi voi explica ce s-a întâmplat, dar nu acum.

Mai târziu în aceeasi dimineaţă, stând pe nisip alături de Maria, se întrebă cât de mult va mai dura până îsi va reveni după vizita lui André.

Se întreba cum se va descurca în continuare. Era singură pe lume, asta era o certitudine, dar cel puţin era mai matură cu cinci ani. Dar stia că îsi va reveni. Trebuia s-o facă. Vechile răni se vor cicatriza din nou, la timpul lor, iar Rachel descoperi acest lucru pe măsură ce săptămânile se scurgeau una după alta de la plecarea lui André.

- Plecarea lui Marcus într-o călătorie mai lungă prin Europa a făcut-o să constientizeze si problemele Oliviei si a încercat pe cât posibil să-i ridice moralul. N-avea o sarcină usoară, si de cele mai multe ori îi era foarte rău si se lupta cu dureri de cap îngrozitoare.

Rachel le scotea pe Olivia şi pe Maria la plimbare cu maşina. Celor două le plăceau la nebunie aceste ieşiri

care aduceau de fiecare dată culoare în obrajii palizi ai Oliviei.

Intr-o după-amiază, le-a dus să cineze împreună la un restaurant, spre munte. Locurile erau minunate pe acolo şi terasa restaurantului avea vedere spre un lac frumos. Cu toate că şi compania era plăcută, Rachel nu se simţea prea bine şi şi-ar fi dorit să nu se aventureze atât de departe de casă. Olivia şi Maria erau foarte bine dispuse, fiindcă Marcus avea să se întoarcă în câteva zile şi toată seara au vorbit doar despre asta.

Mâncarea era delicioasă, dar Rachel nu putu să se atingă decât de puţină salată. Nu ştia de ce, dar credea că ceva din ce mâncase mai devreme nu-i priise.

S-au întors pe întuneric şi Rachel chiar se gândi s-o roage pe Olivia să conducă, dar n-o făcu. Nu dorea s-o îngrijoreze sau să-i răpească buna dispoziţie, dar când ajunseră la intrarea în Juanastra, Rachel fu forţată să oprească maşina şi să meargă undeva la marginea drumului, ca să vomite.

După asta, rămase sprijinită de un copac, încercând să se liniştească şi să-şi revină după ameţeala care nu-i dădea pace.

Olivia veni în fugă spre ea, speriată.

- Rachel, ce s-a întâmplat?

- Nu-i nimic, Olivia. Imi cer scuze că am oprit. Cred că e din cauza a ceea ce am mâncat. Mi s-a făcut rău dintr-o dată.

Olivia o mângâie pe păr şi o studie în tăcere, după care zise:

- Haide, vino înapoi la maşină. Suntem aproape de casă. O să conduc eu de aici.

- Oh, nu e nevoie, mă simt mai bine...

- Sigur că da, dar voi conduce eu de aici.

Urcară din nou şi după ce-şi mai reveni puţin, Olivia zise zâmbind:

- Dacă n-ar şti lumea care dintre noi e gravidă, cred că şi-ar imagina că eşti tu, Rachel.

Din fericire pentru ea, Olivia fu prea ocupată cu condusul şi cu întrebările necontenite ale Mariei ca să-i observe paloarea. Rachel închise ochii o clipă. Oh, Doamne, cum de nu m-am gândit la asta? se întrebă ea.

Dar nu se putea să fie adevărat. N-avea cum. Dacă Olivia era însărcinată, asocia orice stare de rău acestei condiţii. Si, oricum, o spusese ca pe o glumă.

Dar gândind la rece, realiză că era un lucru pe care trebuia să-l fi avut în vedere chiar cu câteva zile în urmă. Oh, ce situaţie neplăcută! Ce avea să facă, acum?

Maşina intră în garaj şi Olivia zise:

- Rachel, du-te şi fă un duş. Probabil ţi-a fost rău de la căldură. Majoritatea oamenilor o suportă mai greu şi sunt afectaţi la un moment dat de ea.

Rachel încuviinţă din cap şi făcu întocmai cum i se spusese. Apa călduţă îi mai răcori trupul înfierbântat. După baie, ieşi şi se examină în oglindă. Nu exista nicio schimbare din punct de vedere fizic, şi se gândi dacă nu cumva se înşela. Desigur, se putea asigura ducându-se la doctorul de familie al Oliviei, dar asta ar fi stârnit prea multe întrebări, şi încă nu era cazul.

Si dacă era totuşi aşa cum se temea? Dacă era într-devăr însărcinată, îi va spune lui André? Nu! fu răspunsul care veni de undeva din interiorul ei.

Se gândi ce ar putea face. Putea avorta la întoarcerea în Anglia, sau putea să păstreze copilul şi să încerce să-l crească singură.

Dar un avort ieşea din calcul. Nu putea distruge atât de uşor fructul dragostei sale. Nu acea fiinţă mică ce luase naştere din contopirea lor.

Oftă. Deocamdată, trebuia să aibă grijă ca Olivia să nu afle în cele câteva zile câte avea să mai stea acolo. Dar oricum, n-avea acum să bănuiască ceva din moment ce nu ştia ce se întâmplase între ea şi André.

în următoarele zece zile, Rachel trebui să admită că era într-adevăr însărcinată. Avea toate simptomele: greţuri de dimineaţă, oboseală acută şi o repulsie faţă de unele alimente. Reduse ţigările la jumătate şi bău cafea doar când n-avea cum
să se mai eschiveze de faţă cu ceilalţi.

Marcus se întoarse singur din Europa de data asta, iar Maria o părăsise pe Rachel pentru a petrece mai mult timip cu tatăl mult iubit. Olivia aducea mereu în discuţie dorinţa ei ca Rachel să rămână definitiv în Brazilia, dar când tânăra femeie se decise să plece, Olivia fu cea care făcu aranjamentele pentru călătorie.

Marcus era întristat şi el de plecarea lui Rachel, mai ales că trebuia să plece într-o altă călătorie şi Olivia nu mai avea cu cine să rămână. Intr-o zi când erau cu toţii în sufragerie, bărbatul îi telefon' mamei sale şi o întrebă dacă poate să petreacă câteva săptămâni alături de soţia lui. Dar doamna Sanchez abia îşi revenise după o răceală puternică şi nu putea călători cu avionul.

- Voi fi bine, zise Olivia, încercând să-l facă pe soţul ei să-şi lase mama în pace. Nu-ţi mai face griji!

Marcus dădu din cap şi continuă conversaţia cu mama lui. Când puse receptorul în furcă, zise:

- Vine Irena mâine. Acum, sunt sigur că vei fi bine.

Olivia o privi pe Rachel, apoi zise:

- Inţeleg, spuse ea, pe un ton care arăta clar că aranjamentul nu era pe gustul ei.

Marcus se încruntă.

- Ce mai e acum? Irena e sora mea. Sunt sigur că e un substitut bun pentru Rachel. O privi pe cumnata lui. Rachel ştie că nu vreau s-o rănesc cu asta. Ştie că o preferam pe ea să rămână, dar dacă nu se poate, atunci Irena îi va lua locul. Oftă. Poate mai târziu, vei putea sta la Veros o perioadă.

- Bine, Marcus, nu te alarma, zise Olivia. Dacă nu sunt atât de entuziasmată de venirea Irenei, e din cauză că m-am ataşat de Rachel. Şi ea se poartă atât de bine cu Maria. Nu poţi spune că Irena este tocmai omul potrivit pentru un copil!

Marcus scoase o exclamaţie, după care ieşi din cameră.

- Oh, Doamne! Acum s-a enervat! oftă ea. Sincer, Rachel, nu vreau să fiu nesuferită, dar eu şi Irena nu ne-am înţeles niciodată prea bine.

Rachel, cunoscând-o pe cumnata lor, nu făcu niciun comentariu. N-ar fi fost corect să-i povestească prin ce trecuse, ca să nu-i altereze şi mai mult părerea despre ea. Aşa că zâmbi şi schimbă subiectul.

Irena ajunse în seara următoare, iar Rachel se bucură că va mai avea doar o zi s-o suporte pe fată. Dar Irena o evită de la început, lucru care o puse pe gânduri pe tânără. Noroc că Marcus era acolo ca să mai tempereze situaţia.

Irena venise s-o ajute pe Olivia, aşa că fata încerca să facă orice pentru a o face pe Rachel să se simtă inutilă şi de prisos. Cu toate astea, Rachel îşi spunea că era mai bine aşa. Nu voia să plece simţindu-se vinovată că o lasă pe Olivia fără ajutor. Acum, cel puţin, avea la cine să apeleze.

In seara dinaintea plecării, Olivia organiză o cină festivă în cinstea lui Rachel. Aceasta le era foarte recunoscătoare că a fost primită cu atâta bucurie în casa lor şi le mulţumi pentru asta gazdelor.

Rachel ştia că va duce dorul Mariei şi a golfului Juanastra, dar totul era aranjat şi trebuia să plece.

Imediat după cină, Olivia se retrase în camera ei, pentru că nu se simţea bine. Rachel era chiar îngrijorată. Işi spuse că va păstra legătura cu ea şi spera ca într-o zi să poată veni din nou s-o viziteze.

După ce şi Marcus se retrase şi masa fu strânsă, Irena o abordă pe Rachel:

- Vreau să vorbesc cu tine, îi zise fata, pe un ton

ciudat.

Rachel nu dorea să discute cu Irena, dar se părea că fata
voia să-i spună ceva şi era sigură că avea s-o facă oricum cu sau fără permisiunea ei.

Irena îşi aprinse mai întâi o ţigară.

- Te rog, Irena, spune-mi ce ai de spus, apoi lasă-mă să plec. Sunt foarte obosită. Iar mâine dimineaţă trebuie să mă trezesc devreme.

- Nu te alarma, Rachel. Ce vreau să-ţi spun, nu va dura mult. începu să se plimbe încet prin cameră. Stiai că André a început demersurile de divorţ? Dacă lucrurile merg bine, el şi Leonie vor fi căsătoriţi până la sfârşitul anului.

- Asta voiai să-mi spui?

- E o parte, zise ea, cu ironie. Uite care e restul, adăugă deschizând poşeta de unde scoase o foaie de hârtie pe care i-o înmână. André m-a rugat să-ţi dau asta. A zis că vei şti despre ce e vorba.

Rachel se încruntă şi se uită pe hârtie. Era un cec pe care era trecută o sumă mare de bani.

- Nu înţeleg, zise ea, cu voce tremurătoare. Ce e asta?

- Nu înţelegi de ce ţi-a trimis-o? El mi-a spus că ştii

despre ce e vorba.

Rachel ştia că era un cec scris de André, care data cu trei zile în urmă, adică exact atunci când Irena plecase de acasă.

- El...ţi-a dat asta! murmură ea, încă nevenindu-i să creadă.

- Bineînţeles! Ce credeai? Oh, Rachel nu mai fi atât de şocată. Sunt doar nişte bani!

Rachel se simţea foarte rău. Nu-i plăcea că André i-a trimis bani şi mai ales că a ales-o pe Irena ca intermediar.

Rupse cecul în bucăţele pe care le aruncă în faţa Irenei.

- Să-i spui că n-am nevoie de banii lui murdari! N-am avut niciodată nevoie, zise ea, şi se repezi spre uşă.

Simţea o greaţă puternică şi abia reuşi să ajungă în camera
ei.

N-a crezut niciodată că André ar putea fi atât de crud si de insensibil încât ar putea s-o umilească în faţa Irenei. Făcuse un gest de neînchipuit! Cum putea fi asa? După tot ce trăiseră împreună!

Acum, nu mai conta decât faptul că el nu stia nimic despre sarcină. Si era sigură că ea nu va dori să-i spună vreodată...

Capitolul 9

Lui Rachel îi trebuiră câteva săptămâni ca să se obişnuiască din nou cu viaţa la Londra. Erau atâtea lucruri de care trebuia să se ocupe, atâtea lucruri pe care trebuia să le aranjeze...Vizita la mormântul tatălui său fu peste puterile ei. îşi aminti atunci tot ceea ce-i făcuse André. Reuşi cu greu să treacă peste acele momente şi să nu se mai gândească la ele un timp.

Era atât de ciudat să locuiască acum singură în apartamentul de deasupra magazinului de antichităţi, unde avea atâtea amintiri legate de tatăl său!

Doamna Verity, care rămăsese să aibă grijă de magazin în lipsa ei, părea singura persoană pe care o cunoştea, fiindcă de când se căsătorise cu André nu-şi mai făcuse alţi prieteni. Mai primea vizite de la cunoştinţe vechi de-ale tatălui său, dar n-avea pe nimeni apropiat de vârsta ei, căruia să i se confeseze.

Magazinul avea nevoie de o curăţenie generală şi Rachel fu foarte recunoscătoare când fata doamnei Verity, Hannah, se oferi s-o ajute.

Impreună, făcură ca locul să strălucească din nou. Prietenul lui Hannah, John Adamson veni să le ajute să mute mobila mai grea. In următoarele câteva săptămâni, se împrieteni cu cei doi tineri şi reuşi să se simtă mai bine în prezenţa lor. Stia că la un moment dat

va fi nevoită să le povestească despre starea în care se afla, dar încerca să amâne cât mai mult acel moment.

Când magazinul fu gata, Rachel merse la avocat ca să-l întrebe dacă era înţelept să-l vândă. Domnul Cropper era un prieten vechi de-al tatălui ei şi o privi speculativ pe Rachel când îi auzi intenţiile.

- Vrei să vinzi?

- Nu ştiu sigur, dar mă întreb dacă...ar fi o idee bună.

- Depinde de ce vrei să faci mai departe, Rachel. Adică, tatăl tău mi-a spus că e posibil să mergi să locuieşti în Bahamas, dar acum, că te-ai întors, eşti hotărâtă să rămâi?

- Oh, da, intenţionez să rămân.

- Ei bine, în cazul ăsta, dacă vinzi magazinul, unde te gândeşti să locuieşti? Mai ai alt venit?

- Dacă vând magazinul, cred că voi găsi să cumpăr un apartament pe undeva. Apoi, mai târziu, m-aş putea angaja.

- Dar, draga mea, dacă vinzi magazinul, până te vei angaja îţi va fi foarte greu să-ţi asiguri traiul. Oftă. Spune-mi, Rachel, de ce vrei să vinzi o afacere care îţi asigură o viaţă liniştită? Tatăl tău ţi-a lăsat toate lucrurile cum trebuie. Depinde de tine să faci afacerea un succes.

- Mă tem că magazinul acela ar fi prea mult pentru mine.

- Eu nu cred asta. O tânără de vârsta ta se poate descurca!

- Sunt însărcinată, domnule Cropper, zise ea încet.

Urmară câteva clipe de tăcere.

- înţeleg, spuse el, surprins. îmi cer scuze, Rachel. N-am ştiut...

- Nu-ţi face griji. Dar acum, că ştii, ce mă sfătuieşti să fac?

- Spune-mi, zise el precaut, soţul tău... - pentru că încă mai e soţul tău - ştie de acest bărbat?

- Nu e vorba despre alt bărbat! răspunse ea.

- Adică...

- Da, e copilul lui!

- Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce te-a lăsat să vii până aici ca să începi de una singură o afacere?

- Nu ştie.

- Nu ştie? repetă el.

- Nu, şi n-am de gînd să-i spun. Aşa că putem continua...

- Stai puţin. Rachel, sper că nu te aştepţi să vii aici cu o poveste ca asta şi eu să-ţi dau un sfat pe loc. Am

nevoie de timp de gândire. Dar de ce nu i-ai spus?

- Soţul meu a înaintat actele de divorţ, zise ea.

- Scuză-mă, Rachel, că-ţi spun asta, dar n-ar trebui să-i acorzi divorţul fără să stie că astepţi un copil. Până la urmă, e si al lui.

- André n-are niciun drept asupra acestui copil. A plătit cu un cec pentru el.

- Un cec? Era o sumă mare? îl mai ai?

- Nu, l-am rupt.

Domnul Cropper nu putea să arate mai perplex decât atât. Dar fu destul de manierat încât să nu mai continue discuţa, cu toate că se vedea clar că i-ar fi făcut mare plăcere.

- După cum ţi-am mai spus, Rachel, trebuie să mă gândesc la ce mi-ai spus. De aceea, te rog să revii peste câteva zile ca să-ţi pot da un răspuns.

- Bine spuse ea dar, înainte să iasă pe usă, se întoarse brusc. Sper că n-aveţi de gând să-i spuneţi soţului meu ceea ce tocmai aţi aflat, nu?

- Bineînţeles că nu. Problemele clienţilor mei sunt confidenţiale.

Rachel zâmbi si iesi din biroul lui. Stia că orice problemă ar avea, domnul Cropper era un om de încredere.

Hannah veni la magazin la puţin timp după ce Rachel ajunsese acolo. O găsi pe tânără întinsă pe o canapea si Hannah, de cum o văzu, se îngrijoră.

- Esti palidă, Rachel. Te simţi bine?

- Mă simt doar puţin obosită. Vrei să-mi faci un ceai, te rog? Am ajuns acasă acum câteva minute si mi-as face eu unul, dar
n-am energia necesară.

- Sigur, draga mea, zise fata, care intră în bucătărie şi pregăti ceaiul. Vrei s-o chem pe mama?

- Oh, nu, Hannah. îmi voi reveni. Apoi oftă. Oh, vei afla mai devreme sau mai târziu, aşa că mai bine îţi spun acum: aştept un copil.

- Oh! Eşti însărcinată! exclamă fata. Oh, Doamne! Si ai muncit atât!

- Ei, nu sunt atât de fragilă, Hannah. Dar obosesc repede, asta-i tot.

- înţeleg, zise ea în timp ce veni cu ceaiul.

- Stai lângă mine, zise Rachel. Spune-mi ce am stârnit în tine?

- Oh, nu fi prostuţă, Rachel! Ce e aşa nefiresc? Doar eşti căsătorită, nu?

- Da, dar soţul meu nu ştie că sunt însărcinată.

- Oh, înţeleg. Nu e copilul lui, zise ea, îmbujorată.

- Ba nu, e al lui! Oh, Hannah, nu ştiu dacă pot să-ţi explic. André, soţul meu, nu mă iubeşte. Vrea să divorţeze de mine.

- Porcul! exclamă tânăra cu vehemenţă. Si să te lase singură într-o asemenea situaţie!

- Nu e chiar aşa, încercă Rachel s-o tempereze. André ar considera că e o dovadă de moralitate să aibă grijă de mine şi de copil, dacă ar şti. Si chiar cred că ar renunţa la divorţ. Dar eu nu-l vreau aşa, înţelegi? Dacă m-ar iubi cu adevărat, atunci ar fi altfel. Atunci i-aş spune. Dar nu în situaţia asta. A făcut nişte lucruri îngrozitoare, lucruri care nu m-au lăsat să mă îndoiesc că nu simte nimic pentru mine.

Fata îşi muşcă limba, încercând să se controleze.

- Oh, îmi pare rău pentru tine. Dar cum te vei descurca? Cu magazinul şi cu toate?

-De asta am ieşit. Am fost să vorbesc cu avocatul, să văd dacă e bine sau nu să vând.

- Inţeleg. E păcat să-l vinzi acum, când arată aşa de frumos. E o afacere mică, dar care poate fi prosperă. Dacă ai avea pe cineva care să te îndrume, care să ştie despre antichităţi...Uite, de exemplu pe cineva ca John...

- John se pricepe la asta?

- Puţin. Obişnuia să vină aici când tatăl tău trăia şi

să vorbească cu el despre ele. Dar bănuiesc că nu l-ai observat...

- Nu chiar, dar acum că îmi spui de asta, parcă îmi amintesc de un băiat care venea mereu... Oh, poate că până la urmă n-ar fi o idee rea să păstrez magazinul. Până la urmă, aţi putea să vă ocupaţi voi de el când va veni copilul pe lume.

Hannah râse.

- Vom fi şi căsătoriţi până atunci. Poate nu e o idee chiar atât de rea.

- Da, Hannah, dar cred că până la urmă voi fi nevoită să vând, spuse Rachel, gândindu-se mai bine. Nu-mi permit să vă plătesc şi peste câteva luni nu mă voi mai putea ocupa de el.

- Cred că ai dreptate, se resemnă fata. Dar nu-i nimic, eu şi John sperăm că într-o bună zi vom avea propriul nostru magazin. Tata mi-a promis să ne ajute.

în următoarele zile, Rachel primi şi răspunsul domnului Cropper, care considera că era cel mai bine ca magazinul să fie vândut, aşa că fu pregătit şi scos la vânzare. Rachel considera că cu cât termina mai repede povestea asta, cu atât era mai bine. Oricum, voia să facă aranjamentele cu mult înainte de naşterea copilului.

Avu câţiva vizitatori, unii interesaţi de oferta ei, alţii doar curioşi, dar în câteva zile apăru un cumpărător hotărât cu care bătu palma.

în cele din urmă, se obişnui cu ideea că trebuie să părăsească acest cartier. Dar până atunci, doamna Verity se oferise s-o găzduiască până când va găsi un apartament.

într-o seară, înainte să plece din apartamentul de deasupra magazinului, exact când ieşea din duş, auzi o bătaie puternică în uşă. Era deja seară şi ştia că n-are la cine să apeleze acum. încercă să nu aprindă lumina şi se aşeză pe pat. Bătăile încetară şi îşi zise că persoana insistentă plecase. începu să-şi
perie părul, dar bătăile se auziră din nou.

începu să se sperie. Oare cine putea să bată ca un nebun la o oră asa de târzie? Puteau fi niste adolescenţi pusi pe farse? S-o sune pe doamna Verity la ora asta? Sau să meargă să vadă despre ce era vorba? Ezită puţin. Putea să coboare pe întuneric. Până la urmă, lumina din stradă îi permitea să vadă cine era persoana respectivă.

Coborî si observă silueta unui bărbat, care astepta lângă usă. Oare cine era acest impertinent care-si permitea s-o deranjeze la ora asta? Era cumva noul

proprietar? Dar n-avea dreptul să vină înainte de a o anunţa. Ezită puţin, dar când să ia o decizie auzi:

- Rachel! Deschide usa asta! Stiu că esti acolo! Pentru Dumnezeu!

Rachel încremeni. Era André. Oh, ce căuta aici?

Ajunse tremurând la usă.

- André? Tu esti?

- Bineînţeles că sunt eu! Deschide usa!

- De ce ai venit?

- Rachel, zise el cu voce scăzută. Atrag atenţia aici. Vrei să fiu arestat fiindcă încerc să sparg usa asta?

Rachel descuie si se dădu un pas înapoi, lăsându-l să intre.

De cum ajunse înăuntru, bărbatul îsi aruncă haina pe un scaun.

- Ei bine? N-ai de gând să mă inviţi sus? N-am bătut atâta
drum ca să vorbesc cu tine pe întuneric.

Rachel îl conduse în sufrageria de la etaj. Aprinse lumina şi-l întrebă direct:

- Ei bine, de ce ai venit aici? E o mare surpriză pentru mine.

- Este? Nu ştiai că voi veni cât de repede pot? N-am făcut aşa mereu?

- Nu ştiu de ce trebuia s-o faci şi acum.

- Nu? Poate fiindcă m-ai considerat mereu un fraier în ceea ce te priveşte.

- André, nu eşti coerent!

- Nu? De ce n-ai venit la Veros şi ai plecat direct la Londra?

- La Veros?

- Bineînţeles. Si dacă n-o făceai pentru mine, măcar s-o fi făcut-o pentru mama.

Rachel se aşează pe un scaun. începea să se simtă din nou rău.

- De ce să mă întorc la Veros? Casa mea e aici.

O scânteie sclipi în ochii bărbatului.

- Credeam că puteai să faci măcar asta.

- Dar de ce? Cu siguranţă, mama ta ştia de la Marcus că o să mă întorc la Londra.

- I-a spus că pleci din Juanastra. De aceea, Irena a fost de acord să vină în locul tău.

- Aşa, şi?

- Eşti atât de inocentă, zise el, privind-o cu blândeţe. Poate de aceea nu mi te pot scoate din minte.

- André, despre ce vorbeşti?

- Bine, bine, o să-ţi spun. Stii că Irena te-a invitat la Veros. Mama ţi-a trimis un mesaj prin ea. Stia că vrei să

pleci din Brazilia şi din dorinţa mea, te-a invitat să stai cu ea.

- Din dorinţa ta? repetă ea. Oh, André, n-are niciun sens ceea ce spui. N-am primit niciun mesaj.

André o privi neîncrezător.

- Ba sigur că ai primit mesajul. Irena ţi l-a dat. I-a spus mamei că n-ai ascultat-o. Că ai insistat că vrei să te întorci la Londra.

- André, nu înţeleg...

- Bine, atunci, voi fi şi mai explicit.

O trase în braţele lui şi o sărută. Rachel se zbătu preţ de câteva clipe, dar buzele lui o invitau să capituleze.

- Oh, Doamne, Rachel, trebuie să mă laşi să am grijă de tine. Am nevoie de tine mai mult decât de aerul pe care-l respir!

- Ce-ai spus? Cum poţi spuce aşa ceva? Leonie...

- Oh, la naiba cu Leonie! Tu eşti singura femeie pe care o iubesc şi pe care am iubit-o vreodată. Stii bine asta!

- Nu crezi ce spui. Stii că eu sunt temperamentală şi încăpăţânată, şi nu te ascult...

- Rachel, am nevoie de tine. Nu înţelegi? Stiu că te-am urât, te-am şi rănit, dar mereu am făcut-o fiindcă te

iubesc foarte
mult. Rachel se eliberă din braţele lui.

- Te rog, continuă ce îmi spuneai despre mama ta si Irena. N-am primit niciun mesaj de la mama ta si a trecut mai bine de o lună de când am plecat din Brazilia.

André oftă.

- Stiu, mormăi el. Mi-a fost atât de greu fără tine!

- Ce vrei să spui?

- Când am aflat că ai plecat în Anglia, am zburat la Rio ca să vorbesc cu Olivia. Să aflu dacă i-ai spus ceva sau...în fine, când am ajuns, Olivia era în spital si am vorbit cu Irena...

- în spital? Ce s-a întâmplat?

- A pierdut copilul.

- Oh, nu!

- Da. Maria a fost neascultătoare si Irena o certa. Olivia s-a grăbit să-i spună să înceteze si a coborât scările în fugă, s-a împiedicat si a căzut. Irena a trimis după doctor, dar era prea târziu. Am înţeles că nici nu se simţise prea bine.

- Biata de ea. Mi-as fi dorit să fi stiut!

- Da, se pare că Irena a provocat multe neplăceri în familie. Oricum, am sfătuit-o să plece într-o călătorie si

m-a asigurat că asa va face. Acum, cum rămâne cu noi, Rachel?

-Ai plecat fără să-mi spui nimic si apoi a apărut cecul acela!

- Despre ce cec vorbesti? întrebă André.

- O să-ţi povestesc imediat. Dar mai întâi, spune-mi de ce ai plecat.

- Bine. Am plecat fiindcă ştiam că mai întâi trebuie să vorbesc cu Leonie, să-i spun că totul s-a terminat, înainte de a vorbi cu tine. N-a fost deloc uşor, nici cu ea, nici cu părinţii ei. Apoi, mama s-a îmbolnăvit...Parcă toate lucrurile se întâmplau ca să nu fim împreună.

- Cred că Irena ştia că te-ai despărţit de Leonie, zise ea.

- Bineînţeles. Chiar ne-am certat pe tema asta. Dar apoi, cînd Marcus a zis că vei pleca din Rio, am pus-o pe mama să te invite la Veros. Când am văzut că nu vii, eram în stare să te omor.

Rachel se aşeză din nou pe scaun. îşi prinse capul în mâini.

- Irena mi-a dat un cec şi nu mi-a transmis niciun mesaj. A zis că i-ai spus că eu ştiu pentru ce sunt banii aceia.

- Oh, Doamne! Si tu ai crezut-o?

- De ce nu? Cecul era scris de tine.

- Da, dar eu semnez cecuri tot timpul. Nu cred că i-a fost greu să obţină unul. Poate chiar mi-a falsificat semnătura....Deci de asta ai plecat atât de repede...

- Pe de o parte.

- Si restul?

- Spune-mi mai bine de Olivia. Cum se simte acum?

- E puţin deprimată, dar Marcus a luat-o într-o călătorie şi cred că acum şi-a mai revenit. Din cauza asta nu m-am putut întoarce imediat la Londra. La început am fost atât de furios, încât n- am mai vrut să te văd vreodată. Zâmbi slab. Iar când
Marcus şi Olivia au plecat în State, am rămas să am grijă de afacerea cu Hemming.

- Inţeleg. Si acum, eşti liber?

- Aproape, zise el, privind-o poznaş. Vino aici, iubito, vreau să fac dragoste cu tine.

Rachel nu ezită. Nu mai avea motiv. Simţi căldura trupului său şi se simţi din nou ca făcând parte dintr-o familie.

Se trezi dimineaţa devreme si, după ce-i dădu părul la o parte de pe ochi, îl văzu pe André care o privea.

- Iubeste-mă, frumoaso! o luă el în braţe.

- Oh! André, am... ceva să-ţi spun, începu ea, după

ce-l sărută.

- Sper că nu e ceva rău.

- Oh, sper si eu să nu crezi asta. Se ridică în capul oaselor. Astept un copil.

- Un copil? repetă el. Copilul meu, zise el, ca pe o declaraţie.

- Bineînţeles.

- Si n-aveai de gând să-mi spui?

- Cum să-ţi spun asta? Stiam că o să te căsătoresti cu Leonie
imediat ce scăpai de mine. Dacă ţi-aş fi spus despre copil, ai fi crezut probabil că profit de situaţie.

- Că profiţi? o întrebă el, stupefiat. Oh, Rachel, ce mai pot să spun?

- Nu-ţi pare rău?

- Mie? De ce întrebi asta? Oare...tu nu ţi-l doreşti?

- Oh, ba da, foarte mult chiar.

- Copilul nostru, murmură el, mângâindu-i pântecul. Oh, cât de mult te iubesc!

- Voi arăta îngrozitor în următoarele câteva săptămâni, zise ea, preventiv.

- Nu şi în ochii mei. Niciodată în ochii mei nu vei fi mai frumoasă ca acum!

André opri iahtul aproape de ţărm. Era o zi însorită

de vară şi în jur era multă linişte.

- Oh, André, zise Rachel, ce mult a trecut de când n-am mai ieşit în larg, nu-i aşa?

- Hm, prea mult, zise el. Dar o să rezolv asta pe viitor.

- Sper că tu şi fiul nostru nu mă veţi şantaja cu asta.

- Oh, nu cred, zise el, zâmbind.

Rachel îl privi cu blândeţe.

- Nu stiu dacă merit să fiu atât de fericită. Stii, nu prea am avut timp să vorbesc cu tine de când s-a născut Robert. Mama ta a fost mereu prin preajmă...Dar vreau să stii că mi-am dat seama ce mare greseală am făcut că te-am părăsit atunci.

- Si eu am gresit, să stii. N-ar fi trebuit să te las să pleci. Ar fi trebuit să mă port cu tine cum s-a purtat Marcus cu Olivia când a pierdut copilul. Cred că toţi învăţăm din greseli...

- Sper că acum mă crezi când îţi spun că n-am făcut nimic intenţionat ca să pierd sarcina.

André încuviinţă din cap.

- Stiu, draga mea. Acum sunt convins de asta, zise el. De acum încolo, să stii că nu mai sunt capul afacerii Sanchez. Vreau să mă dedic familiei. Bineînţeles, îmi voi da părerea...

- Bineînţeles, completă Rachel.

- Dar de acum încolo, tu si Robert sunteţi cei mai importanţi pentru mine.

Iahtul fu ancorat si André îsi ajută soţia să coboare.

Olivia iesi să-i întâmpine cu micul Robert Sanchez în braţe. Băieţelul, acum în vârstă de o lună era micuţ, dolofan si brunet ca tatăl lui. Era pur si simplu adorabil.

- Oh, Olivia, ţi-a dat bătăi de cap? întrebă Rachel.

- Bineînţeles că nu, tocmai s-a trezit si n-am putut rezista să nu-l iau în braţe. Patru luni mi se pare o perioadă atât de mare!

Olivia era din nou însărcinată cu al doilea copil, iar în patru luni avea să-l aducă pe lume.

Intrară amândouă în casă, unde Marcus vorbea cu André în timp ce prepara nişte băuturi.

Rachel se uită în jur cu plăcere. Ce minunat era că acum se putea bucura de o a doua şansă! Iubirea ei şi a lui André devenise mai puternică din cauza separării dintre ei. Dar ce bine că acum erau împreună!

- Olivia mi-a spus că ai lăsat magazinul tatălui tău unui cuplu tânăr, zise Marcus, la un moment dat.

- Da, aşa e. Fata, Hannah, mi-a fost de mare ajutor când m-am întors în Anglia. Ea şi părinţii ei ne erau vecini.

- înţeleg. Si se pricep la afacere?

- Puţin, zise André. Dar vor învăţa. John e un băiat isteţ. Mi-a plăcut de el.

- Vin după Crăciun să petreacă câteva săptămâni cu noi. N-au avut timp să plece în luna de miere, aşa că şi-o vor petrece aici.

- Sunt sigură că o să le placă, zise Olivia, care apoi se adresă soţului ei: Marcus, noi de ce nu avem o casă ca a lor?

- Spune-mi sincer, André, îl întrebă Rachel, mai târziu, când se schimbau pentru cină. De ce ai venit în Brazilia când eram la fratele tău? Se întoarse pentru ca el să-i ridice fermoarul de la rochie si când făcu asta, o luă în braţe cu posesiune.

- Stii de ce. Trebuia să mă asigur că era adevărat ce mi-ai spus în noaptea aceea, pe Veros.

- Te-ai purtat atât de rău cu mine în acea noapte! murmură
ea.

- Asa e, nu? sopti cu buzele lângă urechea ei. Doar ţi-am spus că nu-mi plăcea efectul pe care-l aveai asupra mea!

- Si acum? întrebă ea, cu un soi de satisfacţie în voce.

- Si acum, as dori să terminăm cu îmbrăcatul, zise

el, oarecum enervat. Sau...poate preferi să nu coborâm la cină...

Sfârşit